

MATTYASOVSZKY - KULCSÁR

HÓD ÉS A SÁTÁNI VIGYOR

avagy elcsenték a kísértetek óráját

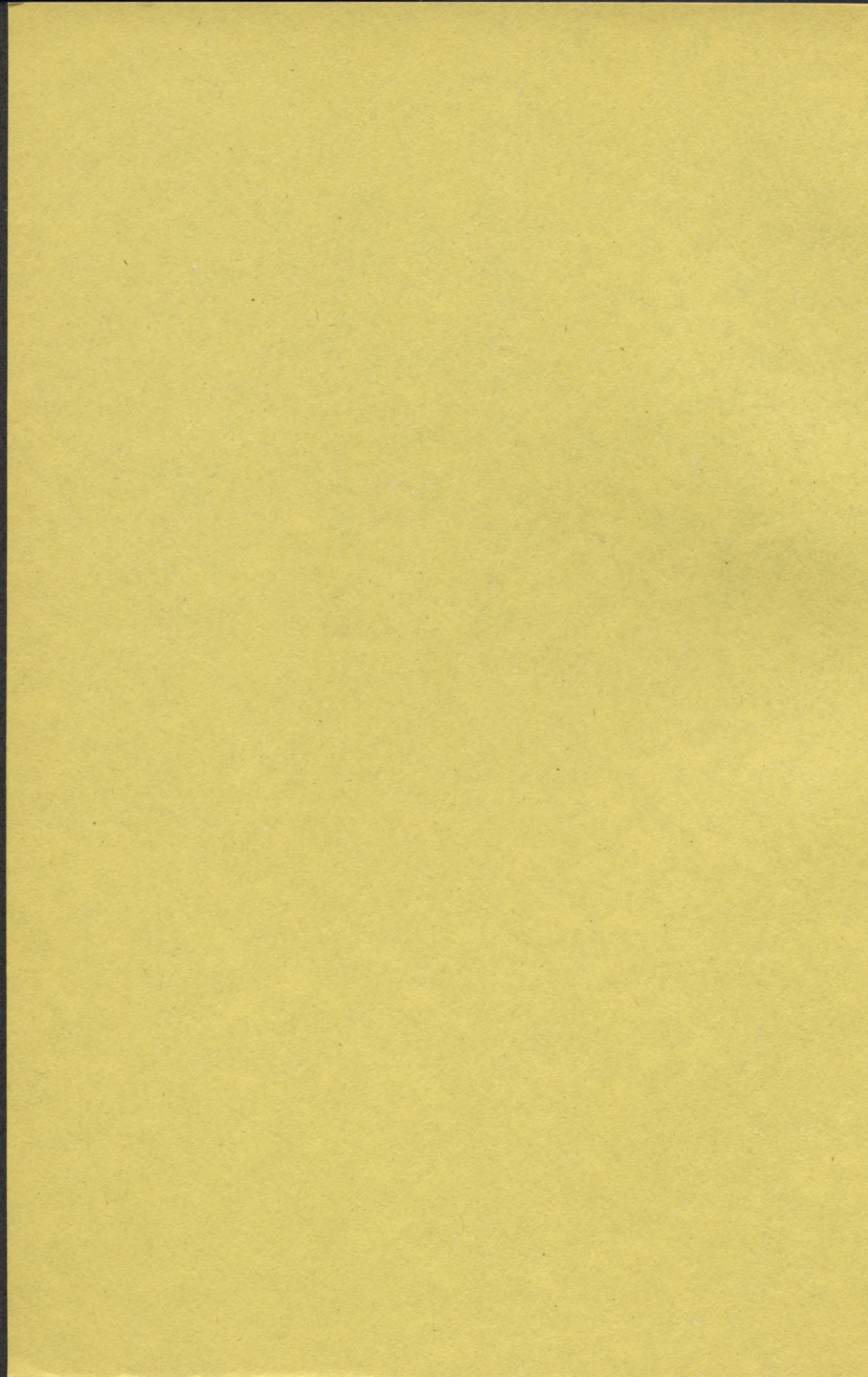
MC
111.881

ŰF!

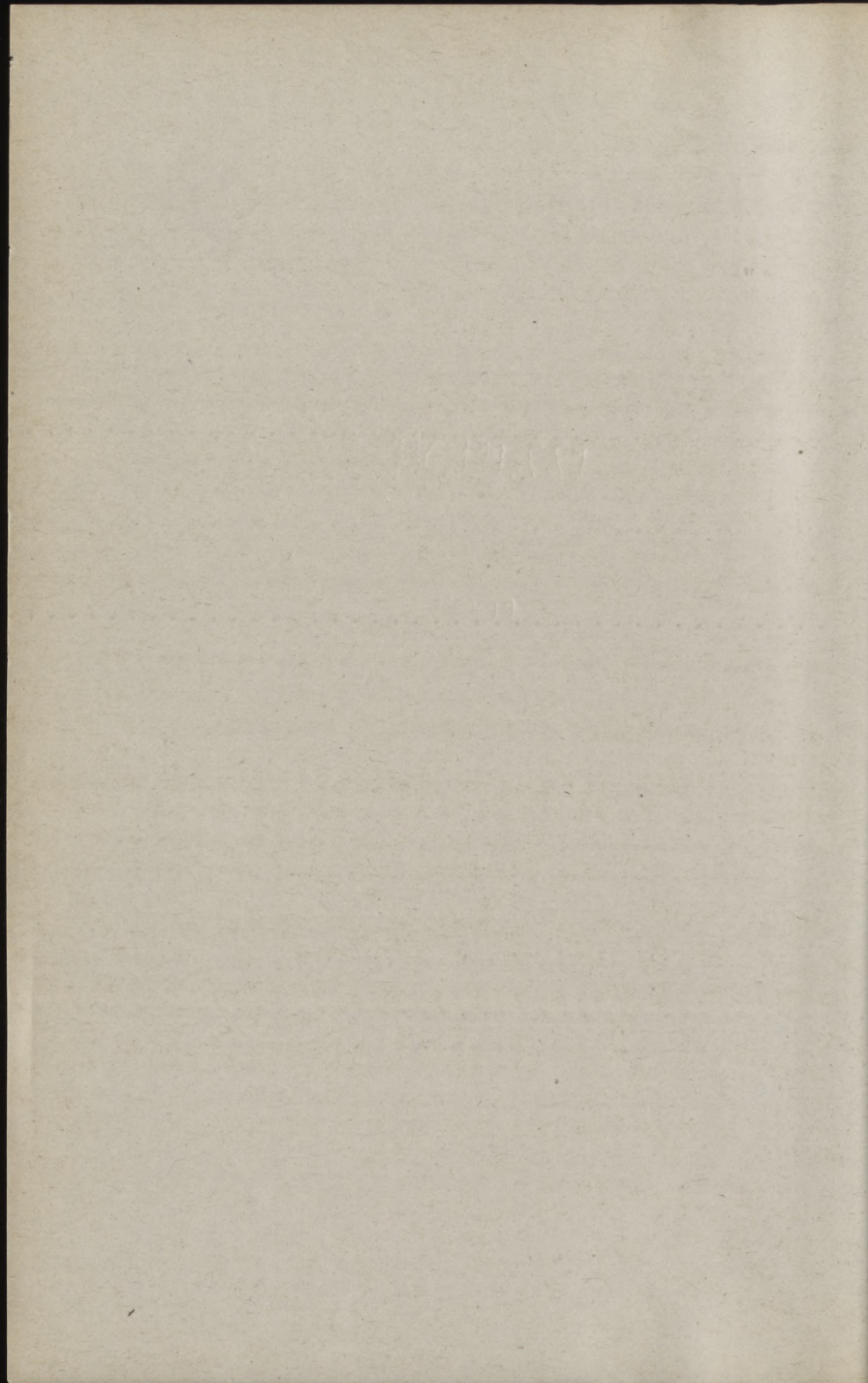
MI VILÁGUNK

Mattyasovszky—Kulcsár

Hód és a sátáni vigyor

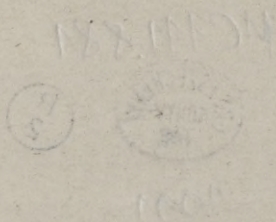

Mattyasovszky Jenő
Kulcsár Ödön

Hód és a sátáni vigyor,

avagy elcsenték a kísértetek óráját

Mi Világunk és Szerkesztőségei

MC 111.881

1991

© Kulcsár Ödön, 1991

ISSN. 0230-7935

ISBN 963 7567 03 8

KIADJA A MIVI KÖNYV- ÉS LAPKIADÓ KFT.
A KIADÁSÉRT FELEL A KFT. IGAZGATÓ-FŐSZERKESZTŐJE
FELELŐS SZERKESZTŐ: D. SZABÓ LÁSZLÓ
MŰVÉSZETI VEZETŐ: DR. FORGÁCS GYÖRGY
ZALAI NYOMDA 91 1681 O
FELELŐS VEZETŐ: GALLA JÓZSEF IGAZGATÓ
BUDAPEST, 1991

Kemenes Lajos repülön érkezett Amszterdamba. Tárcájában lapult annak a szállodának a neve, címe, amelyben szobát foglaltak számára. Osztrák útlevelét csak felmutatta az ellenőrzésnél, intettek, mehet tovább. Megkönnyebbülten állt rá a mozgójárdára, hogy a csomagjáért, egyetlen, erősen összeszűzött bőröndjéért menjen. Évek óta járja már a határokat, de még mindig szorongva adja át az okmányait a határőröknek. Sokszor gondol arra, lehetséges egy lista, melyen az ő neve is szerepelhet, s egyszer majd intenek, tessék oldalt állni, jönnek a rendőrök és kattannak majd a bilincs. Nemrégiben volt is egy hasonló esete, alig tudott megszabadulni a fogságból... Ennek már lassan fél éve. De még most is kiveri a verejték, ha rágondol.

A bőröndje már a repülőtér csomagszalagján körözött, mire odaért. Leemelte. Az első pillantása a titkos, biztonsági bélyegre tapadt, anélkül, hogy azt megsértenék, nem lehet kinyitni a bőröndöt. A zár mellé ragasztott papír azonban sértetlen volt.

— Helyes — mormogta. — Nagyon helyes.

Taxiba szállt, bemondta a szálloda nevét és címét is.

— Damrak — ismételte. — A Damrak elején.

— Ismerem — bólintott a taxis. — A főpályaudvar előtt.

Amszterdamban a taxisok beszédes emberek. És nagyon jó a fülük. Kemenes németül szólalt meg, a taxisofer, egy vékony arcú, csillogó szemű, középkorú férfi, mégis megkérdezte.

— Finn az úr?

— Én?

— Igen.

Kemenes meglepődött, s zavartan mondta.

— Nem... Nem vagyok finn...

— Merthogy — kezdte volna magyarázni a taxis, de aztán látta, hogy Kemenes nem szívesen társalog, abba hagyta. Később azonban szinte bocsánatkérően újra megszólalt. — A finnek beszélnek így németül... Csak ezért gondoltam.

Kemenes nem válaszolt. Bosszankodva vette tudomásul, hogy hiába lakik már évek óta Mariazellben, a kiejtéséről még mindig megállapítható, hogy magyar... Vagy finn...

A taxis mondott még néhány szót a csatornákról, rá-rápillantott Kemenesre, látszott rajta, hogy izgatja a válasz nélkül maradt kérdése. Már előtűnt a főpályaudvar impozáns épülete, amikor megjegyezte.

— Valóban azt hittem, hogy az úr finn... — Várakozóan nézett Kemenesre.

— Nem finn — rázta a fejét Kemenes. Aztán hozzátette. — Magyar.

A taxis erre nem volt felkészülve, úgy méregette utasát, mintha az úrból érkezett volna. Kemenes maga sem tudta miért, nem fukarkodott a borralalóval, sőt a kezét is nyújtotta a különös tekintetű férfinak.

— Viszontlátásra — köszönt el magyarul.

A taxis mosolyogva, elégedetten hajlongott. Megvárta, amíg Kemenes Lajos eltűnik a szálloda üvegajtaja mögött, aztán beült a kocsijába, s valamit matatni kezdett a műszerfal alatt.

Kemenest rosszul érintette a taxissal folytatott beszélgetés.

Többen álltak a recepció pultja előtt, egy turistacsoport érkezett, visszasétált az üvegajtóhoz. A taxi akkor indult el, lassan, mintha nem tudta volna, merre menjen. Kemenes bámulta még egy rövid ideig az autókat, a csatornán veszteglő hajócskákat, aztán a pulthoz lépdelt. Nem volt türelme kivárni a sorát, a fejek fölött szólt át a csoport ügyeivel foglalkozó kis-asszonyoknak.

— Hofer vagyok! Andreas Hofer! Szeretném a szobámat!

— Egy perc, uram!

Kemenes mérgesen csapott a levegőbe. S magyarul káromkodott. Sziszegő hangon emlegette az istent. Megfordult, levágta magát az egyik fotelba, s gyors mozdulatokkal simítgatni kezdte kopaszodó fejét, mintha a felháborodását akarta volna kivarázsolni a koponyájából. Pár perc múltán egy idősebb, sötétruhás férfi lépett hozzá.

— Hofer úr?

— Ja.

— Tessék talán a pulthoz fáradni, mindjárt átadom a kártyát.

Kemenes felállt.

— Nekem a szobám kulcsa kell, uram. A kártyával nem megyek semmire. Szeretnék már a szobámba kerülni.

Az idős férfi bólogatott, a pult mögé sietett, egy listát vett elő, megjelölte a Hofer-nevet, s valóban egy kártyát nyújtott át.

— Tessék, a kulcs...

Kemenes forgatta a kezében a mágneses lapot, s ő is mosolygott. Persze, itt ez a kulcs... Megnézte a szoba számát: 102.

— Köszönöm...

A kártyán nyíl mutatta, hol kell bedugni a zárba, de Kemenes nem tudta kinyitni az ajtót. Hiába vibrált zölden a jelzőgomb, mire a kilincsre tette a kezét, már pirosra váltott. Fújtatott mérgében, szidta az anyját annak, aki ezt a modern dolgot kitalálta, hiába próbálkozott, az ajtó zárva maradt. Egy fehér egyenruhás boy lépett hangtalanul a háta mögé, meghajolva köszönt, bedugta a kártyát a zárba, s amikor zöldet mutatott a jelző, azonnal kihúzta, s egyetlen gyenge mozdulattal kinyitotta az ajtót.

Kemenes zavartan nevetgélt, pénzt kotort elő, s a fiú markába nyomta. Megvárta, amíg a boy kimegy a szobából. Levágta a bőrröndjét a földre, a kabátját le sem vetette, az ágyra dőlt.

— Rohadt szálloda! — mondogatta. — Pont ebben tudtak szobát foglalni!

Később megnyugodott. Kabátját beakasztotta a szekrénybe, a bőröndjéből kipakolt. Az ablakból a csatornát lehetett látni, balra a Szt. Miklós templom két tornyát és hatalmas kupoláját, jobbra a tőzsdepalota épületének sárgás-szürke falát. Kinyitotta az ablakot, kihajolt. A Damrak forgalma hömpölygött előtte. Autók és autók. A pályaudvarnál villamosok. Emberek áradata. Kemenes elégedett volt a látvánnyal, szerette a nagy városokat, de csak két-három napig tűrte. Aztán már állandóan a fülében dobolt a zaj, ingerültté vált, ha embereket kellett kerülnie. S akkor már menekült volna, de rendszert nem tehetett. Vagy azért, mert a feladata maradásra bírta, vagy pedig a fiúk miatt. Olyan fiúk miatt, mint ez a boy is. Vékonyka, lányos alkatú, fiatal. S ilyeneket a csendes vidéki helyekre csak vinni lehet. De ha a fiúk nem akarnak vele menni, Kemenesnek kell maradnia...

Becsukta az ablakot, bekapcsolta a televíziót, a minibárhoz lépett, gondolta, iszik valamit. A kis hűtőszekrény ajtaja azonban zárva volt.

— Hol a kulcsod?

Hiába kereste, nem találta.

— Rohadt szálloda! Mi a fenének a bár, ha be van zárva!?

A szeme a telefonra tévedt. Felhívta a recepciót. Jöjjenek, nyissák ki a hűtőszekrényt.

A fehér egyenruhás fiú hozta fel a kulcsot. Elnézést kért, s közölte, hogy csak kívánságra adják át a kulcsot.

Kemenes mosolyogva hallgatta. Mutatta a fiúnak, nyissa ki a minibár ajtaját. A boy engedelmesen, gyors mozdulattal végezte a dolgát. Meghajolt, s el akart menni. Kemenes nem engedte.

— Várj!

A hűtőszekrényhez lépett, megnézegette az italokat. Kiválasztott két kis üveg whiskyt.

— Pohár?

A boy a tálcára mutatott. Ott sorakoztak a poharak.

— Nyisd ki ezeket — nyomta az üvegeket a fiú kezébe. — Nyisd ki és tölts. Magadnak is.

A fiú nem ellenkezett. Beleöntötte a poharakba az italt. Kemenes hümmögött valamit. Koccintás nélkül felhajtotta a whiskyt. Krákogott.

— Igyál te is — mondta.

A boy kiitta a poharát, elvette Kemenestől is, s a fürdőszobában kiöblítette mind a kettőt. Aztán meghajolt, s az ajtó felé hátrált. Kemenes megkérdezte.

— Itt vagy egész éjszaka?

A fiú igent intett.

— Majd este — mosolygott Kemenes —, majd este még iszunk valamit... Isten áldjon!

A boy elment, Kemenés pedig úgy érezte, kisütött a nap, s nem is olyan rohadt ez a szálloda...

Kemenes Lajos, amikor az elmúlt év nyarán nagynehezen kivergődött Magyarországról, megfogadta, hogy szakít minden üzleteléssel, ésszerűen beosztja az eddig szerzett pénzét, s nyugodtan, gond nélkül éldegél majd a mariazeelli házában, naponta elsétál a nagytemplom melletti tér szállodájának kávézójába, elolvassa az újságokat, nézegeti az esetleg fel-feltűnő fiatal fiúkat, de már nem szólítja le őket, inkább otthon újra és újra megnézi azokat a videofilmeket, amiket súlyos összegekért szerzett be a bécsi Apolló-klubban. Nem való már neki az örökös izgalom, az állandó készenlét, és az a szerencsétlenség, aminél nem talál nagyobbat az emberek életében: a félelem. A központ a nyár végi elfuserált afganisztáni üzlet után békén hagyta. A kihallgatásán lehordták, lehülyézték, nyuszinak nevezték, s kikergették a főnök megbízottja szobájából.

— Többet ne lássunk! S hallgass, mert követ görgetünk a hulládra!

Örült, hogy megszabadult, olyan sebesen szaladt le a főnökség lépcsőjén, hogy majd kitörte a nyakát. Kifordult a bokája, alig tudott az utcasarokig elbicegni, hogy egy taxit fogjon, s elvitesse magát a pályaudvarra. Még a vonaton is remegett, megkereste a legszűfoltabb fülkét, s abban szívta a bűdös le-

vegőt egészen a határig, ahol Itáliából átsurran a szerelvény Ausztriába. Tudta ő akkor is, hogy a maffia nem viccel. S ha megállapítják, hogy ő a bűnös a több millió dollár értékű szállítmány elvesztéséért, akkor... De lehet, hogy egyszerűen azért is átküldik a másvilágra, mert tudott az akcióról... Egész úton az dobolt benne, hogy megölik... De baj nélkül megérkezett Mariazellbe, s a lakásán sem várta senki. Még hetekig felriadt minden szokatlan zajra, aztán lassan-lassan kezdett megszabadulni félelmeitől. Azt azonban elhatározta, hogy eladja a házát, vesz magának valahol, a világ más táján egy másikat. De hirtelen beállt a tél, nagy fagyok szorították a városkát, s a fűtött szobában Kemenes Lajos úgy döntött, majd tavasszal foglalkozik az eladással. Vigasztalta is magát: jobb így, mert nem gondolhatják az olaszok, hogy tőlük menekül... Szinte egész napra bezárkózott, vendégeket sem fogadott, a fiukról is lemondott azzal, hogy majd kárpótolja magát, eljön az az idő is, most csak nyugalom!

— Senkinek sem vagyok itt — mondogatta. — Meghaltam, elköltöztem, felszívódtam...

Egyik tavaszi napon azonban, amikor a kávéházból sétált haza, az utcasarkon hirtelen megtorpant. A kis kertes háznak vastag kő kerítése előtt egy ismerős férfi álldogált.

Dagadt. Vagyis az a fiatalember, akinek tulajdonképpen köszönheti, hogy megmenekült az afganisztáni szállítmányt elrablók karmai közül. Ez a Dagadt becenevű fiú, hirtelen elhatározással, elszedte a fegyvert az öröktől, s lövöldözött össze-vissza, amíg el nem tűnhettek a hegyi erdőben. Szaladtak dombon, hegyen, völgyön, vízfolyásban, erdőben, szántón, mezőn, s amikor már meggyőződtek arról, hogy nem követik őket, elváltak egymástól. Hárman szöktek meg. Dagadt s egy másik fiatalember, Csandra és ő. Három felé indultak. Kemenes már másnap visszatért Ausztriába. A többiekről nem tudott semmit. De nem is érdeklődhetett, mert már harmadnap megállt az olasz cég autója a háza előtt, s vitte a főnökségre. A koci hátsó ülésén ketten is közrefogták, s revolvert nyomtak az oldalába. Így autóztak legalább hatszáz kilométert...

Akkor azt hitte, sohasem látja többet a házát... De megsegítette a jó csillagzata. Elengedték.

Dagadttal sem akart találkozni. Visszafordult. Álldogáljon ott a fiú, ameddig akar. Ő beutazott Bécsbe, s három napot töltött egy szállodában. Ennyi idő alatt biztosan megunja Dagadt a várakozást... A szállodai szobájában gondolt arra, hogy vajon ugyanígy feküdne-e itt az ágyán, ha ez a Dagadt nem lenne ilyen férfias alkat, hanem kicsit törékenyebb és persze fiatalabb... De, szerencsére, olyan erős, mint egy bika. Nem vonzotta Kemenest... Három nap után is kissé félve közelítette meg a házát Mariazellben. De a fiú, természetesen már nem állt ott. S azóta sem kereste. Ő nem. Más, igen. A főtéri szálloda kávéházában üldögélt, amikor egy szakállas férfi egyszerűen, minden engedélykérés nélkül leült az asztalához. Csak annyit mondott:

— Itt hagyok önnek egy újságot. Vigye magával, s lehetőleg ne ejtsen ki belőle semmit...

Aztán kávért rendelt a pincértől, megitta, fizetett, s elment. Nézegette még a kegyárosok boltjait, vásárolt valamit, s felsétált a templomhoz. Már az ajtó előtt levette a kalapját, s keresztet vetett, mint ahogyan a zarándokok szokták. Kemenes ezen a napon nem is látta többé. Az újságot gondosan összefogta, égette a tenyerét, mert tudta, hogy újból kezdődik minden. Valóban így volt. A széthajtogatott, vastag napilapban borítékot talált. A borítékban útlevelet, az ő fényképével, Andreas Hofer névre. Ötezer Guldent tettek egy másik borítékba, s egy cédulát, amire a szálloda nevét írták, s a dátumot. A csomagban talált Kemenes egy repülőjegyet is. Amszterdamba. De csak oda.

Kemenes meredten nézte a csomagot. Sírni szeretett volna. S magában elátkozta a telet...

— El kellett volna költöznöm. Én vagyok a marha...

Gondolt arra is, hogy azonnal bemegy Bécsbe, felül egy repülőre, s elszáll valahová... De hová? Hol nem találják meg őt, ha nyomára akarnak bukkanni? Ha még a télen elköltözött

volna, ezt másképpen lehetne értékelni, de most, a parancs után? Szökés lenne. Ami egyenlő a halállal.

— Utazom Amszterdamba... Önként, megint önként a vérpadra...

Járni akart, szaladni, hogy levezesse idegességét. Az iratokat gondosan elzárta, s kiment az utcára, a főtérrre, körbesiette a templomot, aztán a fő utcán lerohant a városba. Amikor már nem bírta a tempót, megállt, egy kirakatnak támaszkodott. Mélyeket lélegzett, hagyta, hogy megnyugodjon, lassuljon a szívverése. Egy könyvesbolt kirakatának dőlt. S mintha csak az ördög incselkedett volna vele, az első könyv, amit megpillantott a kirakatban azt a címet viselte: „Az észak Velencéje: Amszterdam”. Gyorsan elfordult, s indult vissza, sebesen, a háza felé. De alig ment néhány száz métert, amikor előbb lelassította lépteit, aztán meg is állt.

— Kell nekem az a könyv... Lehet, hogy az istenek tették oda... Vissza kell mennem, megvenni... Biztosan nem véletlenül vezérelt a sors a bolthoz...

Megfordult, s lassan, kimérten indult vissza. A könyvesbolt kirakatát hosszan nézegette, mintha még valami jelre várna, hogy belépjen s megvegye a könyvet.

Járt már Amszterdamban. Húsz éve? Vagy több? Gyémántokat utaztatott a zsebében. Lopott gyémántokat. Egy sánta, púpos, rosszul öltözött férfinak kellett átadnia, aki hatszor is visszautasította a csomagot, mondván, hogy neki ehhez semmi köze. Egy kis hajó kabinjában ültek, legalább két órát hazakodtak. Aztán megjelent egy soványka, háziruhás, sima hajú, fehér arcú nő, aki valamit sűgött a púposnak, s biztatóan mosolygott őrá is. A sánta férfi bólintott, a vaskazettából kivette a pénzt, ami a szállításért járt, s szó nélkül átadta. A nő pedig elvitte a gyémántokat, meg sem vizsgálta, kinyitotta a kabin barnára mázolt ajtaját, s kitessekelte a partra.

Nagyot fűjtatott, amikor kilépett az utcára a billegő hajóból, vissza sem nézett, hatalmas léptekkel igyekezett a csatorna partján a belváros felé. Három napig maradt még Amszterdamban. Ezt feltételül szabták a megbízói. Természetesen

azért, ha valamit manipulált volna a gyémántokkal, akkor megtalálják. Azt is előírták neki, hogy melyik kávéházban üldögéljen, szinte reggeltől estig. Így aztán nem sokat látott a városból, s nagyon örült, amikor újra a repülőtéren kezeltehetette a jegyét, s búcsút inthetett Észak Velencéjének.

Kemenest már elég sokan ismerték Mariazellben. Ezért aztán amikor belépett a boltba, nem kérte azonnal az Amszterdamról szóló könyvet. Elárulná az úticélját. Több könyvet is vásárolt, ügyelt arra, hogy a világ más-más városairól szóljanak. Utoljára húzta ki a polcról az amszterdami. Sőt a pénztártól még vissza is fordult, s ezt az egy könyvet kitette a kosarából. Újra kezdett válogatni, s újból végigjárta a polcok közötti kis utcácskákat. Még három könyvet vásárolt, természetesen az Észak Velencéjét is. Nehéz csomagot cipelt végig, fel a dombra, a házába. A nejlonszatyrokból kiborította a könyveket a szoba padlójára, a lábával túrta szét a csomót, mintha el akarná őket taposni. Az amszterdami az egyik fotelhoz rugdosta, le akart ülni. Az jutott az eszébe, hogy néhány napja vett egy csomag Finlandia vodkás cukrot, s még meg sem kóstolta. Előkereste az ezüst színű dobozt, maga mellé tette, kinyitotta s lehántotta a papírt a cukorról. Gyorsan megevett három szemet, érzékelte az ízét, csámcsogott hozzá, sohasem hitte volna, hogy a vodkát csokoládé bevonattal is lehet élvezni. Kinyitotta a könyvet, belelapozott, rábámult a térképekre, s újra bontogatni kezdte a cukorkákat. Ennek az lett az eredménye, hogy elaludt. Ezüst szobát álmodott, amiben kék rénszarvasok rontottak egymásnak. Ő meg nézte a párviadalukat, felhúzott lábbal a fotelból. És tapsolt egy-egy jól sikerült támadás láttán. Csak akkor lepődött meg, amikor azon kapta magát, hogy ő az egyik szarvas, s rémült szemekkel bámul a feléje rohanó, fejét előreszegező bikára. Ki akart tértől előle, hirtelen mozdult, s leesett a padlóra. Onnan meredt értetlenül a szerte heverő könyvekre, az asztalra, a fotelekre. A vállán és a fején ütötte meg magát.

— Még ez is — sziszegte.

A könyvet, amit vásárolt, a lakásán felejtette. A repülőgépen hiába kereste a kézitáskájában.

— Pedig milyen fontos volt — mormogta. — Öregszem... Ilyen még egy évvel ezelőtt sem fordulhatott volna velem elő.

Amikor a szállodai szobában elhatározta, hogy sétál a városban, akkor gondolt újra a könyvre. A térkép miatt. Dühösen legyintett. Aztán végigtúrta a szálloda reklámajánlatait, amit a szobában az éjjeliszekrényére helyeztek, hátha talál közöttük egy térképet. Nem volt.

— Csak annyit megyek, hogy biztonsággal visszataláljak.

Amszterdamban délután már megjelennek az utcán a kéregető zenészek, a járdafestők, a bábosok, a különféle artista-mutatványosok és a mozgóárusok. A főpályaudvar előtti tér csupa csődület. S a Damrak is. Nagy dobokat verő, fehér inges buddhisták vonulnak végig az utcán, furcsára nyírt hajú lányok vihognak utánuk, a szexmúzeum előtt kamaszok csoportja nézelődik, mintha ez lenne egyedüli elfoglaltságuk.

Kemenes is báméskodott. Nézegette a kirakatokat, megállt egy olasz vendéglő előtt, nagyokat nyelt a szépen pirított, paradicsomos pizzák láttán, bekukkantott egy üvegfal mögé, gyorsan határozott, s leült az étteremben. Fekete hajú pincér szolgálta ki. Kemenes hosszan bámulta, mert a szeme arra a fiúra emlékeztette, akivel először bújhatott ágyba. S ez valóban Olaszországban történt. Rómában. Egy vacak, piszkos, foltos szőnyegű szobában. Az utolsó líráját is elvette tőle a fiú, legalább ezer dollár értékben. Természetes mozdulattal szedte ki a zakójából a tárcát, s gyűrte a saját zsebébe a pénzt. Az aprót pedig a tenyerébe öntötte. S Kemenes nem tiltakozott. Félig csukott szemmel, enyhén mosolyogva nézte. Sőt még mondogatta is: bene, bene, jól van, jól van... A hitelkártyáján volt még csekélyke összeg, az segítette ki... S ha visszagondol, nem érez csalódottságot vagy mérget. Ennek ez volt az ára. Közhely, hogy mindennek megvan az ára. De igaz. Fizetett ezért másképpen is. Azóta semmibe nézi a nőket. Hányszor, de hányszor kérdezték tőle: miért nem nősülsz meg?!

Ő meg csak vigyorgott. Talán hat évvel ezelőtt az egyik fiú

ajánlott neki egy furcsa megoldást. Vegyenek el mind a ketten egy-egy lesbikus lányt. Költözzenek össze, a Kemenes villájában jól elférnének, s a világnak sem szűrnának szemet.

— Ősi megoldás ez — biztatgatta a fiú. Majd ő szerez ilyen lányokat. Be is mutatott két fiatal. Egyik sem volt még tizenennyolc éves. Két hétig vendégeskedtek Kemenesnél, ez alatt tökéletesen kifosztották. Aztán meglógtak mind a hárman. Tudták, hogy Kemenes nem jelenti fel őket. Nem is tette. Néha ez a két hét is eszébe jut.

— Szép volt... Jó volt...

Mosolyogva, révedezve nézte a pizzáját. Egyetlen egy falatot vágott le belőle. Csak csócsálta a szájában. Mint, akinek ez már nem is kell. Jó ízű volt, az illata is ingerlő, mégis eltolta maga elől a tányért.

— Nem vagyok éhes.

De üldögélt tovább. S valami együgyű szomorúság lepte meg. Már többször gondolt arra, hogy mennyi hülyeséget csinál ő az életében. Mint most is, ez a pizza. Akár egy gyerek.

— Nem vagyok én normális — ingatta a fejét. — S az a baj, hogy így is bánnak velem...

Már nem a fiúk jártak a fejében. A kábítószeres cég. Az onnan kapott parancsok. Aminek ő vakon engedelmeskedett. Először a pénz miatt. Most már azért, mert nem tud szabadulni.

— Még az a csoda, hogy nem kóstoltam bele a szerbe... Bár néha nagyon jó lenne... Elfelejtteni mindent...

Kemenesnek nem volt polgári mestersége. Utálta az iskolát, tanulás helyett csavargott, lődörgött az utcán, a szülei sem törődtek vele: fiú, mi baja lehet?! Ha hazament nagyokat zabált, tiszta ruhát kapott, néha még meg is szidták, de az apa csak legyintett: fiatal, majd megjön az esze... Később, hogy némi pénzt szerezzen beállt csaposnak, árusított újságot, jelentkezett trolibusz-vezetőnek is, de meglépett a bérelőleggel, nyáron a Balaton mellett csövezett, ha nagyon rákényszerült mosogatott az üdülőkben. A katonaság elől szökött meg, Jugoszlávián keresztül jutott Olaszországba. Meglógott a tábor-

ból, a vonatok WC-jében utazott állomástól állomásig. Az egyik pályaudvaron ellopott egy csomagot, s szerencséje volt, iratokat is talált benne. Osztrák igazolványt, útlevelet. S pénzt. Beült egy fodrászhoz, ruhát vásárolt. Az egyik éjszakai lokálban megismerkedett egy félrészeg asszonnal, aki felvitte a lakásába, s bár ehhez Kemenesnek semmi kedve sem volt, mégis a szeretőjévé tette. Mint később kiderült, az asszony lányokat árusított. Bevonta az üzletbe Kemenest is, aki igen tanulékonynak mutatkozott. Az asszony azonban alig egy év múltán részegen ült az autójába, s az egyik kanyarban nagy sebességgel egy fának rohant. Meghalt. Kemenes majdnem Te Deumot mondatott örömeiben, de azért tisztességesen eltemettette. Az örökösök azonban kitúrták a házból, a vagyontól. Csak annyi maradt meg neki, amennyit el tudott dugni. A pénz és az arany. És az üzleti kapcsolatok. A lánykereskedőkkel, a gyémántcsempészekkel, a kábítószeresekkel. Kemenes kis üzleteket csinált, mégis ráfizetett. Franciaországban belekeveredett egy botrányba, a lányok rávallottak, s bár ügyesen védekezett, mégis néhány hónapra börtönbe került. A kis vagyontkáját azonban jól elrejtette, még a gazdasági nyomozó, a sörhasú Monsieur Guibourg sem találta meg. Annál is inkább nem, mert Guibourg felfedte magát Kemenes előtt, s üzleteket ajánlott. Kiszimatolta ugyanis, hogy Kemenes inkább szereti a fiúkat, mint a lányokat. S a kopasz Guibourg is ebben a cipőben járt. Csak nem volt hozzá elég pénze. Amikor Kemenes kikerült a börtönből, a nyomozóval együtt szerezték a fiúkat, adták nekik a kábítószeret, míg egyszer a maffia rajtuk nem ütött, s aláírtak velük olyan kompromittáló iratokat, melyek szinte foglyokká tették őket.

— Sohasem szabadulunk a markukból — csóválta a fejét Guibourg.

Nem is szabadultak. Feladatokat hajtottak végre, Guibourg tájékoztatta őket a rendőrség tevékenységéről, lassan mind a ketten bizalmi emberré váltak, már évek óta nem mellékes figuraként szerepeltek a veszélyes akciók végrehajtásában, irányították, vezették a szállítmányok beszerzését, szét-

osztását. A nagyon kalandos élet azonban lassan kikezdte Kemenes idegeit. Itallal és fiúkkal vigasztalta magát. De, amikor őszintén magába nézett, azt állapította meg: most már nem érzi jól magát ebben a világban... És azt is tudta, nem is fogja. Minél idősebb lesz, annál inkább nem.

Intett a pincérnek. Sört kért a pizzához.

— Sör? — nézett rá hitetlenkedve a pincér.

— Nincsen?

— Van, csak... Azonnal hozom.

Kemenes tudta, hogy szentségtörés pizzához sört inni, hisz ahhoz kizárólag bor dukál. Vörösbor. De ő nem is evett most pizzát, az illatához pedig mindegy, hogy mit iszik. A pincér úgy hozta a sört, mintha bűnt követne el, a vendégek felé fordulva, kétszer-háromszor nyakába húzva a vállát, ezzel jelezte, nem tehet az esetről. Kemenes nem vette le a szájáról a poharat, kiitta a sörét, fizetett, s elindult a lányok utcája felé. Csak nézelődni. Mert ilyen látványosság alig van több a világon. Átlépdelt a csatornát átívelő hídon, szűk, villogó reklámokkal világított utcán ért ahhoz a széles csatornához, melynek a két oldalán a kirakatban ültek a lányok. Talán száz métert sétált a régi templom felé, s intett bágyadt mosollyal vissza a lenge öltözetű lányoknak, amikor a szállóbeli boy jutott az eszébe. Megállt, hirtelen izzadni kezdett, kigombolta a nyakán az ingét, megfordult, s mint akinek az élete függ tőle, sietett vissza a szállóába.

— Biztosan vár már a fiú — dörmögte.

Nem várta. A szobája üres volt, az utcáról bevilágító reklámok játszottak a sötéttséggel.

Nem kapcsolta be a villanyt. Újabb üveg sört vett elő a hűtőszekrényből, az ablakhoz húzta a fotelt, s onnan nézte a sejtelmes fényű hajókat a csatornán. Igyekezett leküzdeni a vágyát. De a mariazeili remetesége után erre kevés reménye maradt. S ezt ő is tudta. Mondta is: hiába. Csak az időt húzza.

A telefon után nyúlt. Tárcsázott.

— Küldjenek fel nekem néhány üveg sört — mondta. Benyitott a fürdőszobába, megigazította a haját, levetette a zakóját,

gyors mozdulatokkal selyemsálat kötött a nyakába, a tárcájából egy gyémántfejű aranytűt vett elő, megforgatta a tenyerén, s összetűzte vele a sálját.

— A fiúnak adom a tűt... Szép ajándék lesz...

A boy hozta a sört. Kis kosárkában, öt üveggel. Mosolyogva kérdezte, hogy betegye-e a hűtőszekrénybe. Kemenes bólintott. Közben elővett egy ötven guldenost, s letette az asztalra. Úgy, hogy a fiú is lássa. Ötven guldenbe kerülnek a lányok a csatorna partján...

A boy mosolyogva állt az asztal mellé.

— Parancsol még valamit?

Kemenes nem szólt, csak intett, hogy üljön le. A fiú széket húzott maga alá, jobb kezével, szinte lányos mozdulattal megigazította füle fölött a haját.

— Mesélj valamit — mondta Kemenes. Hangja rekedt volt, az izgalom összeszorította a torkát.

— Mit? — kérdezte a fiú.

— Amit akarsz. Szép hangod van — tette hozzá később.

A boy felnevetett.

— Ugyan... Olyan, mint a többieké...

— Mi a neved?

A fiú úgy tett, mintha nem hallotta volna a kérdést.

— Mennem kell... Kereshetnek...

Kemenes az ötven guldenos után nyúlt. Felemelte, s visszavette az asztalra. A fiú a szemével kísérte a mozdulatait. Amikor a pénz újra a terítőre került, alig észrevehetően nemet intett.

Kemenes lassú mozdulattal a gyémántfejű tűhöz nyúlt. Kihúzta a sáljából, az ablak felé tartotta, s rátette a pénzre.

A boy felállt. Meghajolt.

— Azonnal visszajövök — suttogta —, szólnom kell, hogy...

Kisurrant az ajtón, de rövidke idő múltán visszatért. Egy lányt tolt maga előtt.

— Tessék, uram — mondta. — Ezért a lányért felelek... Nem beteg, s minden kívánságát... Rendben?

Kemenes meghökkenve nézte a lányt. A szobalány lehetett.

Fekete ruhában, kis fehér kötény előtte. Fiatal, bodros hajú. Ki hívta ezt?

A fiú felemelte az asztról a pénzt és a gyémántot, meghajolt, s az ajtóhoz hátrált.

— Maradhat reggelig — suttogta. — Majd én helyettesítem...

A lány nem sokat tanakodott, az ágyhoz ment, gyorsan leszedte a takarót, összehajtotta, az egyik fotelra dobta. Megpaskolta a párnákat, közben vissza-visszamosolygott Kemenesre, hajlongott előtte, ingerlő mozdulatokat tett. Kötényét leoldotta, ujját a szájához emelve dobott csókot a lassan magához térő Kemenesnek. Bement a fürdőszobába, megengedte a vizet, fürdeni készült.

Kemenes rányitotta az ajtót. Megmarkolta a karját, s egyetlen rántással kipenderítette a szoba közepére. Felkapta az ágyról a kötényét, kinyitotta a szoba ajtaját, s kilökte a lányt. A kötényt utánadobta. Mindezt némán, egyetlen szó nélkül.

Aztán visszaült az ablakhoz. Kinyitott egy sörösüveget, lassan, vigyázva teletöltötte a poharát. Nézte a lassan fogyó habot.

Egyetlen egyszer játszott ruletten. Tízezer dollárt veszített. Akkor érezte magát így.

Balassa Péter főhadnagy már nem először látogatta meg főnökét, Halász századost a szanatóriumban. Érezte, hogy valami misztikus, babonás kapcsolat hívja, vonzza a beteg ágyához. Halász százados ugyanis már egyszer meghalt. Amikor az afganisztáni kábítószer-csempészeket lefűlelték, felnyitott egy medáliát, amiből olyan gáz áramlott ki, amely halált okozott volna, szétroncsolja a tüdőt, megbénítja a légzőszerveket. Ez a gázpasztilla, légmentesen volt elzárva a kis dobozkában, a levegő azonnal légneművé varázsolta. A százados szerencséje az volt, hogy huzatban ült, az autó mindkét ablakát nyitva tartotta. Így csak kettőt-hármat szippantott a mérgegázból. Kábulatában még az ajtót is ki tudta nyitni.

— Tudod — magyarázta Balassának —, még mindig a szemem előtt van a medál fényképe. A sátán. És vigyorog. Te azt nem tudod elképzelni, milyen vigyor az...

Balassa Péter el tudta képzelni. Mert megnézte a képet. Többször is. Egy hátborzongató férfiarcot ábrázolt. Hideg, cápa szemű, kegyetlen arcú, széles vigyorú, nagy, Drakula-féle fogú férfit. Sütött, égetett a kép. Mintha azt mondta volna: te sem menekülsz. S a vigyor az arcán már a győzelemé. A halálé. A halálé, amely körülfonta már Halászt is.

— Süllyedtem, tudod, Péter, süllyedtem, mintha hínár húzott volna. Éreztem, hogy egyre lejjebb kerülök, már elmerült a lábam, a derekam, a mellem, a nyakam, az egyik karomat

felemeltem, hogy integessek egy fehérségnek, mentsen meg, húzzon ki, de a fehérség nem mozdult, aztán már a szájamhoz ért a habos semmi, elfedte az orromat, a szememet. S akkor egész tudatomat betöltötte, hogy meghaltam. Így, ahogyan mondom. Meghaltam. S akkor megkönnyebbültem. Vége. Meghaltam, és kész. Most valami egészen más következik. Hidd el, azt is éreztem: mi a fenének kell a haláltól annyira félni, ha csak ennyi az egész... És kíváncsi is voltam. Most mi lesz? De láttam a testemet is. Majd mintha villámcsapás ért volna, belerezdültem abba, hogy valaki megfogta a kezemet, s húzni kezdett visszafelé. Mondtam neki, hogy hagyjon, én már meghaltam, és semmi, de semmi bajom, de hiába ordítottam. S akkor minden eltűnt a szemem elől. Itt ébredtem fel a kórházban.

Balassa Péter nevetgélt. Ő úgy tudta, hogy az indulni akaró másik rendőrautóból látták, hogy a százados kibukik az ülésről, az ajtó mellé a fűre. Az orvos, aki lövöldözésre számítva, kísérte az akciót, odaszaladt, s azonnal észlelte a gázt, s megtette, amit tehetett. De a kórházi beavatkozást nem kerülhette el Halász, a műtétet sem. Sokáig bizonytalan volt, hogy megmarad, aztán az, hogy nem válik-e ronccsá... És ez még most sem egészen tisztázott. Egy biztos, soha sem lesz teljesen egészséges. De ezt még nem mondták meg neki. Ő meg bizakodott, terveket szövögetett, miként lehet megakadályozni, hogy Magyarország a kábítószer-kereskedelem tranzitútja, sőt felvevőhelye legyen.

Balassa mostani látogatása egyben küldetés is volt. Halász Miklós elvált felesége kérte meg a főhadnagyot, puhatolja ki, meglátogathatja-e a volt férjét. Balassa kerülgette a dolgot, beszélt, viccelt, kereste az alkalmat, hogy a kérdést feltegye. Már elmenőben volt, amikor az ajtóból visszaszólt.

— Miklós, bejöhetsz hozzád Nana?

Azért nevezték el Halász feleségét Nanának, mert az asszony mindent azonnal kifogásolt; ha valaki nem húzta le a cipőjét az előszobában, ha véletlenül elmozdított egy széket, ha cigarettázott a lakásban, mindjárt így kezdte: Na, ezt minálunk

nem lehet, na, oltsa csak el a bagót! Lényegében ezért is ment tönkre a házasságuk, Halász nem bírta el a felesége tisztaság-mániáját.

— Nana?

— Ő... Felhívott, hogy kérdezzem meg.

— És ezt te csak most mondod?

— Most jutott eszembe...

— Még szerencse, hogy nem felejtetted el.

— Tehát?

A kérdést csend követte. Balassa visszalépett a szobába, becsukta az ajtót.

— Mit tanácsolsz? — kérdezte a százados.

A főhadnagy a vállát vonogatta.

— Amit én mondok, az nem számít...

— Nem nagy hülyeség, ha... — krákolta szinte szégyenlősen a százados.

Balassa rávágta.

— De az! — Később kissé bizonytalan hangon hozzátette. — Bár azt állítják egyesek, hogy a töltöttkáposzta is felmelegítve jó... Sőt jobb, mint amikor főzték.

A százados hallgatott. Később azt mormogta.

— Rád sem számíthat az ember...

A főhadnagy tudta, Halász azt akarja, mondja, hogy jöhet a nő. De emlékezett arra, hogy mennyi szenvedést okozott Nana a férjének, a százados reggelente teljesen összetörten jött dolgozni, s amikor kérdezték, csak legyintett. Mindenki tudta, Nana készítette ki valamivel.

— Ha Nana nagyon akar, bejön az engedélyed nélkül is...

— Nem hiszem — rázta a fejét a százados. — Büszkébb az annál...

— Akkor mi legyen?

A százados az ablak felé fordult. Hogy ne kelljen Balassa szemébe néznie. Nehézkesen, lassan mondta.

— Jöjjön, ha akar.

Balassa Péter a folyosón szinte összeütközött az osztály fő-

orvosával. Régi ismerőse volt, Kertésznek hívták, egykorú lehetett a főhadnaggyal.

— Szervusz, fiam — köszönt gyorsan az orvosnak. S azért tette a köszönéshez, hogy „fiam”, mert a főorvos szavajárása az volt, hogy „apám”.

— Szervusz, apám, jó, hogy látlak, apám. Gyere, üljünk le ide, egy pillanatra apám.

A folyosón fehérre meszelt pad állt, arra telepedtek.

— Akartalak már hívni, apám... Vagy téged, vagy Pintér alezst. De így jobb, apám, hogy találkozunk, nem kell háborgatni az alezredest, és őt nem is ismerem olyan jól, mint téged, apám.

— Mi baj, fiam?

A főorvos felkapta a fejét.

— Mi az, hogy fiam? Mindjárt tökön rúglak, apám!

— Valami baj van?

A főorvos bólintott.

— Az, apám, baj... Miklóssal... Mindent megteszünk, de újra kell műteni. Tudod, apám, már az is csoda, hogy él.

— Vagyis?

— Hát, apám. Ilyen a sors.

Balassa felállt, nyújtotta a kezét, s még megkérdezte.

— Mikor lesz a műtét?

— Nem tudom, apám. Még várunk.

A főorvos elkísérte Balassát a folyosót záró lengőajtóig. Ott mégegyszer kezét fogtak. A doktor megkérdezte.

— Van Miklósnak valaki hozzátartozója? Apja, anyja?

A feleségét ő sem kérdezte, Kertész is tudott a válásról.

Balassa Péter ismerte Halász százados anyját. A Tisza mellett lakott, egy tanyán. Az esküvőn találkoztak. Szerényke, idős asszony volt, fehér hajú, fekete kendős. Visszahúzódott a társaságtól, leült egy távoli sarokba, onnan nézegette a fiát. Balassa megsajnálta és mellé telepedett, próbált vele beszélgetni, de nem találta meg sem a megfelelő témát, sem a megfelelő hangot. Már a kezdet kezdetén megbukott. Ezzel a kérdéssel hajolt hozzá.

— Hogy tetszik lenni, kezét csókolom...

Az idős asszony szokott mozdulattal nyúlt az álla alatt összecsomózott fejkendőjéhez, meghúzta mind a két szarát, s nagyot nyelve mondta.

— Nem vagyok én naccsága...

— Jó, jó — hebegett a főhadnagy, szidta magát, ő, aki nagyon könnyen teremt kapcsolatot az emberekkel, hisz ez a szakmájához is tartozik, hogy a fenébe kérdezhetett ilyen marhaságot. Végül azt nyögte zavarában.

— Szép pár — mutatott Nanára és Halászra.

Az asszony bólintott.

— Szép... De jó-e?

Balassa hümmögött valamit, majd elválik, reméli meg ilyesmi, aztán éppen olyan sután, ahogyan odaült, felállt.

— Megyek — mondta zavartan.

Halász anyja nem is válaszolt. Rá sem nézett a főhadnagyra.

Az esküvő óta nem találkoztak. Szomorú lenne, ha most neki kellene közölni akármilyen rossz hírt is vele.

— Az édesanyját... Az esküvőn találkoztunk... — Mondta kényszeredetten, de aztán gyorsan hozzátette. — Te is ott voltál! Én is csak annyira ismerem, mint Te.

A főorvos elengedte a füle mellett a megjegyzést.

— Beszélj vele, apám. És egyáltalán, miért nem hívjátok gyakrabban, hogy megnézze a fiát?! Kik vagytok ti, apám?

Megfordult és gyors léptekkel elsietett. Vissza a folyosóra. A főhadnagy még látta, hogy benyit Halász szobájába.

Szokatlanul meleg május volt. Szinte gőzölgött a beton, görnyedeztek a bokrok a hőségtől. A kórház előtti fasor nyújtott valamicske árnyékot. Amikor Balassa beült az autóba, azonnal elöntötte a veríték, csupa víz lett az inge. Kinyitotta mind a két ajtót, s kiszállt.

— Ezt nem lehet kibírni...

Az órájára nézett. Fél öt.

— Fél öt és ilyen meleg van... — Zsebkendőjével törülgette

az arcát. Aztán hirtelen eszmélt. — A rosseb! Pont fél ötre rendelt magához Béla!

Beugrott az autóba, már nem számított a meleg, indított, s száguldott a Duna felé. Két sarkot sem rohant még, amikor egy rendőr már intett neki, hogy álljon meg.

— Majd! — szólt ki, s nem lassított. A tükörből látta, hogy a közlekedési rendőr felírja a rendszámát. Balassának nem volt saját autója. De ez a kocsi sem hivatali rendszámmal közlekedett. — Jelents fel! Mit csinálhatnék? Agyonvág Béla bácsi...

Pintér Béla alezredes, a részleg főnöke, valóban mérgesen förmedt a fiatal tisztre.

— Ha én azt mondom, főhadnagy, hogy fél öt, akkor az nem háromnegyed és nem is öt! Mikor tanulod már meg, hogy a pontosság... — Nem folytatta, csak legyintett, mint aki tudja, hiába prédikál, ennek a fiúnak minden fegyelmező szöveg falra hányt borsó... Mivel Balassa csak katonásan, mozdulatlanul, szó nélkül állt előtte, megkérdezte. — Legalább mondjál valami kifogást, semmit sem tudsz kitalálni?

A főhadnagy érezte, hogy túl van a veszélyen, elmosolyodott.

— Jelentem, tudnék, de nem érdemes, nem tetszene elhinni. Például azt, hogy...

— Elég!

— Értettem.

Az alezredes egy papírlapot emelt fel az íróasztaláról, belezéret, aztán visszatette.

— Ül le.

— Köszönöm, Béla bátyám. — Széket húzott ki a tárgyalóasztal mellől, s rátelepedett, kigombolta az ingét, fekete szőrös mellén gyöngyözött a verejték. — Kurva meleg van...

Az alezredes zakóban, nyakkendőben ült az íróasztal mögött, egy pillantást vetett rá.

— Gombold be az inged. Nem a strandon vagy.

A főhadnagy engedelmeskedett, de olyan grimaszt vágott hozzá, mint aki tudja, értelmetlen ez a parancs, meleg ellen

nem használ sem a regula, sem az illendő viselkedés. Pintér nem látta a grimaszt, bár az sem érdekelte, hogy a főhadnagy eleget tesz-e a parancsoknak.

— Mi van Miklóssal?

— Él... Beszéltem Kertésszel, nem sok jóval biztat. Kérte, hogy szóljunk Miklós édesanyjának.

— Persze... Szólj neki... Szegény fiú... Ezek szerint rosszabodott?

— Azt hiszem... Műteni fogják újra.

— Holnap bemegyek hozzá — mondta az alezredes. — Jó tiszt volt szegény — ezt olyan hangsúllyal jelentette ki, mint ha Halász Miklós már nem lenne az élők között. Észre is vette, ezért gyorsan magyarázta. — Mert már szolgálatba aligha állhat... De legalább az élete maradna meg. Majd elcsípjük ezt a Kemenest.

Az ugyanis már az első pillanattól kezdve sem volt titok, hogy a medál Kemenesé volt. Az ő nyakából akasztották le, amikor a Bükk egyik vadőrének házában fogva tartották az afganisztáni drogszállítmányt megszerző, rendőrnek öltözött kolumbiaiak, s így került később Halászhoz, aki viszont a kolumbiaiak letartóztatása után kíváncsiskodva felnyitotta.

— Saját magának tartogatta a fickó, de nem volt annyi bátorsága, hogy végezzen a tyúkszaros életével — mondta a főhadnagy.

Hallgattak. Pintér újra a papírlapot nézegette, Balassa Péter pedig azokra a napokra gondolt, amikor Kemenessel együtt döcögtek egy teherautón az esőben a hegyek között, s arról társalogtak, vajon azonnal kivégzik-e őket, vagy még meg szeretnének tudni újabb titkokat az afganisztáni kapcsolatokról. Nagy kaland volt. De lehet, hogy Miklós fizeti meg az árát...

— Kati? — kérdezte az alezredes. — Katal mi van?

A főhadnagy majdnem felkacagott, de türtőztette magát, krákogással próbálta takargatni a kuncogását. Ha az alezredes valahová hosszabb időre el akarta küldeni, vagy nagyobb veszélyeket rejtő feladattal bízta meg, mindig megkérdezte, mi van Katal, a menyasszonyával. Lassan már tíz éve, hogy

nagy ünnepélyességgel megtartották az eljegyzést. Akkor azt mondták, három hónap múltán lesz az esküvő... De mindig közbejött valami. Persze a főhadnagynak. Egyszer már majdnem szakítottak is. Kitűzték az esküvőt, de az előtte levő napon eltűnt Balassa. S csak két hónap múltán jelentkezett. Kati sírt, dühöngött, aztán az évek folyamán már elfelejtett sírni, sőt dühöngeni is. Amikor Balassa új dátumot tűzött ki az esküvőre, csak legyintett. Már szabadságot sem kért arra a napra a munkahelyén, bement reggel rendes időben, s ott várta meg a telefont, hogy a fene egye meg, megint közbe jött valami.

— Jól van, Péter, ne izgasd magad... Majd legközelebb...

— De biztosan haragszol?

— Nem, nem haragszom. — S ilyenkor tette hozzá Kati jószágos hangon. — De most nem érek rá, Péter, majd találkozunk.

Balassát bántotta a dolog. Legalább egy fél órát. Aztán széles mosollyal nézte az egész életét. Miért kellene neki megnősülni? Kati így is szereti, ő is, minek az a papír?

— Kati? — kérdezte újra az alezredes. — Mikor lesz az esküvő?

— Nem tudom — mosolygott Balassa.

— Egyszer azt veszed majd észre, hogy hoppon maradtál... Én, ha Katinak lennék, már régen kiadtam volna az utadat... Felelőtlenség, amit csinálsz, Péter. Nem gondolod?

A főhadnagy ezt az intelmet, már legalább százszor hallotta parancsnokától. Tudta, hogy ilyenkor mit kell válaszolnia.

— Béla bátyám, megnősülni a mi szakmánkban? Melyik asszony tűrné el a mi életformánkat? S nekem van egy példaképem...

S ez a gyorsan előrángatott példakép maga az alezredes. Aki szintén nőtlen maradt. Csakhogy ő éppenséggel szerelmi csalódottsága miatt.

— Jó, jó... Te tudod.

Újra hallgattak. Az alezredes körülményesen rágyújtott, hosszan fújta a füstöt a plafon felé. Nem kínálta meg Balassát

cigarettával, pedig a fiú nagyokat nyelt, s olyan vágyakozóan nézte a szürkén keringő füstöt, mintha az élete függne egy szippantástól.

— Péter, van itt valami — mondta később az alezredes. Fel-emelte a papírlapot. — Jenőke látni akar.

Jenőke, Sámson úr Párna bárjának pincére volt. S mindent tudott. Mindenkiről. Balassa Péter is jóbarátságot tartott vele, ő is kedvelte a főhadnagyot, mert mint mondta: ritka szépen férfias. És hálát is érzett iránta. Egyszer egy nagy verekedésben segített neki, megvédte, ha nem teszi, agyon is verheték volna a gyenge, lányos alkatú, bár bajszos pincért a Párna WC-jében. De mintegy végszóra megjelent Balassa, s osztogatni kezdte hatalmas pofonait és rúgásait. Csak sokkal később, hónapok múltán döbbsent rá a „mindentudó” pincér, hogy Balassa rendőrtiszt.

— Még ne tudja itt valaki — siránkozott Jenőke —, mert akkor végünk van. Itt utálják a rendőröket.

Jenőke irtózott az erőszaktól, a vér látásától is elájult. Igyekezett megakadályozni a verekedéseket, békítette az ellenfeleket, de emiatt nagyon sokszor őt agyabugyálták el. Viszont a kábítószer-fogyasztókkal nagyon szimpatizált, ő is szeretett volna a világ más dimenzióiban élni, lebegni az éterben, s elhagyni minden földi mocskot, kínt, félelmet. Balassa főhadnagynak alig mesélt a drogosokról. Inkább védte őket, hamis információkat ugyan nem adott, de nem is segített a leleplezésükben.

— A drogos átmenet az ember és az angyal között — bizonygatta. — Az egyszerű élet és a halál között szárnyalnak.

Jenőke nem kóstolta meg a kábítószereket. Nem is vásárolt, s nem is adott el. Ennek az volt az oka, hogy az anyja a halálos ágyán a feszületre eskette meg: sohasem él kábítószerrel. Jenőke félt az átoktól, ami akkor sújtotta volna, ha megszegi az esküt. Egyébként az anyjától is nagyon félt, nemcsak gyermekkorában, hanem felnőttként is. Vissza-visszatérő álma volt, hogy a mama lapos, ráncos emlőiből szoptatja, s ő hiába szívja, küszködik vele, egy kortyot sem tud belőle elővarázsol-

ni. Az anyja pedig közben ordítózza követeli: szopjál már, de azért jóságos mozdulatokkal takargatja, törülgeti Jenőke fejét, mintha csecsemő lenne. S ő fekszik az ölében, ahogyan Jézust tartja Szűz Mária a híres Piéta-szobron. Ilyen álm után csuromvizesen ébred, letérdel az ágya elé, a keresztre tekint, s úgy könyörög, hogy mentse meg az isten ezektől az álmoktól. Mi lenne, ha az esküjét megszegné? Rossz még rágondolni is.

— Más nem üzent Jenőke? — kérdezte Balassa a parancsnokától.

— Semmit. Kéri, hogy keresd meg. Sürgős.

— Sürgős?

— Az. Legalább is azt közölte telefonon az ügyelettel.

— Talán megint meg akarják verni.

— Lehet. Sétálj el oda. Hátha mond valami érdekeset.

A főhadnagy felállt, köszönni akart, de Pintér visszaültette.

— Még nem végeztünk. Maradj csak. Randid van?

Balassa visszaült a helyére. A fejét rázta.

— Dehogyan... Csak úgy gondoltam, hogy ezért hívatnál, s nem akartam rabolni az idődet.

Amikor már megkapta a rendszerint jogos letolásokat, akkor vissza merete tegezni a parancsnokát. Addig tessékelte, pedig néhányszor már megitták a pertut.

— Majd én elküldelek, ha úgy gondolom. Nem tisztáztuk még Miklós dolgát. Azt már mondtam, hogy beszélj az édesanyjával. Bár nem tudom, hogy rád lehet-e ilyesmit bízni.

A főhadnagy azonnal megérezte a rést.

— Még nem csináltam ilyet — mondta gyorsan. — Pedig ide nagy tapintat kellene.

— Neked pedig az nincsen, ugye?

— Hát... Esetleg elrontom.

— Ezt is meg kell tanulni. Én bízom abban, hogy te ezt meg tudod csinálni, minden baj nélkül...

Az alezredes is mosolygott. Egyáltalán nem tartotta alkalmasnak Balassát arra, hogy ilyen feladatot végrehajtsa. Magában már eldöntötte, hogy egy idősebb tisztre bízza, bár pizs-

kálta belül valami: ki kellene próbálni a főhadnagyot, hisz egy jó felderítőnek minden helyzetben fel kell találnia magát.

A főhadnagy mélyet sóhajtott.

— Minden lehetséges — mondta —, még az is, hogy jól megcsinálom... Mikor menjek?

Az alezredes elnyomkodta a cigarettáját, hunyorgott, mert a füst csípte a szemét.

— Na látod, ezt már szeretem. Az ügy nem tűr halasztást. Holnap. Keresd meg holnap Halász mamáját. És a volt feleségét is. — Kis szünet után hozzátette. — Nehogy később saját magunknak tegyünk szemrehányást...

— Értettem.

— Ha beszéltél Jenőkével, számolj be nekem. Kíváncsi vagyok, mit akar.

— És ha valami hülyeség?

— Akkor is. De azt hiszem, nem az. — Az alezredes látta Balassa csodálkozását, ezért még hozzátette. — Van itt még egy információnk. Ebből is gondolom, hogy fontos. De nem mondom el neked, nehogy befolyásoljon... És ha minden úgy van, ahogyan gondolom, akkor mégsem neked kell majd elmenni szegény Halász édesanyjához.

Balassa nem szerette, ha arra az ügyre vonatkozó információkat visszatart a parancsnoka, amellyel ő foglalkozik. És ez többször is előfordult már. Az ügyek lezárása után sem értette, miért nem tudhatott bizonyos dolgokról előre. De az tény, hogy a Pintér által vezetett egység egyik csoportja sem csinált eddig bakit... A végeredményre gondolt a főhadnagy, beleharapott a szájaszélébe, nehogy kérje azt, amit a parancsnoka még nem akar közölni vele. Ez amolyan régi, öreges módszer, gondolta, s felállt.

Az alezredes a kezét nyújtotta a fiatal tisztnek.

— Most már mehetsz. Várom a telefont.

Balassa Péter első gondolata az volt, hogy íme, van két üres órája, meglátogatja Katit. Az utcán azonban megtorpant: ha a menyasszonyához megy, s majd el akar jönni, magyarázkodnia kell, hogy hová indul „már megint”. Esetleg kapna egy jó

vacsorát, s az is lehet, hogy az ágyból kellene felkelnie, Katinak is rosszul esne, neki pedig nem biztos, hogy lenne ereje ehhez. Jobb, ha elhalasztja ezt a látogatást. Beszél inkább telefonon a lánnyal.

A körút felé indult. Lassan, cél nélkül.

Még mindig nagyon meleg volt, kevesen jártak az utcán. Az egyik üzlet előtt fagyaltot árultak, Balassa nézte, hogyan adagol a fehér köpenyes, izzadó árus, közben jó hideg, aranylósörre gondolt.

— Iszom egy korsóval...

Az egyik utcakereszteződésben állt, nézett jobbra-balra, hol lát sörreklámot. A mellékutcából hívogatta a felirat: sörbár.

— Aha!

A sör meleg volt, s nagyon keserű. Habja is alig fehérlett, a kicsike gyöngyszemek sem törtettek felfelé, szabadulni vigasztalan lé fogságából. A főhadnagy nem is itta meg, félig hagyta a korsóban.

A vendéglőből telefonált Katinak. A lány erőszakoskodott, hogy legalább vacsorázni menjen fel, de Balassa hajthatatlan maradt.

— Tíz percem sincs! Nem érted? Tíz percem sincs! — Aztán megbántódva tette hozzá. — Ezért nem érdemes téged felhívni... Töröm magam, hogy legalább egy telefonra tudjak időt szakítani, s ahelyett, hogy örülnél...

Kati közbevágott.

— Örülök, persze, hogy örülök, de már a fülemen jön ki ez a sok öröm, s attól félek, hogy megárt!

A főhadnagy elnevette magát.

— Jól van, jól... Holnap felmegyek vacsorázni... Ebben biztos lehetsz.

A lány erre az ígéretre nem válaszolt.

— Egyél valamit — mondta. — És vigyázz magadra.

Balassa visszaakasztotta a kagylót a tartójába, s jólesően sóhajtott. Mint aki, eleget tett a kötelességének. Az órájára nézett.

— Még mindig van időm.

Már a telefonálás közben észrevette, hogy az egyik asztal mellől figyeli őt egy sárgára festett hajú lány. Találkozott a tekintetük is. Visszaült a pult mellé a magas székre, s úgy fordult, hogy láthassa a lányt. Sört akart rendelni, de szinte undorodva nézte a meleg italt.

— Unikumot... — Mutatta az ujjával, hogy kis pohárkával. Nem vette le a szemét a lányról. A mustra végén megállapította, hogy „nem is olyan rossz nő...” Ült az asztalnál még egy nő s egy férfi. Előttük söröskancsók.

A sárgahajú lányra emelte a poharát, s egy kortyra itta meg az unikumot. A lány mosolyogva bólintott, aztán felállt, s elindult a WC felé.

— Oh, hát ez egy kurva — legyintett bosszúsan Balassa, aki nem ilyen sikerekre vágyott. Gyorsan fizetett s kiment az utcára.

A Nap-hegyen szoktak találkozni Jenőkével. A 78-as busz végállomásánál. Ezt azért tartották jónak, mert az autóbuzson mint a ketten ellenőrizhették, nincs-e valaki ismerős utas. A végállomáson van egy nagyobb közért, oda be lehet menni, s vásárlás közben szemmel lehet tartani az utcát, s az üzletben minden különösebb nehézség nélkül néhány szót válthatnak is egymással.

Balassa Péter végiggyalogolt a körúton. Egészen a Rákóczi útig. Úgy tervezte, hogy vesz magának valami szendvicsfélét a nagy ABC-ben, de bosszúsan állapította meg, hogy az üzletet átépítik. A szülei még mindig úgy emlegetik ezt az ételmisszer-áruházat, hogy „éjjel-nappali”. Pedig már régóta zárva tart éjjel, s most íme, nappal is. Átgyalogolt az EMKÉ-hez, vett egy grillcsirkét, uborkát, s szép komótosan elfogyasztotta. Itt a sör is hideg volt. Elégedetten indult a buszmegállóhoz.

Még le sem szállt a végállomáson, amikor már meglátta Jenőkét. Újságot olvasott egy kerítésnek dőlve. A lapok fölött bámult a járókelőkre. Balassa kuncogott.

— Olyan, mint egy detektív...

Amikor Jenőke észrevette Balassát, összehajtogatta az új-

ságot, s elindult az egyik utcán, a villák során. A főhadnagy utána. Az úttesten mentek. Talán tíz méter lehetett közöttük.

Az első kanyarban, amikor Balassa éppen nem láthatta Jenőket, valahonnan hatalmas sebességgel egy autó ugrott elő. Csikorogtak a kerekek a fordulóban. S valaki nagyot kiáltott.

Balassa a kerítéshez lapult.

Az autó bűgő, ordító motorral továbbszáguldott. Egy pillanat alatt tűnt el.

Azt mondják Amszterdamban, hogy Beginjhof az öreg néni-kék udvara. A nagy forgalmú utcából egy hatalmas bérház kapuján át lehet megközelíteni. S a látogató valóban azt érezheti: ez egy sziget. Fehér léckerítés választja el egymástól a kis virágkerteket, a vékonyka házak színesek, oromzatuk a magasba tör, az ablakok előtt oldalra kötözött csipkefüggönyök. Mintha a kétszáz évvel korábbi várost idézné. És csend van. Az udvar közepén épült templomocska mellett, a nagy juharfák alatt Jézus szobra áll, egyedül, elhagyatottan, mintha indulni akarna valamerre.

Kemenes először végigjárta a csend szigetét, nézegette a kis kertekben viruló virágokat, a házak falát díszítő gipszfüzérek és a különféle alakokat, talán szenteket ábrázoló táblákat. Korán érkezett. S akihez indult, az nem szerette a pontatlanságot. Sem azt, ha valaki késett, sem azt, ha a megbeszélte időpont előtt lépett a házba.

— Ha abban állapotunk meg, hogy tizenegy óra, akkor az annyi. Ne lopjuk egymás idejét.

Ezt a leckét már megtanította Kemenessel is Olaszországban. Persze, megállapodásról szó sem lehetett akkor sem. Grande üzent, rendelkezett. S Kemenes is, akár csak a többiek, a nyakát törte, hogy az utasításnak pontosan eleget tegyen. Grande volt a szervezet csúcsán az a legmagasabb vezető, akivel még találkozni lehetett. A többieket a titok fátyla

fedte, nem lehetett tudni kicsodák, hol élnek, férfiak-e vagy nők, olaszok-e vagy éppen amerikaiak. Grandét viszont nagyon is ismerték. Élet és halál ura volt. Amikor Kemenest a kudarccal végződött afganisztáni szállítás után Nápolyba vitték, Grande elé hurcolták, az ő kérdéseire kellett válaszolnia. Sok életveszéllyel küszködött már, de annyira félelmet keltő, szinte bénulást okozó helyzetben még nem vergődött, mint éppen Grande nehéz függönyökkel elsötétített szobájában.

Grande a nevével ellentétben alacsony emberke volt. Talán csak az ujjai nőttek hihetetlenül hosszúra. Nem ordította, halkan, udvariasan beszélt, a szeme sohasem árult el semmit, kerek fején úgy fésülte a haját, mint annak idején Hitler. De ez nem tette ellenszenvenné. Nyakkendő nem viselt, azt regélték róla, hogy egyszer, fiatalabb korában a saját nyakkendőjével akarták megfojtani.

— Annyit megtehet a gyilkos, hogy hoz magával kötelet — állítólag ezt szuszogta, amikor a szemébe dobálta a nyakkendőt.

S volt még egy különös szokása: nem ivott alkoholt. Erről is keringtek legendák, a Madonna szobra előtt tett fogadalmat emlegettek, pedig egyszerű oka volt: nem szerette. Sőt utálta, valamikor még iskolásként berúgatták, nagyon beteg lett, sokat kínlódott, s ezt nem tudta elfelejteni. Azt azonban nem tiltotta, hogy a jelenlétében igyanak. Sőt kínálta is. Saját magának azonban csak kólát öntött. De azt sem itta meg.

— Az ember akkor egyen, ha éhes, és akkor igyon, ha szomjas — oktatta a környezetét. — Az evésről is volt véleménye. Nem azért élünk — mondogatta —, hogy együnk. Hanem azért — ilyenkor mindig szünetet tartott, felemelte hosszú, vékony ujját —, hanem azért, hogy jót együnk! Heherészve nevetgélt saját elmésségén. S mindenki vele nevetett. Még akkor is, ha már ötszázszor hallották tőle ezt az élcet.

Arra viszont nagyon büszke volt, hogy olasz. Szobájának falán Garibaldi arcképe függött, a nagy ünnepeken a nemzeti színű szalagot is rátette.

— Mi igazi itáliaiak — sokszor kezdte így a mondatokat. S

ilyenkor még mosolyogni sem illett. Pedig mindenki tudta, hogy Grande Brnoban született, apjának vendéglője volt a Péter-Pál katedrális alatt, s annyi köze volt Itáliához, hogy onnan hozatta a vörösbort, amit nagy ünnepek előtt ajándékként küldött a kanonokoknak. S valamiről nagyon hamar el lehetett dönteni, hogy nem anyanyelve az olasz. Abból ugyanis, hogy sűrűn használt latin idézeteket. S helyesen ejtette ki a szavakat. Nem mondott c helyett cs-t vagy k helyett valami egészen bizonytalan lágy hangot. Jó latintanárra lehetett Brnoban. De a pontosan formált latin szavakon is kuncogott a környezete, azt hitték, hogy ő hibázik. Persze az elnéző mosoly is csak messze a szobájától engedték meg maguknak. Jelenlétében csak akkor mosolyoghattak, ha Grande is nevetett. Pedig Grande szerette volna, ha jó embernek tartják. Pontosabban: jó bajtársnak. Ha lehetséges lenne, megkövetelte volna, hogy szeressék a munkatársai. Néha azt is megengedte magának, hogy atyáskodjon fölöttük. Ha valamelyikük beteg volt, gyógyszereket javasolt, tanácsokat osztogatott, sőt pihenni is elküldte az álmos szemű embereit. De ugyanilyen modorban parancsolta meg, hogy egy-egy régi emberét gyilkolják meg.

— Sajnálom, nagyon sajnálom — tárta szét a karját ilyenkor. — Meg kell tennünk... Már nagyon megérett ez a dolog...

Úgy tűnt, mintha pontos listája lett volna arról, hogy kit mikor kell az „angyalokhoz küldeni”, ahogyan ő fogalmazott. Ilyenkor kihúzott az íróasztala fiókjából egy papírlapot, maga elé fektette, s azt bámulva adta ki a parancsát. A munkatársai borzongva figyelték a papírt.

— A lista...

A papírra azonban nem írt egyetlen szót vagy nevet sem senki. Teljesen üres volt. A lista Grande fejében született. S csupán az ő agyában élt.

Kemenes is gondolt a listára, amíg Amszterdam legszebb házai között sétálgatott. De úgy vélte, ő nem lehet ezen. Akkor már Nápolyban elintézték volna. Most valami másról lesz szó. Újabb feladatról. Sajnos...

Tizenegy óra előtt két perccel becsengetett a kijelölt házba.

Egy öregasszony nyitott ajtót. Fehér arcú, görbe hátú, szemüveges vénség. A zsebkendőjét mindig a szája előtt tartotta. Talán a fogatlanságát takargatta vele. Ezért nehezen lehetett érteni, amit mondott. Kemenes háromszor is megkérdezte, hanyadik emeletre kell mennie. Az öregasszony végül az ujjával mutatta, hogy a harmadikra.

Fából készült csigalépcső kanyargott az emeletre. Meleg, barna színű, sima korlát szegélyezte. Barna volt a szőnyeg is, amit a lépcsőre erősítettek. Kemenes megállt az alján, s felnézett a fordulókra.

— Jó magas...

Elindult, s arra gondolt, hogy ez a lépcsős megoldás pontosan azt a célt szolgálja, mint a középkori várakban a keskeny lépcsők és az alacsony ajtók. Védekezés. Mire felér valaki a harmadik emeletre, elhasználja ereje, energiája nagy részét. Nem lesz kedve bátorzkodni. S mind e mellett még meg is figyelhető...

Az öregasszony nem kísérte fel Kemenest. Megállt az első foknál, és úgy nézett utána. Kemenes tudta, hogy képtelenség, de úgy látta, mintha az asszony a hasánál, amelyre lényegében rágörbült a teste, a kötött kabátja alatt, valamit fogna. Revolvert. Pontosán úgy dudorodott ki az ökle. Bal kezében a szépen összehajtogatott zsebkendő, jobbujában pedig a fegyver.

Amikor felküzdötte magát a harmadik emeletre, egy gondosan öltözött úr lépett elébe. Pontosán akkor nyitotta ki az ajtót, amikor Kemenes odaért. Németül köszönt.

— Jó napot! Andreas Hofer?

— Ja.

— Örülök, nagyon örülök. Tessék velem jönni.

A férfi karonfogta Kemenest, s vitte magával feljebb a lépcsőn.

— Tessék vigyázni — figyelmeztette Kemenest —, elég keskenyek ezek a régi lépcsők.

Kemenes felismerte a férfit. A szakállas volt. Aki Mariazellben, a kávéházban átadta neki az útlevelet és a pénzt.

A negyedik emeleten becsengettek az egyik lakásba. Kövér-

kés férfi nyitott ajtót. Nem kérdezett semmit, félre állt az útból, s intett, hogy menjenek tovább, a keskeny hall végére. Ott újra csengettek. Egy újabb férfi nézett ki az ajtó nyílásán, beengedte őket. De ez köszönt.

— Heló!

Egy nagyobb terembe jutottak. A szakállas helyvel kínálta Kemenest, az egyik fotelra mutatott.

— Foglaljon helyet! Kicsit várni kell.

Várni? Akkor nem Grandéhoz hozták. Nagy sóhajjal megkönnyebbült. Grande a veszélyes. S akkor ez nem is lehet valami nagy ügy.

Kemenessel az utóbbi időben már mindig Grande közölte a feladatát. Lehetséges, hogy csak valami felvilágosításról, véleménykérésről lesz szó.

Kényelmesen elhelyezkedett. Nézegette a vöröstéglából készült kandallót, a képeket a falon, s a zongorát, ami úgy feketélt a szoba sarkában, mintha az éjszakából maradt volna ott. Sokat, egy órahosszat is kellett várnia. A szakállas ült vele szemben, dobolt az asztalon.

Egy fiatal lány hozta a hírt, hogy várják őket. Indultak utána. Ajtókon, lépcsőkön haladtak át, egy ízben egy fürdőszobán is. Kemenesnek az volt az érzése, hogy már régen nem abban a házban járnak, ahová őt az öregasszony beengedte. A lány biztatóan mosolyogva mutatta az utat, s olyan léptekkel haladt elöl, ahogyan a manökenek vonulnak ki divatbemutatón a „stégre”.

Hirtelen találták magukat szemközt Grandéval.

Kopogtatás nélkül nyitott be a lány, félreállt az ajtóból, Kemenes pedig meglepetésében visszahőkölt, sőt hátra is lépett.

— Jöjjön csak, jöjjön! — szólt rá Grande, feltápászkodott a székből, s a kezét nyújtotta.

Kemenes nem emlékezett rá, hogy valaha is kezet fogtak volna. Ilyen megtiszteltetésben még nem volt része.

Grande puhányan fogott kezet, szinte meg sem szorította Kemenes tenyerét. Úgy nyújtotta a karját előre, mintha kézcsókra várt volna.

— Foglaljon helyet — nem a fotelra, a sarokban árválkodó székre mutatott. — Várnia kellett, bocsánatot kérek. Mi, olaszok aztán nagyon jól tudjuk, hogy az idő a legnagyobb úr, ez az egyetlen, amit nem tudunk legyőzni. S hiába hirdeti a latin, hogy ora et labora, hiába imádkozunk és dolgozunk, az idő szalad, sem az imádság, sem a munka nem állítja meg... Igazam van?

Kemenes bólogatott.

— Si, si... Igen, igen...

— Hogy érzi magát Amszterdamban?

— Köszönöm.

— Jó a szállodája?

— Igen. Köszönöm.

— Lányok? Vagyis... — Grande összeráncolta a homlokát. Nyilvánvaló volt, hogy abban a pillanatban eszmélt, Kemenes nem lánypárti. — Na jó — tette hozzá. — Rendben... Örülök, hogy jól érzi magát. Nem szeretem, ha a munkatársaim nem a legjobb körülmények között élnek... Én erre nagy súlyt helyezek.

— Igen, igen — krákolta Kemenes. — Ezt érezzük is, uram. S mindnyájan nagyon hálásak vagyunk.

Grande elégedetten nézegette a sarokban feszengő Kemenest. Ez még a régi garnitúrából való, gondolta. Kár, hogy ezek lassanként... A fiatalabbjának már jobban kinyílik a csipája, ha nem vigyáz rájuk az ember.

— Iszik valamit?

A lány, aki mint egy bábú a panoptikumban, eddig mozdulatlanul állt, a szekrényhez lépett, kinyitotta az ajtaját.

— Konyak? — kérdezte Kemenest, s felmutatott egy üveget. — Ez jó lesz?

Kemenes hiába erőlködött, nem látta az üveg címkéjét, de egyébként is, bármi lett volna ráírva, azt mondta volna, hogy igen, jó.

— Áh, nagyon köszönöm.

A lány tálcán vitte Kemeneshez a poharat, Grande hosszú ujjával jelezte, hogy ő nem kér. Aztán intett a lánynak, hogy elmehet.

Csend ült a szobára. Kemenes a kezében forgatta az üres poharat, Grande két tenyerébe fektette a fejét, ujjai hegyével a halántékát dörzsölgette, mintha igen nagy gond gyötörné. Hosszan nézett Kemenesre, aztán csendesen megszólalt.

— A barátjáról van szó... Ha még annak tartja... Guibourgról. Möszejő Guibourgról.

Grande újra elhallgatott. Mintha ez a közlés elég lenne Kemenesnek. S ő már mindent tudna, mi következik, mit kell tennie. Felállhat és elmehet.

Kemenes Lajos várta a következő mondatot. De az csak egyetlen szavas kérdés volt.

— Érti?

Nem tudott mit válaszolni. Grande közben kihúzta fiókját, s elővette az üres papírlapot. Szépen kisimítgatta, szemét rámeresztette, mintha olvasna.

Kemenes rémulten bámulta. Ki van a listán? Csak nem ő? Hiszen ő nem tehet semmiről. Őt is eladta, elárulta Guibourg. Megnyugtatta magát: Grande azt mondta, hogy a barátjáról van szó...

— Az a helyzet — mondta csendesen Grande, s nem nézett fel a papírjából —, hogy mi olaszok, nem felejtünk. De fejjel sem megyünk a falnak. Guibourg úr megfosztott bennünket néhány milliótól. Mi megfosztjuk az életétől. De nagy butaságot követnénk el, ha egyszerűen lepuffantanánk. Guibourg úr sokat tudhat a jelenlegi gazdáinak titkaiból. Ebben a szakmában nem szoktak céget változtatni. Ő ezt vállalta. Biztosan hosszas mérlegelés után döntött. Igaz?

— Bizonyára — bólogatott Kemenes.

— De ezeket a titkokat nekünk is tudnunk kellene. Igaz?

— Igaz, uram.

— Hogyan juthatunk ezekhez?

— Nem tudom.

— Én igen, barátom. Én igen.

Grande többször is megnyomta az asztalon fekvő kis csengőt. Halkan kinyílt az ajtó, a lány állt a küszöbön. Mosolyogva nézett Grandéra, de nem szólt.

— Az úr inna még egy pohárka konyakot.

Kemenes nem mert ellenkezni. Nem szerette a konyakot. A whiskyt igen. A lány töltött Kemenesnek, s újra tálcán nyújtotta át a poharat.

— Köszönöm.

Grande megvárta, amíg a lány kimegy, felállt, mind két karjával az asztalra támaszkodott, s alig hallhatóan mondta.

— Megteszi nekünk azt a szívességet, hogy beszélget ezzel a Guibourggal... Igaz?

Kemenes előredőlt a széken. Sűrűn bólogatott.

— Természetesen. Természetesen, uram.

— El is vártam magától... Mi, olaszok, nem szoktunk nagyot tévedni az emberek megítélésében. Ez már római hagyomány. Biztos voltam abban, hogy nem csalódom.

Kemenes lassan felállt. Kezében fogta az üres poharat. S mélyen meghajolt.

— Bennem... — Azt akarja mondani, hogy benne nem lehet csalódni, de nagyképűnek tartotta, inkább elhallgatott.

— Üljön csak le — intett Grande. — Ha már így megértettük egymást, akkor meg kell beszélünk a tennivalókat. Ha nincsen ellenére, behívom Clear urat, aki segítene nekünk ebben az ügyben.

Természetesen nem várta meg Kemenes beleegyezését. Újra a csengőhöz nyúlt, megnyomta a gombot. Abban az ajtóban, melyen át Kemenes is belépett a szobába, egy magas, vastag karú, selyemruhás, hosszú szőke hajú, harminc évnél idősebb nő jelent meg.

— Ismerkedjenek meg — mondta Grande. — Ő az, akiről már beszéltem magának, Andreas Hofer, ő pedig Clear úr...

Kemenes értetlenül nézte a nőt, kezét fogtak, de nem kérdezte meg, hogy miért úr ez a teremtés. Ezzel Grande sem foglalkozott. Mintha az lenne a legtermészetesebb, hogy egy nőt úrnak szólítanak.

— Tudomásunk szerint — kezdte Grande —, Guibourg barátunk Magyarországon tartózkodik. Ez is készített bennünket arra, hogy magukat bízunk meg az ügy elintézésével. Úgy

gondoltuk, együtt többre mennek, mint egyedül. Lényegében két magyar olyan előnyben van abban az országban, amit más nem tud kiegyenlíteni. Igaz?

A nő cigarettára gyújtott. Grande adott tüzet neki. Kemene-
nest nem kínálták meg.

— Az utóbbi időben — folytatta Grande — veszteségek értek bennünket. Ezek közül legfájóbb, hogy szétszakadt az af-
ganisztáni cérnánk. Viszont üzletfeleink miután a mi embereinket, hogy úgy mondjam, elintézték, kezdik kezükbe kaparintani magát az árut és a szállítási vonalunkat is. Azt, amit mi olyan nehezen építettünk ki. Ezekről a dolgokról Guibourg barátunk sokat tudhat. Sőt olyan hírek is keringenek, hogy thaiföldi kapcsolatai is vannak. Persze, mi tudjuk, hogy ő csak egy kis halacska. De legalább azt kell kinyomni belőle, amit ő ismer. Utána aztán megkérdezzük majd, hogy miért is bukott le a mi szép szállítmányunk? Dióhéjban erről van szó. Eddig érthető?

Kemenes nem szólt, Clear úr helyeselt.

— Természetesen.

— Nem szeretnénk, ha mielőtt még elmondaná a mindnyájunkat érdeklő titkokat, meghalna. Utána azonban... Isten kezében vagyunk...

Clear úr elsimította combján a virágos mintájú selyemruháját, s közömbös hangon megkérdezte.

— Ez azt jelenti, hogy mi?

Olyan jelentőségteljesen nézett Grandéra, hogy a férfi bólogatni kezdett.

— Igen.

Kemenes lassan ocsudott az ámulatából. Még ott tartott, hogy „két magyar”. Vagyis Clear úr is magyar? Az is nehezen jutott el a tudatáig, hogy mit jelent: Guibourgból ki kell nyomni, amit tud. És az utolsó bejelentés, nekik kell elintézni, vagyis meggyilkolni volt barátját. Ezt ugyan nem találta meglepőnek, sokkal inkább azt, hogy Guibourg még él, mégis végigfutott a hátán a hideg. Eddig is ölt már embert. De a másik ke-

zében is fegyver volt. Most azonban a hóhér szerepére kell vállalkoznia.

— Mind a ketten jól bánnak a fegyverrel — mosolygott Grande —, nem lehet semmi baj. Talán egyetlen lövés elegendő lesz.

Clear úr elnyomta a cigarettáját. Még fújta ki a füstöt a tüdejéből, amikor kijelentette.

— Én vállalom. — Kis szünet után hozzátette. — A lövést is természetesen.

Kemenes érezte, hogy neki is nyilatkoznia kell.

— Én is — krákolta. — Persze, hogy vállalom.

Grande elégedetten heherészett.

— Hát, uram, magának külön oka is van rá. Elhiszem, hogy örömeire szolgál ez a feladat.

— Iiigen — mormogta Kemenes.

— Helyes, nagyon helyes — nyugtázta Kemenes zavart igenjét Grande. — Akkor útjára is bocsájtom magukat. A gróf úr majd elmagyarázza bővebben a dolgot. Ahogyan szoktuk. Én sikert kívánok maguknak, várom a beszámolót, s majd akkor döntünk a honoráriumról is. Rendben van így?

Mind a hárman felálltak. Kemenes és Clear úr egyszerre mondták, hogy rendben, úgy van jól, ahogyan Grande gondolja.

Csengetésre megjelent a lány.

Kemenes még egyszer végignézett a szobában. S azt vette észre, hogy az egyik falra akasztott nagy alakú festmény szemé mozog.

— Ez egész idő alatt engem bámult!

Grande távozáskor nem fogott kezét egyikükkel sem.

A gróf úr aránylag fiatal ember volt. Fakóra dörzsölt farmerben üldögélt egy piros szövetű fotelban, előtte pucér lányok fényképét közlő lapok.

— Jó napot, jó napot! Tessék csak jönni, meg kell beszélünk néhány dolgot. De tudják mi a legelső teendő? Elme gyünk ebédelni. Tudok néhány jó helyet, olyan ingyenc falatokat szolgálnak fel, hogy — csettintett a nyelvével. — Egy pillanat türelem, s már indulhatunk is.

Felállt, bement a szomszéd szobába, az ajtónyitáskor lát-szott, hogy fürdőszoba. Hallották, hogy megnyitja a csapot. Kemenes az asztalon hagyott lapokat nézegette. Meglepetésé-re egy magyar nyelvűt talált legfelül. Szexpresso. Belelapo-zott. Jó papíron, szép, nem is durva képek. Bangkoki lányok.

— Tetszik? — kérdezte a gróf, amikor visszatért a fürdőszo-bából. Látszott, hogy megmosdott, göndör haja vizes volt. Ma-gának adom, ha akarja... Én sokkal jobban szeretem nézeget-ni az élőket. Itt a csatorna partján, a kirakatokban. Csupa szép lány! Ha nem látták még, nézzék meg, mert aki nem sé-tált éjszaka az Oude Kerk környékén, az semmit sem látott Amszterdamból. Mehetünk ebédelni?

Indultak a gróf után. Szobákon át, lépcsőkön le. S valóban nem a Beginjhofon értek az utcára. Egy csatornához jutottak, keskeny híd kötötte össze a két partot. Üvegtetejű hajók úsz-tak a vízen, turisták terpeszkedtek az üléseken, a hajó orrá-ból fényképeztek. A gróf megállt a hídon.

— Innen nézzék Amszterdamot! — Büszkén, mint a legel-fogultabb lokálpatriota, mutatta a Reneszánsz Házat, Zuider-kert tornyát. — Na, mit szólnak?!

— Szép — helyeselt Kemenes. Clear urat nem érdekelte a panoráma, újra cigarettára gyújtott, az utolsó a csomagból. Az ezüstösen csillogó papírzacskót összegyűrte, s nagy ívben a csatornába dobta. A gróf megdöbbenve nézett rá.

— Mit csinál? Ilyet itt nem szokás.

Clear úr nem értette, mi a baja a grófnak.

— Mi baj?

A gróf villámló szemekkel nézte a nőt.

— Semmi — mondta. Aztán Kemeneshez fordulva hozzátet-te. — Én Amszterdamban születtem.

Ettől kezdve jóformán csak Kemenessel tárgyalt. Az udva-rias fiú átváltozott. Clear úrról szinte tudomást sem vett. Pe-dig a szókeség kiválóan beszélt hollandul, mint kiderült a rot-terdami kikötőben teljesítette a cég megbízásait.

Egy kicsike étteremben ebédeltek. Három-négy nehéz, fá-ból készült, nagy, kerek asztal állt a teremben, vastag, szó-

nyegyszerű takaróval borították be őket, erre tették az abroszt. A gróf a legbelsőhöz vezette a társaságot. A pincér ismerősként üdvözölte, kezét is fogtak.

— Rijsttafel — mondta.

Clear úr a fejét rázta, hogy ő nem kér semmit, de a gróf megismételte a rendelést.

— Délben sohasem eszem — magyarázta a nő. — Elég a cigaretta.

A pincérek már szorgoskodtak, hozták a mély rizsestálat, körülötte a különféle színű fűszeres húsok, s gondosan elhelyezett mogyorórákások, kis tálakban csillogó szószok, gyümölcsök. Sört tettek az asztalra, s egy kannában teát. A gróf kedvtelve nézegette az ételeket, villájával beletúrt a húsos tálakba, csettintett nyelvével.

— Nos, uram, lássunk neki.

Hosszan ettek, a gróf szinte minden falathoz magyarázatot fűzött, pontosan megnevezte a fűszereket, megkóstolta a szószokat, elmondta, hogyan készítik. De hozzátette azt is, hogy ő mennyire másképpen csinálja otthon.

— Egyedül élek — lassú kortyokkal ivott —, szoktam főzőcskéltni. Tudja, milyen nagy konyhám van? — Nem várt választ, széttárta a karját. — Mint ez az étterem... A pultot is beleszámítva... Majd egyszer meghívom magát, s akkor majd ízlelhet igazán finomat!

Clear úr, aki eddig nyugodtan üldögélt, a grófhöz fordult.

— Magával jól járna egy asszony. Ő nézhetné a mérközéseket, maga pedig konyházna.

A gróf hümmögött.

— Nyolc évig voltam házas... S akkor egyáltalán nem főztem. Még egy teát sem.

A pincér lépett az asztalhoz, a grófhöz hajolt, valamit súgott a fülébe. A gróf szó nélkül felállt, az egyik barna faajtóhoz lépett, kinyitotta és eltűnt.

Talán egy perc sem telt el, két szürkeruhás úr jött be az utcáról. A pincér hajlongva mutatott nekik helyet. De nem ültek

le. Megálltak az étterem közepén, s mindenkit szemügyre vettek. S az első útjuk Kemenesékhez vezetett.

— Jó napot, asszonyom, jó napot uram — köszönt az idősebb, sebhelyes arcú férfi. Aztán halkán hozzátette. — A papírokat szeretném látni. — Egy fémlapot vett elő, azt mutatta a tenyerében. — Rendőrök vagyunk, uram!

Szepes Gáborról, amióta féltékenységi rohamában megölte a Párna-bár tulajdonosának, Sámson úrnak a testőrét, senki sem hallott. Még Lula, a felesége sem. Ha kérdezték, csak a vállát vonogatta.

— Elvitte valahová Dagadt... De ne is kerüljön a szemem elé, mert megfojtom!

Lula intézeti lány volt. Megszökött, találkozott Csandra bandájával, velük járt néhány hónapig, aztán a nála legalább harminc évvel idősebb Szepes Gáborhoz feleségül ment. A házasság csak néhány hónapig volt zavartalan, Lula nyugtalanul kereste a régi barátait, elsősorban azért, mert tőlük kapott a vékonyka injekciós tűjéhez a semmi mennyországába repítő folyadékot. Sámson úr azonban a történetek után kitiltotta a bárjából, s azt sem tűrte el, hogy valahol a környéken lesse, várja a fiúkat.

— Csak bajt hoztál ránk! Eridj a fenébe!

Lula néhányszor megpróbálkozott a visszatéréssel, felajánlkozott Sámson úrnak is, lefekszik vele, ha nem tiltja el a társaságtól. Sámson azonban gúnyos nevetéssel fogadta az ajánlatot.

— Te nagyon jól tudod, hogy a legszebb színésznőkkel is lefekhetem, ha akarok! Nem ilyen ócska kurvákkal!

Sámson úr valamikor segédszínész volt, aztán színházi büfés. Ott találkozott azzal az idős nővel, akié a Szent Kristóf

bár, vagyis népszerű nevén, a Párna-bár volt. Hozzáköltözött, s két év múltán már társa volt a hölgynek, aztán az egész bárt megkapta egyetlen örömteli éjszaka után. A Párna-bár lassan a kábítószeresek találkozóhelye lett. Nem a fogyasztóké, a kereskedőké. S ezek főpatronusa, ügyintézője, kapcsolatteremtője volt Sámson úr. Ám valóban csak volt. Amikor ugyanis a nagyszerűen megszervezett afganisztáni áru megérkezett Magyarországra, s a nyílt pályán, éjszaka Kemenes irányításával Csandrának átrakták egy teherautóra, ezt viszont a kolumbiaiak szolgálatába szegődött, rendőruhába öltözött ellenlábasaik elragadták, azonnal kitiltott minden kábítószerest a bárból.

— Engem nem juttattok rendőrkézre!

Tartotta magát a tilalomhoz talán egy hétig is. Akkor azonban felkereste egy olasz úr, hosszasan beszélgettek, s Sámson hajlandónak mutatkozott a régi, jó ismerőseit újra összegyűjteni. De Lulát nem fogadta vissza. Kiküldött neki néhány ezer forintot, s megüzente, hogy megvereti, ha a környéken ólálkodik. S a verésre sor is került. Sámson úr új testőre behúzta a lányt a kapu alá, s felpofozta.

— Legközelebb összeszabdalom az arcodat! Jót mondok, kerülj el bennünket!

Lula sírva fogadta meg, hogy többet még a kerületbe sem teszi be a lábát. De azért másnap újra ott bujkált a bár körül, kócosan, sápadtan, beesett szemmel. Riadt tekintettel bámulta a járókelőket, behúzódott a szomszédos templom előcsarnokába, s onnan leste régi barátait.

— Ha Csandrával, vagy Dagadttal találkozhatnék...

De egyik fiút sem látta.

— Lehet, hogy már nem is élnek...

A hűvös templomban pihengetett, beült a padba, összekuporodott, úgy csinált, mintha imádkozna, nehogy szemet szúrjon valakinek.

— Mi lesz velem? Legalább azt tudnám, hol van a férjem... Még vele is jobb, mint így.

Nem az étel hiányzott Lulának. Néha felcsípett egy-egy fér-

fit, azok megetették, megfürdették, és pénzt is kapott tőlük. A pénzből vásárolgatott magának ételt, italt, sőt az egyik részeg, szeretkezésre vágyó, aranyfogú, szuszogós, korpáshajú férfi számolatlanul vagy húszezer forintot nyomott a markába, s ebből a pénzből a téli hónapokra szobát is bérelt egy erzsébeti földszintes házikóban. A szer hiányzott Lulának. Hogy bezárkózhassék a máló vakolatú szobájába, s végre beleszúrhasson a karjába. Felkereste már jóformán az összes olyan ismerősét, akiről tudta, hogy segíthetne a baján. Eleinte még kapott néha-néha, később azonban mindegyik elküldte. Nincsen áru. Hetek óta nem kapnak. Akadt olyan, aki áltatta, hogy jöjjön másnap, aztán harmadnap, végül felvitte a budai hegyekre, egy nagyobb bokor alján lefektette, Lula behunyta a szemét, s arra gondolt, hogy öt perc és végre megkapja a fiolát, de a fiú nevetve öltözködött, s mutatta, hogy üres az üveg. Lula felkapott egy kődarabot, s azt vágta hozzá. Látta, hogy a halántékához kap, s lassan térdre bukik. Otthagyta. Elszaladt.

— Úgy kell a disznónak — mondogatta magában. — Kihaszalni a szegény lányt...

Később felrémlett benne, talán meg is halt a fiú. De nem ment vissza, megnézni. Ha meghalt, úgy sem segíthet, legfeljebb saját magát keveri bajba. Ha él, akkor pedig majd csinál valamit. Nincsen messze a busz. És járnak is arra emberek. Visszagyalogolt a templomhoz.

Ezen a májusi napon azonban történt más is.

A templomot este bezárták, csak a külső nagy ajtó maradt nyitva, az is csak azért, mert olyan nehéz volt, hogy nem lehetett megmozdítani. Lula a kis előtérben üldögélt, onnan figyelte a Párna-bárt. Már sötétség borult az utcára, a gyenge fényű lámpák alig világították meg a járdát, ha egy-egy autó átsuhant a keskeny utcán, akkor váltak láthatóvá a házak. Tíz óra tájban az üzletek kirakataiban is eloltották a lámpákat, még sötétebb lett. A Párna-bár neonja azonban kihívóan fénylett. Lula arra figyelt fel, hogy egyszer csak elaludt a bár fényreklámja. Néhány perc múltán egy furgon érkezett a bár ajtaja elé. Az is eloltotta a lámpáit. Csak egészen kicsike fény

szüremlett ki a bár ajtaján. Később két alak valami hosszukás csomagot gyömöszölt be az autóba. Mintha összetekert szőnyeg lett volna. De valami kiesett a csomagból. Valami fehér. A két alak becsapta a furgon hátsó ajtaját, aztán előre rohantak, beszálltak ők is, s az autó elrobogott. Éppen kikanyarodott a Körútra, amikor hirtelen újra kigyulladtak a bár reklámjai, s elárasztották fénnel a járdát.

A járda szélén hevert a fehér, lapos tárgy. Lula úgy gondolta, hogy egy cipő.

A bár ajtajához settenkedett.

Valóban cipő volt. Egy ballábas fehér sportcipő.

Lula visszaszaladt vele a templom bejáratához. Lekuporodott a kőpadlóra, s kezében forgatta, tapogatta, szagolgatta a cipőt. S bár elég meleg éjszaka volt, dideregni kezdett. Valakit elszállítottak a bárból. S ez annak a cipője.

— Én is megöltem valakit a hegyen — dadogta félhangosan.
— S most itt is... Miért is nem megyek én haza? Veszek pálinkát és...

Kisurrant a Körútra. Szokatlanul néptelen volt a szépen kivilágított utca. Elővette a cipőt, az egyik kirakat elé állt, s a világosban is megnézegette. Aztán csak annyit nyögött.

— Istenem, istenem...

És futni kezdett. De talán csak húsz métert. Aztán lassított. S meg is állt.

— Ezt a szerencse adta a kezembe...

Az utcai naranccsárga szemétkgyűjtőből kiemelt egy újságpapírost, belecsoomagolta a cipőt. S elindult, vissza a bár felé.

— Jenőke... Ez Jenőke cipője...

Nem tévovázott, kinyitotta a bár ajtaját, s indult le a lépcsőn a helyiségbe. Az őrködő férfi azonnal mellette termett. Megmarkolta a karját.

— Mars innen, míg szépen mondom!

Lula összeszedte a bátorságát.

— Nem! Nagyon fontos ügyben kell beszélnem Sámson úrral!

— Neked nincs beszélnivalód az úrral! — sziszegte a fiú, s

egyetlen rántással hátrakulcsolta Lula karját, sőt szinte ugyanazzal a mozdulattal fel is tette a lépcső tetejére. — Tágulj innen, mert jönnek a pofonok!

Lula alig jutott lélegzethez, de azért kipréselte magából a mondatot.

— Beszélnem kell...

— Mars!

— Jenőke miatt — lihegte a lány, s érezte, hogy a szorítás azonnal enyhül. — Jenőke miatt. Fontos.

A fiú elengedte.

— Mi van Jenőkével?

— Ezt majd... Az úrnak... De nagyon fontos.

A fiú elbizonytalanodott. Megigazította fekete haját, végigmérte Lulát. Észrevette, hogy valamit szorongat a kezében.

— Az micsoda? — kérdezte.

— Majd a főnöknek — makacskodott Lula.

— Mutasd! — kapott a csomag után a fiú. Arra gondolt, hogy valami fegyver. — Mutasd, a szentségit!

Lula egy pillanatra kitakarta.

— Cipő.

Nem vették észre, hogy közben megjelent Sámson úr a pult mögött. Onnan figyelte a jelenetet. Amikor a cipőt meglátta, elindult a lépcső felé.

— Gyere! — intett Lulának. — Szaporán, mert nem érek rá!

Lula diadalmasan nézett a fiúra.

— Na, látod!

Sámson úr belökte Lulát az egyik irodába. Olyan erősen, hogy a lány az egyik íróasztalhoz csattant.

— Halljam! Mondjad! — parancsolta vészjósló hangon.

Lula remegve mondta.

— Ezt a cipőt találtam itt.

— Na és?

— Ez a cipő... Ez a Jenőkéé... Volt...

— Kié? — kérdezte élesen a bártulajdonos.

— Jenőkéé.

— És akkor mi van? Mi közöm nekem ehhez?

Lula mélyet lélegzett, Sámson zöldesszürke szemébe nézett.
— Akkor vesztette el, amikor innen... Elvitte egy furgon.
Még be sem fejezte a mondatot, már csattant az arcán a hatalmas pofon. Ráesett az íróasztalra. Amikor megpróbált kiegyenesedni, a másik oldalra is kapott. Eleredt az orra vére.

Lassan felemelkedett.

Sámson a zsebébe nyúlt, s a zsebkendőjét nyújtotta.

— Töröld meg magad. Aztán tűnj el.

Lula még mindig szorította a cipőt.

— Add ide! — nyúlt érte a férfi.

A lány a fejét rázta.

— Nem... Ha megöl, akkor sem.

Sámson elnevette magát.

— Akkor vidd innen a fenébe! — Kitárta az ajtót. — Lódulj!

— Arra gondoltam — dadogta a lány, aki már minden reményét veszve látott —, arra gondoltam...

— Te ne gondoldj semmire! Indulj!

Lula az ajtóhoz botorkált. Ott állította meg Sámson.

— Honnan gondolod, hogy ez Jenőke cipője? — kérdezte.

— Én adtam neki...

— Ezt a cipőt?

— Nem... A fűzöt... Ezt a rózsaszínűt... Mert konyakos lett a másik, ami benne volt... Az egyik vendég véletlenül ráöntötte.

— Ahá — bólintott Sámson úr. — Akkor add vissza Jenőkének. És ilyen hülyeségekkel máskor nálam ne próbálkozz. Érted?

Lula bólintott. Síró, szerencsétlen képpel nézett Sámsonra, szétkente az arcán a vért, az első pofontól megdagadt az arca, lassan elfedte már a bal szemét is.

— Várj! — állította meg a bártulajdonos. Belekotort a zsebébe, néhány százast húzott ki, nem számolta meg. — Fogd ezt, aztán sohasem láttuk egymást...

Lula összeszedte minden bátorságát.

— Könyörüljön rajtam — dadogta. — Kellene nekem legalább egy... Csak egyetlen egy... Legyen már szíve!

Sámson úr mosolygott.

— Látod, kis hülye... Mindig azt mondtuk, hogy a szert árusítani kell, nem pedig...

— Sámson úr — könyörgött Lula —, én már nem tudok... Akkor végzek magammal.

— Hol laksz?

Lula bement a címet.

— Az merre van?

— Erzsébeten.

Sámson egy széket penderített az asztal elé.

— Ül le.

Lula engedelmeskedett.

— Én nem szeretek nőket verni. Ismerhetsz. De ha szemtelenkedsz, szétverjük a pofádat. Igen?

A lány bólintott. Mintha a beleegyezését adta volna. Ha szemtelenkedik, akkor megverhetik.

— Ott van a csap — mutatott egy kicsike porcelánmosdóra Sámson —, mosd meg az arcodat. — S mintha csak mellékes lenne, megkérdezte. — Hol találtad ez a cipőt?

— Itt... Az ajtó előtt... Most, amikor elvitték...

— Kicsodát?

— Jenőké. Egy furgonban.

— Jenőké?

— Igen. Őt. Láttam a templomból.

Lula a szemére locsolta a vizet. Az arcát tapogatta, s szinte elismerően mondta.

— Jól megdagadt.

Sámson úr nem nyugtázta a dicséretet. Az asztalra mutatott.

— Tedd ide ezt a cipőt. Majd én átadom Jenőkének. Te pedig... Nagyon jól tudod, hogy minden szer árusítását beszüntettük. — De van nálam egy kis fájdalomcsillapító. — Morfi-um... Azt odaadom, hogy lásd, nem vagyok vadember. Egyet azonban mondhatok, ha még egyszer belépsz ide, a bárba... Érted? Ne adja azt neked az Isten!

Sámson az egyik rozoga íróasztal fiókját nyitotta ki. S onnan vett elő egy dobozkát.

— Tessék! Vigyen el az ördög!

Lula érezte a doboz fogásából, hogy nem is egy fiolát kapott. Mosolygott, de az a mosoly fájdalommassá torzult a dagadt arcán.

Sámson úr kiszólt a pulthoz.

— Feri! Kísérd ki a hölgyet! — Később hozzátette. — Kínáljátok meg egy pohár konyakkal.

Feri az a fiú volt, aki feltartóztatta a bejáratnál, s néhány nappal ezelőtt megpofozta a kapu alatt. Magas, izmos, élénk szemű, huszonegynéhány éves, gúnyos mosolyú ökölvívó. Őt alkalmazta testőrének Sámson úr, miután Lula férje, Szepes Gábor egy sörösüveggel úgy vágta fejbe az előző „gorilláját”, hogy az szörnyethalt.

Feri pontosan érzékelte, hogy valamelyest változott Lula helyzete. Nagy pohár konyakot öntött neki.

— Igyál, csajka. — Amig Lula lassan, kortyonként ivott, megkérdezte. — A főnök adta a pofonokat?

Lula bólintott.

— Nem így kell ütni — csóválta a fejét Feri. — Úgy kell, hogy ne maradjon nyoma. — Még hozzátette. — De azért fájjon!

A lány Feri kezét nézte. Hatalmas tenyér, vaskos ujjak. S a fiú combja is olyan, mint egy erős oszlop.

Sámson úr szólt ki az irodából.

— Feri! Egy pillanat! — mutatta, adjon még inni Lulának. Feri töltött, aztán besietett a főnökéhez.

Lula gyorsan felhajtotta a konyakot, s azt tervezte, kivonul a WC-re, s beszúrja magának az injekciót. Ez most a legsürgetőbb.

Indult a WC felé.

A bár vendéghelyiségében faboxokat állítottak fel, hogy a párocskákat elválasszák egymástól. Ezt az éjjel utáni intímebb percek követelték meg. A magas falak miatt mindenki nyugodtan üldögélhetett. Vagy mást csinálhatott partneré-

vel. A WC a helyiség végében volt, a bejáratát zöld bársonyfűgöny takarta.

Lula már majdnem az ajtóhoz ért, amikor a félhomályban, az utolsó box mellett megpillantotta Jenőket.

Tálcát tartott a kezében, az üres üvegeket rakta rá.

Lula rémulten állt meg. Mintha kísértetet látott volna. Pedig valóban Jenőke volt.

A lábán pedig fehérlett a sportcipő. S mindkettőben ott virult a rózsaszínű szalag.

Azok, akik nagyon szeretik az igazságot, rendszerint gyanakvókká válnak. Szeg arra készíti őket, hogy igazságtalanok legyenek. Így járt Csandra is. Meggyanúsította a barátait, hogy azok árulták el, hová érkezik a nagy szállítmány, mikor pakolják, merre utazzatják. Amikor kiszabadult a halálos veszedelemből, s az egyik vidéki városkában, Eszterkénél, a nagynénienél bújt el, újra végiggondolta a történeteket. Mindenkit megvizsgált. A Dagadt nevű barátjával kezdte, róla már többször feltételezte, hogy rendőrspicli, aztán az akciót irányító Kemenes Lajost vádolta, Sámson urat, akiről azt gondolta, hogy mind a két kábítószeres hálózattal üzletel, de csak Guibourg akadt fenn a hálón.

— Ő a disznó — állapította meg.

Csandra nagynénje a temető mellett lakott. Ővé volt a város szélső háza. Nagyon olcsón jutott hozzá, mert azt regélték, hogy a temetőben holdtöltek, a rozsdás kereszt körül összegyűlnek a holtak szellemei, síri hangon kiáltoznak, jajgatnak, s átkokat szórnak az élőkre. Egy öregasszonytól vette meg Eszterke férje a házat, nevetett a kísértethistórián, pedig a feketebe öltözött vénség figyelmeztette: ha ilyen semminek veszi a dolgot, előbb-utóbb baja támadhat. S valóban, talán egy évig sem laktak a házban, a bácsira rádólt a kútágas, s agyoncsapta. A temetésre eljött a régi tulajdonos, s azt ajánlotta Csandra nénikéjének, holdtöltek függönyözze el az ablako-

kat, gyűjtsen három gyertyát a szobában, hogy mind a három istenségnek égjen egy, de ne feledkezzék el a sátánról sem. Annak is gyűjtsen gyertyát, de az egyik sötét sarokban, a padlón, s szórja körbe apró szegekkel, hogy a sátán emlékezzék Krisztus keresztrefeszítésére. Így nem lehet semmi baj, nyugodtan élhet a házban. Ő is ezt csinálta évekig, amíg egyszer azt nem álmodta, hogy a három gyertya eldőlt és felgyújtotta a házat. Ebből tudta, hogy neki innen már el kell költöznie, őt már nem védi semmiféle varázslat. Ez pedig azért következett be, mert egyszer holdtöltekor a szél elbillentette az ablak előtt a függönyt, s meglátta a különös fényben égő vaskeresztet a temető közepén.

— Vigyázz te is, lányom. Legjobb, ha ilyenkor térdre borulsz, s elimádkozod a Könnyek anyja, Mária litániát. Ismered?

A néni a fejét rázta. Az öregasszony keresztet vetett, s így summázta a véleményét.

— Pogány korban élünk, lányom. Te is hiába kopogtatsz majd Szent Péter ajtaján!

Csandra nagynénje nem gyújtott gyertyát, pedig istenhívő asszony volt. Amikor elmesélte a történeteket a fiúnak, így fejezte be.

— Az én lelkem tiszta, fiam. Ez többet ér minden gyertyánál.

Ezek után Csandra nem merte elmondani neki, hogy ő tulajdonképpen bujkál, s jóformán azt sem tudja, ki elől.

— Vizsgáznom kellene, Eszterke néném, s nem találok nyugalmas helyet. Gondoltam, egy-két napig...

A néni egyedül lakott, örült a vendégének. Az első napokban Csandra még az udvarra sem ment ki, minden zöreijre fülelt, ha autó berregett el a ház előtt, nyúlt a zakója után, hogy azonnal menekülhessen. Erre azonban nem került sor. Hetek teltek el. Megállapodott Eszterkével, hogy vizsga után is visszajön egy kis időre. S egyik nap elutazott „vizsgázni” Szegedre. Kivett két napra egy szobát, aztán visszatért a nénikéhez. Örömmel újságolta, hogy jól sikerült a vizsga, s ha Eszterké-

nek nincsen kifogása, akkor a disszertációját is ebben a kedves, csendes házban írná meg. Persze csak akkor, ha a néni elfogad tőle néhány forintot.

Eszterke felháborodottan utasította vissza a pénzt.

— A mi családukban — mondta — a rokon az rokon. Szegegy férjem is mindig azt mondta: Eszter, add el az utolsó gatyámat, de lásd el tisztességgel a rokonokat, a vendégeket! Én ehhez tartom magamat.

Csandra örült ennek, hisz pénze kevés volt, a nagy üzlet elszállt, nem is tudta miből élne, ha a nénike nem lenne ilyen nagyszívű.

A napjait azonban nem töltötte tétlenül. Rádöbbsent arra, hogy ő ugyan csak falból beszél a vizsgáról, de az nem is olyan marhaság. Itt nyugodtan felkészülhetne. Az egyetemről kimaradt ugyan, de elintézhetné, hogy visszatérjen. Elhatározta, felmegy Budapestre, s próbál puhatolózni az esélyekről. Bejelentette Eszterkének, hogy konzultálásra Budapestre utazik, s egy keddi nap reggelén vonatra ült. Budapesten az első gondolata a Párna-bár volt. De ahogyan közeledett a bár felé, úgy lassultak a léptei, s vált bizonytalanná.

— Minek megyek én oda? Megint belerángatnak valami drogügybe, s végül marad az egyetem az ördögöknek...

A Deák téren metróra szállt. Régi öltözékét, az ezüstös gombokkal kivert bőrzekéjét, nadrágját, fekete hosszú orrú csizmáját már kicserélte szolid polgári ruhára, az annak idején kopaszra nyírt fején is sűrű barna haj nőtt. Csak a szeme maradt a régi meleg, barátságosan csillogó és a kisfiús arca.

— Nemhogy az ellenségem, de a barátom sem ismerne rám...

Az egyetemen nem fogadták kitörő lelkesedéssel. Sőt. Kérvényeket írtak vele, a mulasztás okát firtatták, az egyik hivatalnok még azt is megkockáztatta.

— Börtönben ült maga, fiam, nem?

Csandra kedve elszállt, a lelkesedése lelohadt. A kérvényeket megírta, a kérdőíveket kitöltötte, az indexét bemutatta, aztán halk köszönés után kilépett az épületből.

Éppen Dagadt karjába.

Dagadt valóban nem ismerte meg. Ő szólt rá.

— Hé! Hova siet?

A magas, kreolbőrű, hullámos hajú férfi megállt. Hátrafordult, s fürkészve nézegette Csandrát.

— Mi az, meg sem ismersz?

— Hát...

— Na, Dagadt, erőlted meg az agyadat!

Dagadt éktelen nevetésbe kezdett. Kitérta a két karját, s úgy lépegetett Csandra felé.

— A fene a pofádba! Isten bizony, alig ismertelek meg!

Csandra is ölelésre tárta a karját.

— Mi van veled?

— Semmi — lihegte Dagadt. Látszott, hogy valóban örül a találkozásnak.

— Gyere, igyunk valamit! — invitálta Csandra a fiút. Beültek egy presszóba, konyakot ittak, hiába égett rajtuk a ruha a nagy melegtől. Egymás szavába vágva elevenítették fel az emlékeiket, a szökést, a lövöldözést, a nagy vágatát végig az erdőn.

— Fő az, hogy kiszabadultunk — mondta Csandra. — Tudsz valamit a többiekről?

Dagadt a száját húzogatta.

— Jóformán semmit. Amióta az erdőben három felé szaladtunk nem találkoztam senkivel. Az igazat megvallva — mondta kissé bizalmasabb hangon —, nem is kerestem a randevút. Elég volt. Érted, elég volt.

— És akkor most mit csinálsz?

— Sokáig dekkoltam egy építkezésen. Most sofőr vagyok. Teherautón. Viszem, hordom a téglát. Öregem, nyugodtan élek. Ennyi.

Csandra is elmondta, hogy ő is így gondolkodik. Folytatni akarja az orvosegyetemet.

— Fiatalság, bolondság — tette még hozzá.

De az elfogyasztott konyakok hatására rövidesen megváltozott mindkettőjük véleménye.

— Pénz viszont nincsen — jelentette ki Dagadt. — Ami igaz, igaz. Pár ezer forint, és kész. Meghaláshoz is kevés.

Csandra nagyot fújt.

— Pár száz forintom van — tárta szét a karját. — Máskor az ezrest is úgy vágtam Jenőkéhez, hogy azt sem kérdeztem mit számol...

Hallgattak. Nézegették egymást s az üres konyakospoharakat.

Dagadt szólalt meg.

— Legalább tudnánk, ki az oka...

Csandra megfogta barátja karját.

— Én tudom.

— Te?

— Én.

— Kicsoda?

Csandra eltolta maga elől a poharakat, áthajolt az asztalon Dagadthoz.

— Számptalan éjszakámat töltöttem azzal, hogy kiderítsem. Persze, csak logikai alapon. Mindenkit megvizsgáltam. Végül ketten maradtak a szűrőben. Kemenes és Guibourg.

— Kemenes?

— Ó. Öregem, őt is elvitték külön beszélgetésre ezek a rendőrruhás kolumbiaiak. S csak tőle tudjuk, hogy Guibourg adta el az üzletet.

Dagadt hitetlenül csóválta a fejét.

— Kemenes nem lehet. Velünk volt. Őt is kivégzik, ha nem sikerül megszöknünk.

Csandra fölényesen mosolygott.

— Nem így van ez, kispajtás. És ha megrendezték ezt a szökést? He?

— Megrendezték?

— Esetleg.

Dagadt mérgesen kérdezte.

— Ezek szerint te azt képzeled, hogy én, akinek sikerült leütnöm az őrt, és elszedni a géppisztolyát, én...

Csandra közbevágott.

— Te nem! Te ütöttél, mert láttad, felismerted a helyzetet. És nyugodj meg, ha te nem csinálod, a következő pillanatban

én adom a jobb egyenest. Hisz éppen ezért — emelte fel az ujját Csandra —, éppen ezért vagy te kivéve a dologból.

— Hogy mondtad ezt?

— Úgy öregem, hogyha én is ütöttem volna, pedig engem azután senki nem szervezett be, ezt pontosan tudom magamról, akkor téged sem, érted? A magam példája ment fel téged. Én szeretem az igazságot. De az igazságot, nem feltételezéseket. Te azt tetted, amit kellett.

— Hát akkor?

— Az a kérdés — emelgette az egyik üres poharat Csandra —, hogy ki teremtette meg erre a lehetőséget. Nem nekünk persze. Mi kicsike halak voltunk ebben a játszmában. Kemesnek.

— Értem már — bólogatott Dagadt. — Nagy eszed van, hogy mindenre gondolsz...

— Nem ész. Logika.

— Én nem logikáztam — szögezte le Dagadt. — Örültem, hogy élek. Iszunk még?

Csandra helyeselt.

— Igyunk. De — tette hozzá bizonytalanul — van pénzünk? Mert nekem... Jegy is kell még vissza... A nagynénémnél lakom...

Dagadt felmelelte a kezét.

— Várj, leltárt készítek... Eddig ittunk... Hat pohár... Az annyi, mint... — Csillogó szemmel jelentette ki. — Két pohár még megy!

A pincér hozta a két pohár konyakot. Dagadt a biztonság kedvéért azonnal fizetett. Még százasa is maradt. Kettő. Büszkén lobogtatta.

— Idenézz! — Később megkérdezte. — Mikor megy a vonatod?

— Pontosán kilenckor. Vagyis huszonegy órakor.

— Kikísérlek, barátom.

Csandra bólított. Felhajtotta a konyakot

— Jó.

Dagadt is ivott. Krákgva kérdezte.

— Tehát Kemenes úr? A Meleg Love?

Csandra nemet intett.

— Sajnos, nem biztos. Tudod, miért nem?

— Nem, tudom. De ezeken én nem is gondolkoztam — mentetgőzött Dagadt.

— Emlékszel, hogy mindjárt az első pillanatban meg akart lógni? Ő valóban azt hitte, hogy rendőrökkel van dolgunk. Később pedig ő közölte velünk, hogy ezek nem rendőrök. Tulajdonképpen csak tőle tudjuk, hogy nem azok voltak. Ebből az következik, hogy ha őt ki akarják menekíteni, egyszerűbben is elnitézhettek volna. Egyszerűen beültetik az autóba és elviszik. Mi pedig soha nem tudtuk volna meg, hogy nem igazi rendőrök lőnek bennünket agyon...

— Mondom én — bizonygatta Dagadt —, nagy eszed van. Akkor ki volt az a disznó?

Csandra hátra dőlt a székből.

— Guibourg — mondta egyszerűen. — Ő volt. Emlékszel, hogy amikor elindultunk az akcióra, Sámson úr szobájában közölték velünk a feladatot. Ült ott egy olasz, aki nem fordult hátra. Te sem láttad az arcát, én sem. Ez az ember nem olasz volt. Csak a digók nyelvén beszélt. S fűszerezte franciával. Ez mőszejő Guibourg volt, akinek meg kellett volna bennünket védenie. S nem volt sehol. Ő a mi emberünk.

— Igazad lehet — hümmögött Dagadt. — Nagyon igazad... És Sámson?

Csandra legyintett.

— Ő kereskedő. Nem szervező. És egyébként is egy beszar alak. Elfogadja a helyzeteket, de nem alakítja. Ebben biztos lehetsz. Jól ismerem őt.

Sokáig hallgattak. Nézték egymást. Egyre erősebben, kintartóbban. Végül Csandra szólalt meg.

— Tudom, hogy mire gondolsz. Nekem is az forog az agyamban.

— Biztosan tudod?

— Igen. Megmondjam?

— Halljam.

— Arra gondoltál, hogy ennek a Guibourg úrnak meg kellene lakolnia azért, hogy ilyen filléres helyzetbe hozott bennünket, s majdnem a halálunkat okozta. Igaz?

Dagadt a kezét nyújtotta.

— Te gondolatolvasó is vagy. Isten bizony gratulálok. Mert valóban arra gondoltam, hogy ez a pasas valahol nagyon jól éldegél, növeszti az egyébként is nagy hasát.

Csandra felállt, s megszorította Dagadt kezét.

— Kössünk szövetséget, barátom. Keressük meg ezt az embert, s vallasuk ki, vajon mit szándékszik tenni ezek után?

Dagadt teátrális mozdulattal tette ki a két százast az asztalra. Intett a pincérnek is.

— Helyes! Igyunk rá! S arra, hogy ne kelljen így számolgatnunk a forintot!

A pincértől megrendelték az újabb italt. Dagadt elővette a noteszát, s beírta az új találkozásuk napját.

— Ekkor indul majd az akció — mondogatta Dagadt. De már a nyelve is alig forgott.

Csandra sem emlékezett pontosan arra, hogyan ült fel a vonatra. Kicsit szundíthatott is. A kalauz költötte fel. A vasutas-tól kérdezte meg, hol jár a vonat.

— Na, fene — mormogta. — Még három állomás... Tizenegy óra — mint a vaksi úgy tartotta szeme elé az óráját.

A nénje házában nem égett a villany, sötét, nehéz csend fogadta. Benyúlt a kiskapu felső részéhez, elhúzta a reteszt, végig ment a gangon, kikereste az ajtókulcsot, de nem volt rá szüksége. A barnára festett faajtót tárva találta.

— Eszterke! Én vagyok!

A konyhai előtérben szokott mozdulattal kereste a villanykapcsolót. De hiába billegtette a nyelvét, nem lett világosság.

— Elromlott ez a vacak...

A kisebbik szobába nyitott be, oda, ahol az utóbbi hónapokban már ő lakott. Ott is hiába kapcsolgatta a villanyt. Sötét maradt a szoba.

— Eszterke! Néném!

Nem érkezett válasz.

— Alszol?

A konyhán át indult a nagyobb szobába. A tűzhely előtt valamibe belerúgott. Egy alumínium bögre csörömpölt végig a kövön.

Csandra ekkor gondolt először arra, hogy valami igen rossz dolog történhetett, amíg ő Budapesten járt. A falhoz húzódott, s óvatosan, a lábával kinyitotta a szoba ajtaját. Mivel a faspalétták be voltak zárva, jóformán semmi fény nem szivárgott a szobába. Csandra sem látott semmit. A villanykapcsolóhoz nyúlt, de akkor már tudta, hiába.

— Eszterke, alszol?

Csandra fülelt, de semmi neszt nem hallott.

— A villanyóránál a főkapcsolót kellene — mormogta. Visszatapogatózott a gangra. Valóban egyetlen mozdulattal világosságot teremtett az egész házban.

A konyhában edények heverték össze-vissza, a földön, az asztalon. A nagyszobában is szét volt hányva minden. Kirámolták a szekrényt, kiszórták a ruhákat, a törülközőket, a szépen vasalt ágyneműt. A szőnyeget felhajtották, az asztalt felborították.

Csak a széles támlájú, szépen faragott ágyban maradt magasra tornyozva a párna, a dunna. Sőt a terítő is rajta.

Csandra megállt az ágy előtt. Lassan felhajtotta a terítő szélét, aztán a dunnát.

Először egy mozdulatlan fehér kezét pillantott meg.

— Néném!

Gyorsan ledobált mindent az ágyról.

Eszterke feküdt behunyt szemmel, háziruhájában, csatos papucsában élettelenül az összegyűrt lepedőn. A kontya kibontva, száz felé terülve a feje körül.

Csandra meredten nézte.

— Megölték.

Visszahajtotta a dunnát a nagynénjére. Tanácstalanul mérte végig a szobát, felállított egy széket. Aztán kiment a szobából, eloltotta a villanyt. A saját kis kuckóját is feldúlták. A könyveit szinte lapokra tépték. Állt a szobácskája közepén,

előntötte a forróság, aztán hirtelen jéghideggé fagyott minden. A fejében nagy hévvel lüktettek az erek, a szeme is elhomályosodott néhány pillanatra.

Úgy érezte, nincsen egyedül a portán. Valaki őt várja.

Ez a gondolat felrázta. Az ajtóhoz ugrott, s ráfordította a kulcsot. Kétszer is. Aztán az ablakokhoz lépett, bezárta a kis szobában is a spalettákat. És fülelt.

Lépéseket hallott a gangról. És valami suttogást.

Kemenes nem tudta eldönteni, ő a főnök ebben a kétszemélyes együttesben, vagy Clear úr. Ha valamit intéztetni akart az asszonnyal, udvariasan megkérte, Clear úr úgy nézett rá, mintha azt kérdezné: jó ember, észnél vagy te? Ilyenkor Kemenes kimért mozdulatokkal megcsinálta azt, amit a nőtől kért. De Clear úr is ugyanígy járt. A férfi a fülebotját sem mozdította, ha az asszony javasolt valamit. Kemenes végül is csak a budapesti szállodában tudta feloldani ezt a bizonytalanságot, feszültséget. A recepciónál a bejelentkezés adta az ötletet. Amikor már lerakták a csomagjaikat, Kemenes leült az egyik fotelba, elővette az útlevelét, s elkérte Clear úrét is. Lapozgatta, forgatta a kezében, aztán félig humorosan, félig komolyan mondta.

— Az egyikben az áll, hogy Andreas Hofer... A másikban pedig azt olvasom, hogy Frau Hofer...

— Na és? — kérdezte az asszony.

— Csak meg akartam bizonyosodni arról, hogy valóban Frau Hofer nevére szól ez a papír.

Clear úr szúrós szemmel nézte Kemenest.

— Az semmit sem jelent! — Az asszony azt hitte, hogy Kemenes esetleg jogot formál az ágyhoz is. — Ez csak névleges. Érti? Nehogy azt higgye, valóban a férjem.

Kemenes kis előadást tartott az asszonynak arról, hogy ő már évtizedek óta dolgozik ebben a szakmában, s nem vélet-

lenül tesz szóvá néhány dolgot. Clear úrnak úgy kell viselkednie, hogy a külvilág valóban azt higgye róluk, hogy házastársak.

— Tudom — intett a tenyerével —, erről beszéltünk a grófnál is. De maga mégis úgy viselkedik velem, mintha éppen válni készülnénk.

Clear úr elnevette magát.

— Ez jó, ez nagyon jó! — Leült ő is az asztalka mellé, Kemeneshez fordulva határozottan mondta. — Nézze, uram, ha a világon egyetlen férfi volna, nekem akkor sem kellene. Jobb, ha ezt leszögezzük.

Kemenest nem sértette a nő véleménye.

— Történt már olyasmi a nagyvilágban, hogy egy nő határozottan állított ilyesmit, s másnap mégis bekopogott a pasas ajtaján. De ezt hagyjuk. Mert itt valóban csak arról van szó, hogy ne viselkedjék úgy, mintha ezt komolyan gondolná.

— Komolyan is gondolom. Azt hiszi, viccelek?

Kemenes visszanyújtotta az asszonynak az útlevelét.

— Tessék. Azt hiszem, az a legjobb, ha szépen visszautazik Amszterdamba, vagy ahová akar.

Clear úr nem tudta leplezni meglepetését.

— Tessék?

— Azt ajánlottam — mondta halkán, de határozottan Kemenes —, hogy fogja szépen a kis bőröndjét és tűnjön el innen!

Az asszony beletúrt a hajába, a szeme idegesen vibrált. Kemenes pedig elégedetten állapította meg, hogy csatát nyert.

— Nekem sem üdülés magával — rázta a fejét Clear úr —, de nem mehetek el. Ez a feladatom. Mit szólnának ahhoz, hogy egyszeriben megjelenék Amszterdamban...

— Akkor pedig változzék meg — szorított a présen Kemenes. — Maga itt nem Clear úr, asszonyom, hanem Frau Hofer. Tehát úgy viselkedjék. Erre az elemi dologra gondolom, eléggé kioktatták. Vagy nem?

— De, de — bólogatott az asszony. — Persze... De nekem maga annyira unszimpatikus, hogy...

— Nem kell szerelmesnek lennie belém.

Clear úr nagy lélegzetet vett.

— Én alig tudom magát elviselni!

Kemenes széttárta a karját.

— Előbb kellett volna meggondolnia. Most már késő. Vagy azonnal elmegy, vagy elfogadja a játékszabályokat. — Kicsit később hozzátette. — Egy percet adok, hogy végiggondolja. — A karóját a szeme elé emelte. — Most indul!

Clear úr legyintett.

— Ne hülyéskedjen. Maradok.

— Rendben — nyugtázta Kemenes. — Akkor most hozok egy-egy pohár italt, és pontosan megbeszéljük, hogy is működjön a mi kis együttesünk.

— Jó. De előbb rendbe teszem magamat.

Clear úr bement a fürdőszobába, Kemenes hideg sört öntött a poharakba.

— Nem fogsz te az én fejemre ülni — morogta.

Az asszony mosolyogva fogadta a sört.

— Remélem, hideg? — Koccintásra nyújtotta a poharat.

Kemenes elhúzta a magáét.

— Sörrel magyar ember nem koccint — mondta.

— Komolyan magyarnak érzi magát?

Kemenes kortyolt az italból.

— Jól mondta. Ha komolyan válaszolok, akkor, igen.

Clear úr rándított a vállán.

— Engem az ilyen nemzeti dolgok hidegen hagynak. — De azért megkérdezte. — S a magyarok miért nem koccintanak sörrel?

— Ezt minden kisfiú tudja.

— De én nem vagyok fiú.

— Azért nem, mert 1849-ben, az aradi vértanúk kivégzése előtt az osztrákok nagy örömben egész éjszaka söröztek, s egymáshoz verték a söröskancsókat.

— Ezt még nem is hallottam. Meg azt sem, hogy maga ilyen nagy magyar, Andreas Hofer...

Kemenes kiitta a poharát, s mutatta az asszonynak, üljön le.

— Még mielőtt a komoly dolgokat megtárgyalnánk, lenne egy indiszkrét kérdésem. Persze, ha nem akar, nem válaszol.

— Mi az?

— Mióta bemutatták Amszterdamban, azóta furdal a kíváncsiság: miért úr maga? Miért Clear úr?

Az asszony nem válaszolt azonnal. Méregette Kemenest, mintha nem tudná eldönteni, megérdemli-e, hogy ő felfedje ezt a titkot.

— Clear úr én vagyok.

— Jó. Ezt tudom. De miért?

— Nem szeretek erről beszélni. És nem is olyan érdekes. Itt úgysem szólíthat Clear úrnak, hisz Frau Hofer vagyok, ha jól tudom.

Kemenes bosszúsán nézte az asszonyt. De nem erőszakoskodott. Ha nem mondja, hát nem. Már bánta, hogy engedett a kíváncsiságának. Ezt pedig úgy intézte el magában, hogy az ő érdeklődése természetes, hiszen egymással kell dolgozniuk. S egyébként is addig igazi élet, amíg az ember kíváncsi.

Clear úr látta a férfin a bosszúságot, mosolygott magában.

— Clear úr — mondta később — valamikor nem én voltam. De most már az vagyok. Elégedjen meg ennyivel.

Kemenes igyekezett visszaszerezni a fölényét. Ezért gyorsan, szinte kemény hangon lökte az asszonyhoz.

— Ne magázz! Mostantól fogva tegeződünk. Mint férj és feleség. Értetted?

Clear úr felállt, s halkán ennyit mondott, olyan hangszállal, mintha nem is válasz lenne, csak éppen, hogy ő is szóljon valamit.

— Le vagy szarva. — Amikor észrevette, hogy Kemenes arca hirtelen pirosra váltott, kicsit hangsúlyozottabban tette hozzá. — Vastagon.

Kemenes kezében remegett a pohár, alig tudta fékezni az indulatát. Úgy tett, mintha nem hallotta volna, mit mondott az asszony. De a hangja rekedten szólt.

— Tessék? Akar valamit?

Clear úr gúnyosan nevetett. Kinyitotta a bőröndjét, kisse-

dett belőle néhány fémből készült tárgyat, ugyanígy a kézitáskájából, s a ballonkabátja zsebéből is. Az asztalra hordta őket, s munkához látott. Figyelmesen dolgozott. Szó nélkül rakta össze a kis revolverét.

Kemenes nézte. Csak későn eszmélt. Ha ennek fegyvere lesz, s neki nem, bármi megtörténhet. A megbeszélés szerint viszont Kemenes egy kis, izraeli géppisztolyt kap majd. De csak később. Itt a szállodában adja át majd valaki. S ugyanaz Clear úrnak is egy ismétlő revolvert. Kifejezetten megtiltották Amszterdamban, hogy fegyverrel lépjen át a határt.

— Töltényt is hoztál? — kérdezte, hangjából csöpögött a bizalmatlanság.

— Persze.

— Azt is szétszedve?

A nő nevetve rázta a fejét.

— Nem, azok itt lapulnak a piperém között.

— Ügyes — bólogatott Kemenes.

— Az.

— De ha Amszterdamban megtudják, lesz bajod elég. Grande leharapja a fejedet.

— Grande tudja. — Az asszony látta Kemenes meglepettségét. — Grande mindent tud. És mindenről tud.

Kemenes csak nagyon késve válaszolt.

— Igen... De ez nagyon jó... A vezérnek mindent kell tudnia.

Amíg ezeket a szavakat dadogta, arra gondolt: s ő ezt a nőt akarta visszaküldeni Amszterdamba. Lehet, hogy nagyon rosszul mérte fel az erőviszonyokat?

Clear úr azonban nem folytatta a hadakozást. Az összerakott pisztolyát a kis kézitáskájába tette, elsimíttatta maga előtt a csipke asztalterítőt, mintha az lenne az egyetlen dolga. Kemenes nézte a mozdulatait, érezte, hogy neki kell új témára váltani.

— Ha abban megegyezünk — mondta vontatottan —, hogy ezentúl a nyilvánosság előtt úgy viselkedünk, ahogyan egy házaspártól elvárják, akkor jó lenne minden erőnket arra összpontosítani, hogy...

Ebben a pillanatban megszólalt a telefon.

Kissé riadtan néztek mind a ketten a készülékre.

— Ki a fene lehet az? — kérdezte Kemenes. — Felvegyem?

— Tudják, hogy itt vagyunk...

Kemenes felállt, lassan az éjjeliszekrényhez lépdelt. Fel-
emelte a kagylót.

— Was?

A recepcióról hívták fel. Közölték, hogy az autójukat beállít-
tották a garázsba. S kérdezték, hogy a kulcsot felvigyék-e vagy
elég, ha beteszik a szoba fakkjába.

Kemenes határozottan felelte.

— Hozzák fel!

Csak Bécsig repültek Amszterdamból. Ott autóba szálltak,
s úgy jöttek át a határon.

— Kell az autó Magyarországon — mondta a gróf az eliga-
zításon. — S jobb, ha osztrák rendszámú. Én itt, Amszterdam-
ban bérelt kocsin járok... Vagyis, nem mondok igazat — neve-
tett. — Mert a városban nem autózom, beállok az Europar-
kingba, s csak délután jövök ki a parkolóházból. S tudják, mi-
ért jó ez? A parkolóház a rendőrség mellett van!

A gróf amilyen gyorsan eltűnt Amszterdamban a vendéglő-
ből, a rizsestál mellől, éppen olyan észrevétlenül telepedett
vissza az asztalhoz, amikor a nyomozók elhagyták az étter-
met. Kemenesék útlevelét megnézték, de jóformán csak csak
egy pillantást vetettek rá, s máris visszaadták.

— Tot siens! Viziontlátásra!

— Reméljük, nem — motyogta magyarul Kemenes.

A gróf úgy tett, mintha nem történt volna semmi. Mintha
csak a WC-re távozott volna. A beszélgetést pedig azzal foly-
tatta, hogy megmagyarázta, milyen gróf is ő?

— Én a származásomat vissza tudom vezetni IV. Vilmos
grófig. — Ivott egy kortyot, aztán helyesbített. — Illetve nem
Vilmosig, hanem a testvéréig, Margaretháig. Kikutattam,
hogy az ősanyámnak nemcsak egy fia született, hanem egy ud-
vari nemestől egy másik is, akit persze nem mutogattak. Tő-
le származom én. Bennem a holland grófok vére folyik. Ha tet-

szik a mostani kormánynak, akkor is, s ha nem, akkor is. Figyelnek engem — tárta szét a karját —, pedig nem akarok én király lenni.

Kemenes és Clear úr a tányérukat nézték, s szeletelték, vagdoszták a húst, villázták mellé a rizst. Nem merték a tekintetüket a grófra emelni, nehogy elárulják: nem találják teljesen tiszta fejűnek...

Később azonban meggyőződtek arról, hogy nagyon is az. Három napig foglalkozott velük. A feladat végrehajtásához annyi útbaigazítást adott, ami szinte hihetetlennek tűnt. Videofelvételt vetített le például Guibourg lakóházáról, autójáról, sőt a volt rendőrtiszt öreg anyját is láthatták. Franciaországban, Neverben lakott, az egyik unokája látogatta meg minden nap, vitte neki az élelmet. Látták menni, takarítani. Gróf közölte velük, hogy személyesen járt Guibourg nyomában. Ő csinálta a felvételeket is.

— Legszívesebben én lőném le — tette hozzá. — De akkor minden kapcsolatot magával vinne.

Egy egész nap gyötörte Kemenest és az asszonyt azzal, hogy milyen kérdésekre várnak választ. És ha az egyik kérdésre ezt mondaná Guibourg, akkor mit kell kérdezni, viszont, ha más választol, akkor milyen új kérdés következik. Ezen a napon Kemenes nagyon sok mindent megtudott a maffia kapcsolatairól. Szinte világossá vált előtte, miért kellett meghalnia Mr. Mapple-nak Buharában, miután megszervezte az egész afganisztáni szállítást. Egyszerűen azért, mert a dél-amerikaiak megtudták, felderítették, hogy ő tartja kezében a szálakat... Az sem jó, ha sokat tud az ember...

— A feladat — ismételte a gróf — beülni a tranzitállomásra Guibourg helyére. Ez a legfontosabb. A heroint hozzák és viszik tovább. Kik szállítják, kiknek... Azt kell elhiteni, hogy maguk Guibourg emberei. Az lenne a legszerencsésebb, ha az első szállítmányt azzal a gazfickóval együtt tudnák fogadni... De hát ez csak álom! A barátunkat nem ejtették fejre...

Amikor Andreas Hofer és felesége kiutazott az amszterdami Schiphol repülőtérre, a gróf is ott üldögélt az egyik hatal-

mas bőrfotelben. Azt hitték, akar még valamit mondani. Kemenes éppen ezért elsétált az egyik ajándékboltba, érezte, hogy a gróf tekintete kíséri, válogatott a kék-fehér porcelánok között, nézegette az újságokat, könyveket, a sálakat, hogy alkalmat adjon a találkozásra, de hiába pepecselt, a gróf nem kelt fel a fotelból. Csak akkor állt fel, amikor ők már átjutottak az útlelevélvizsgálaton, nem intett nekik, megfordult s kísétált a repülőtérről.

— Csak meg akart bizonyosodni, hogy elrepülünk — jegyezte meg Clear úr.

Kemenesnek azonban már a repülőgépen olyan érzése támadt, hogy figyelik. Vagy talán nem is ez a legjobb kifejezés, nem figyelik, hanem kísérik. Valaki ül néhány sorral hátrább, aki miattuk utazik. Hátrament a gép toalettjébe, útközben szemügyre vette az utasokat. Férfiak, nők, ittak, falatoztak, mindegyik lehetett volna. A bécsi repülőtéren taxiba szálltak, Kemenes először Eisenstadtba vezényelte a taxit, hogy lássa, melyik kocsi kanyarodik utánuk, aztán visszafordultak a főváros felé. Nem talált semmi gyanúsat. Csak az érzése maradt változatlan.

Még aznap délben elindultak Budapestre, könnyen, minden akadály nélkül jutottak a városba. Szobát Bécsből rendeltek számukra az egyik budai szállodában, nem messze a Feneketlen tótól. Az előírás szerint három napig járhatják a várost, mintha turisták lennének. S a negyedik napon érdeklődniük kell a portástól, hogyan jutnak el Egerbe. Mutatkozzanak tájékozatlannak, jelöltessék be az utat a térképen, autózzanak is át a Lánchídon, az M3-as út előtt viszont kanyarodjanak vissza, s Székesfehérvárott a szálloda mögötti parkolóban várakozzanak az autóban mindaddig, amíg valaki meg nem kérdezi tőlük: merre kell menni Egerbe? A remények szerint, itt Kemenes már ismerősökkel fog találkozni, de azért várja meg a kérdést. Ha pedig mégsem ismerősök, akkor sem kell semmi rosszra gondolni. Ilyen esetben az történhetett, hogy nem sikerült őket bevonni az üzletbe, s találtak helyettük másokat, akikben szintén meg lehet bízni. Kemenes meg-

kérdezte, hogy kikre gondolnak, kik lesznek azok a bizonyos ismerősök, de a gróf nem válaszolt, csak nevetett.

— Találja ki!

— Ha kitalálom, megmondja?

— Nem — heherészett a gróf.

Kemenes arra gondolt, hogy maga a gróf lesz az a bizonyos ismerős. Nem tudta magyarázatát adni, de szinte biztos volt ebben. S amikor megszólalt a szobában a telefon, akkor is arra készült, hogy a gróf kellemes hangját hallja majd. Azt viszont már tudta, hogy a boy fog kopogtatni, hozza a kulcsot, mégis azt várta, hogy a gróf lép majd be az ajtón.

De valóban csak a boy volt. Kis, ezüstösen csillogó tálcán nyújtotta át a kulcsot. Arcán kínai mosoly, a borraivalót angolul köszönte meg. Kemenes előtt egy pillanatra felbukkant az amszterdami csinoska boy alakja, a szemében bánat rezdült, aztán sóhajtott és azt mondta.

— Megöregedtem.

Clear úr nem tudta mire vélni ezt a bejelentést.

— Mit csináltál?

Kemenes legyintett.

— Semmi — s arra gondolt, néhány évvel ezelőtt nem utazott volna el Amszterdamból anélkül, hogy nem hált volna azal a fiúval. Most már a vágyai is megkoptak. — Menjünk vacsorázni — mondta. — Szeretnék enni egy jó paprikáscsirkét.

Clear úr a ruháit nézegette, kiválasztott egy nyakig gombolt selyemruhát, maga elé tartotta, közben Kemenesre nézett, vajon helyesli-e, hogy ezt vegye fel, de nem kérdezte meg.

— Egy negyedóra — közölte, s bement a fürdőszobába.

Amikor becsukta maga mögött az ajtót, Kemenes lassú mozdulattal az asztalon hagyott kékításká után nyúlt. Magához húzta, s belekotort. Érezte a zsebkendő puhaságát, a kis pénztárcát, a pisztolyt, tollat. A keze egy kis noteszen állapodott meg. Kihúztá. Belepörgetett, látta a napok mellett a bejegyzéseket. De csak jeleket. Betűket és számokat. Kikereste az aznapit. Egy nyilat rajzolt ABB betűk közé az asszony. A következő napokon B volt a jelzés. Kemenes elégedetten nyug-

tázta, ez Budapest. Az A pedig Amszterdam lehet, a középső B pedig Bécs.

— Ez sem valami nagy ész...

Fordított a lapon. Megtalálta az Sz jelzést is, Székesfehérvár. A lap alján viszont egy kicsike keresztet látott, a halál jelét. És mellette egy K betűt.

Pintér alezredes már harmadszor tette fel a kérdést Balassa főhadnagynak.

— Miért akarták volna megölni Jenőket?

— Ez rejtély — válaszolta immár harmadszor a fiatal tiszt.

— Rejtély! — hangoskodott a türelmét vesztő parancsnok.

— Rejtély! Mi mással foglalkozunk, mint rejtéllyel! Ne mondogasd ezt nekem!

Cigarettára készült gyújtani, s teljesen szokatlanul, a főhadnagyot is megkínálta. Balassa kicsit tartózkodóan nyúlt a cigaretta után, mint aki attól fél, hogy mire odaér a keze, az alezredes elhúzza előle a csomagot. De nem így történt. Tűzzel viszont a főhadnagy kínálta meg a parancsnokát. Már együtt fújták a füstöt a plafon felé, amikor az alezredes Balassa zsebére bökött.

— Mutasd az öngyújtódat.

Balassa szemében elégedettség csillant. Átadta az öngyújtót az alezredesnek.

— Tessék. Parancsolj.

Pintér Béla felkattintotta az öngyújtó fedelét, s nyomogatni kezdte a kis billentyűt.

— Te, ennek nincsen lángja.

— Nincsen. Ez a modern. Csak izzik, mint az autókban a szivargyújtók. Nem fújja el a szél, nem kell vele forogni, mint egy szélkakas.

— Jó, nagyon jó. Már mindent kitalálnak, csak azért, hogy bennünket, idősebbeket bosszantsanak vele... Az én apám a cipőtálpán sercintette lángra a gyufát...

Az alezredes még forgatta a kezében az öngyújtót, látszott, hogy szívesen zsebre rakná. A főhadnagy is észrevette.

— Vegyek neked egy ilyet, Béla bátyám?

— Mennyi?

Balassa nem tudott válaszolni. Az öngyújtót Katitól kapta.

— Ajándék...

— Aha. Ha nem túl drága, vehetsz. De csak fizetés tájékán.

— Visszaadta az öngyújtót. — Térjünk Jenőkére. Tehát ezt az autót még ő sem látta sohasem, azt sem, aki benne ült... Te, Péter, nem lehetett ez egyszerűen véletlen? Honnan tudhatták, hogy Jenőke éppen abba az utcába fordul be? S ez az autó legalább már két perce jött fel azon az utcán. Péter, nem árnyék-bokszolás ez?

— Lehetséges.

— Amit mondott az sokkal érdekesebb.

— Igen, én is úgy gondolom.

— Akkor, kedves Hód fiam, újra vízbe kell szállni.

— Értettem.

— S ha szükséges, Hód változhat, esetleg időlegesen meg is fulladhat...

— Értettem. Ahogyan szoktuk.

Pintér visszaült az íróasztalához.

— Voltál Miklósnál?

— Nem. Ma nem. — S hozzátette. — A mamájánál sem.

Az alezredes bólogatott.

— Majd elküldök valakit... Te most már ezt csináld.

Pintér asztalán apró fényjeleket adott a kis készüléke. Az alezredes lenyomta a gombot.

— Hallgatom.

A titkárnő jelentkezett, megérkezett a posta.

— Megnézem.

Balassa felállt, hogy elmegy, de a parancsnoka leintette.

— Maradj, hátha jött valami.

Terike, Pintér titkárnője, amikor letette az asztalra a postát, azonnal az ablakhoz lépett és kinyitotta.

— Füst van.. Megmérgezik magukat...

Balassa az alezredesre nézett, mivel a főnöke nem reagált, ő szólalt meg.

— Bejön a meleg. Inkább mérge, minthogy megfőjjünk.

Amikor Terike kiment a szobából, Pintér intett a főhadnagynak.

— Csukd be, Péter! Húzd el a függönyt is.

Balassa készségesen teljesítette a parancsot. S visszaült a helyére. Tudta, hogy a posta fontos dolog, ilyenkor nem szabad zavarni a parancsnokát. Pintér elég jól kifejlesztette már magában a gyorsolvasást, egymás után, szinte pillanatok alatt fordított a postamappán. Az egyik telexet azonban kiemelte. S még egyszer elolvasta.

— Hogy hívják a te Csandra barátodat? — nézett Balassára.

— Torma. Torma János.

— Jó... Hát ez a Torma János, gúnynevén Csandra megölte a saját nénikéjét.

— Csandra?

— Ő. Tessék, olvasd.

A jelentés valóban arról szólt, hogy Torma János megfojtotta özvegy Szilágyi Ferencnét saját lakásában, tette után pedig elmenekült. S most országos körözést adtak ki ellene.

Balassa hosszasan olvasgatta a szöveget, csóválta a fejét.

— Na? — kérdezte az alezredes. — Ez a fiú szépen beleköpött a levesünkbe.

A főhadnagy csak hümmögött.

— Ez hihetetlen...

— Torma János, alias Csandra... Nem lehet tévedés. Ugyanaz.

Balassa elnyomta a cigarettáját, de olyan szerencsétlenül, hogy kiborult a tálka, s az összes csikk az asztalra szóródott. Próbálta a tenyerével összeseperni.

— Elnáspángol Terike...

— Hagyd — szólt rá az alezredes —, csak összemázolsz mindent.

— Mikor történt ez? — kérdezte saját magától Balassa, s természetesen már a gyilkosságra gondolt. — Tizennyolcadikán? Hisz... Béla bátyám, én pontosan ezen a napon találkoztam vele.

— Attól még gyilkolhatott. — S fanyar mosollyal hozzátette. — Ilyen rossz hatással voltál rá.

Balassa illendően nevetett, de komolyan mondta.

— Itt nem stimmel valami.. Fejemet teszem rá... Be kellene kérni az anyagot... Az egész tervünk kútba eshet. Ha ezt a fiút elfogják a rendőrök, márpedig biztosan elfogják, akkor hiába kakilt be Jenőke a nadrágjába a Nap-hegyen...

— Ezek szerint — mutatott a főhadnagyra Pintér Béla — te vagy a mentő tanúja?

— Pontosan meg kellene tudni, mikor állt be a halál az özvegyasszonynál. Hidd el, Béla bátyám, nem tudom elképzelni, hogy Csandra megölje ezt a nőt. Beszél is róla, hogy befogadta, s úgy bánik vele, mint saját gyerekével. Egyetlen rossz szót sem ejtett róla.

Az alezredes nem sokat tanakodott. Kiszólt a titkárnőjének.

— Terike, keresd meg nekem Széki Marcit. Jöjjön ide.

Széki Márton hadnagy arról volt híres, hogy ő az elhárítás kutyacsapatának a vezetője. Állatorvosnak tanult, de az egyetemről azonnal a rendőrségre került, ahol a kutyákat idomította többek között drogvadászatra is. Először kevesen hittek a kutyák művészetében, de egyszer az egyik határon éppen a drogkereső kutya ugatására vizsgálták át egy autót, jóformán szétszedték, s nem találtak semmit. A kutya azonban tovább ugatott, s az egyik utasra ugrált. Megmotozták a férfit, aki rokkant volt, de eredmény nélkül. A kutya végül beleharapott az utas faláába. S abban rejtőzött a heroin. Ettől kezdve nagyra nőtt a becsülete a kutyacsapatnak és vezetőjének, Széki hadnagynak, akit úgy becéztek kollégái: Buksi Marci.

A hadnagy nem volt szép ember. Alacsony maradt, mint egy

gyerek, de olyan nagy lába és tenyere nőtt, mintha legalább kétméteres volna. S fiatal kora ellenére jócskán meghízott. Az egyenruháját sem gombolta be sohasem, s állandóan panaszkodott: minden ruhája szorítja, pedig a gombokat már fülekre varrta. Pintér alezredes kedvelte a fiút, talán pontosan azért, mert ilyenre sikerült a külseje, nem engedte bántani, munkájának eredményeit nagyra becsülte. A hadnagy is szívesen dolgozott az alezredessel, érezte, hogy jó támaszra, barátára talál benne.

— Parancsolj, Béla bátyám — állt meg feszesen az ajtóban.

— Gyere, ülj le, oda, Péter mellé — fogadta kedves hangon az alezredes. — Olvasd el, amit Péter tart a kezében.

A hadnagy elvette a papírost, lassan, talán túl lassan is elolvasta. Letette a papírost az asztalra, s Pintér Bélára nézett.

— Az a helyzet — magyarázta az alezredes —, hogy Péter nem hisz ebben a gyilkosságban. Illetve a gyilkos személyében. Kérlek, intézkedj, hogy faxon minél előbb ideérjen a jegyzőkönyv.

Balassa várta, hogy mond még valamit a főnöke, aztán ő megtoldotta a parancsot.

— Elnézést, Béla bátyám, de had'mondjam el Marcinak, hogy a legfontosabb az öreg néni halálának az időpontja. Ezt kellene tudnunk pontosan. Ha mást nem is küldenek fel, mert kifogásolják, hogy beleszólunk a munkájukba, akkor legalább ezt az időpontot közöljük.

Az alezredes végighallgatta Balassát. Amikor befejezte, csak ennyit mondott.

— Így van!

Széki Mártonon látszott, nem érti, hogy miért ő kapta ezt a feladatot. Bizonytalanul állt fel, arra gondolt, hogy még következik valami, az ő munkájával összefüggő dolog is. De az alezredes intett, hogy elmehet.

Amíg Széki Márton a faxot intézte, Balassa megkísérelte megtudni, mi az a fontos információ, amit az alezredes elhallgat előle, s amire egy régebbi beszélgetésükben utalt. Pintér azonban azt válaszolta a kérdésére, hogy már mindent tud.

Ezt a főhadnagy szentelen grimasszal, szótlánul vette tudomásul. Ezt látta Pintér is, de maga sem tudja miért, így szólott rá a főhadnagyrá.

— Csend legyen!

Az alezredes tovább foglalkozott a postával, Balassa pedig azt tervezgette magában, hogy most végre, ez az éjszakája szabad. Elmegy Katihoz, reggelig ott marad, aztán indul Hód az útjára. Később azonban felszisszent. Nem jó ez a terv! Kati éppen tapétáztat, mindent össze-vissza tologattak, nagy rendetlenség, ki a fenének van kedve ilyen lakásba menni...

Széki Mártont jelentette be Terike.

A hadnagy egy papírlapot nyújtott át Pintér Bélának.

— Tessék! Majd küldik az egész jegyzőkönyvet, ha megkapják rá az engedélyt, de a kért időpontot megszereztem.

Az alezredes hosszan nézte a papírt, majd Balassára emelte a tekintetét.

— Huszonegyóra... Plusz-mínusz egy félóra. Na?

Balassa elégedetten vigyorgott.

— Nem azért mondom, Béla bátyám, de... Még a szimatossal sincsen baj. Akár egy órát is rá lehetne tenni. Vagy kétőt. Kilenckor még együtt voltunk.

Pintér Béla azonnal kiszólt a titkárnőnek.

— Terike, kérem a tízest. Azonnal. — Amikor elengedte a készülék gombját, Balassához fordult. — Remélem, nem tartóztatták még le.

Kis idő múltán jelentkezett a tízes parancsnoksága. Csak az ügyeletes tartózkodott már az irodában. Pintér bosszúsan, idegesen beszélt a tiszttel. Kérte, hogy kerítsék elő a parancsnokot, s ha lesz összeköttetés, hívják őt vissza.

— Elkésünk — mondta bánatosan.

— Ügyes gyerek ez a Csandra — bizonygatta Balassa. — Nem szalad fejfel a falnak.

Széki Márton még mindig az asztal végénél állt. Az alezredes akart neki mondani valamit, de lenyelte a mondatot, s kérőően tekintett Balassára.

— Jó, de ha nem Csandra a gyilkos, akkor kicsoda? És felmerül a kérdés, nem Csandrára vadásztak-e?

— Rejtély — tárta szét a karját a főhadnagy. Aztán gyorsan folytatta. — Igaz, mi azért vagyunk, hogy a rejtélyeket megoldjuk.

Pintér Széki hadnagyhoz fordult.

— Mit szólsz Marci, milyen szemtelen ez a fiú?!

A hadnagy kínosan mosolygott, hol az alezredesre, hol a főhadnagra nézett.

Balassa nevetett. Amerikai filmszínésznek tűnt, aki hibátlan fogsorával dicsekszik.

Az alezredes újra leültette Székit.

— Van egy kis dolgunk veled — mondta. — Szeretnénk pontosan, rendesen végrehajtani valamit. A tervünkben te is szerepelsz. Személy szerint te is, de a kutyák is.

— Mindent megteszek — jelentette ki Széki. — Remélem, nem csalódtok bennem. Persze a kutyámban sem.

— Köszönöm — bólintott az alezredes. — A tervet és a részleteket majd Péter elmondja.

— Értettem.

Balassa felállt, belekarolt a hadnagyba.

— Én most ráérek, gyere velem, mindent tisztázunk. — Huncutul az alezredesre kacsintott. — Marci, voltál te már falun?

A hadnagy bólogatott.

— Hevesi vagyok.

— És kertész voltál?

— Az nem.

— Akkor — fordult Pintér Béla felé Balassa —, nem tudom, hogy alkalmas lesz-e erre a munkára? Biztosan nem látott még egyetlen mákgumót sem. Mákot is csak tésztán.

A hadnagy értetlenül nézett a parancsnokra. Mint aki segítséget vár.

— Elég — mondta az alezredes. — Menjetek. Minden porszemet kifújni a fogaskerekek közül! — Ezt a mondatot egy krimiben hallotta. Azóta ez a kedvenc szólama, mindig nevetve mondja, mint aki valami nagy marhaságot parancsol.

Már az ajtóban járt a két tiszt, amikor utánuk szólt.

— Péter, ma nyolckor még látlak, igaz? Lehetőleg egyetlen kísértet se térítsen el! Még akkor sem, ha szoknyát visel!

Balassa szeméből csodálkozás áradt. Neki, pont neki mond ilyet az alezredes?

— Nem érdekelnek engem a szoknyák, Béla bátyám — jelentette ki határozottan. Amikor a parancsnok intett, hogy rendben, mehetnek, megfordult s ezt dörmögte.

— Legfeljebb, akik benne vannak.

Kemenesék pontosan érkeztek a fehérvári szálloda parkolójába. De nem találtak szabad helyet. Tolattak, fordultak, hogy kikecmeregjenek az autók közül.

— Teszünk egy kört — mondta csalódottan Kemenes, s lassan kigurultak az utcára. Az áruház előtt jártak, amikor Kemenes először hirtelen fékezett, aztán azonnal gázt adott a motornak. A kocsi nagyot ugrott, mint startnál a versenylovak.

— Mi történt? Összetöröm magam! Nem tudsz vezetni? — Clear úr beverte a fejét az üléstámlába, a tarkóját simogatta.

— Bocsánat — hebegte Kemenes. — Bocsánat...

Befordultak egy mellékutcába, s ott leálltak. Kemenes az arcát törülgette.

— Rosszul vagy?

— Áh, nem, csak...

Kemenes az áruház előtt két régi ismerősét látta. Álltak a járda szélén, kezükben sportszatyor. Elmerülten beszélgettek. Dagadt és Csandra.

— Itt nem fognak megtalálni bennünket — mondta Clear úr. — A parkolóba kell menni. — Aztán megkérdezte. — Vezessenek?

— Nem. Nem kell. — Kis szünetet tartott, szépen összehajtogatta a zsebkendőjét, jelentőségteljesen nézett az asszonyra, mint aki olyan titkot árul el neki, amit még Amszterdam-

ban bíztak rá. — Két fiatalemberrel fogunk találkozni. Megbízható fiúk. De azért nem kell előttük fecsegni.

Clear urat valóban rosszul érintette, hogy Kemenesnek azt is megmondták, hogy kik azok a bizonyos ismerősök, akikről Amszterdamban már szó esett. Aztán megnyugtatta magát. A végső szó mégis az övé...

Erre gondolt a férfi is. Amióta megtalálta a bejegyzést az asszony noteszában, legszívesebben eltűnt volna már a szállodából. De tudta, nincsen nagyobb bűn a megbízói szemében, mint félben hagyni az akciót. Megtálalják, bárhová bújik is... Hogyan akar vele végezni ez a nő? Lelővi, véletlenül? Megmérgezi? Nem teheti, csak majd akkor, ha elvégezték a feladatot. Lehet, hogy egyszerre akarja Guibourggal? Vagy nem is azt jelenti ez a bejegyzés? Lehetséges az is, hisz mire visszatértek a szobába a vacsora után, egy teniszütőtokban már az asztalon hevert a géppisztoly. Talán nem is olyan szerencsétlenség, hogy Csandra és Dagadt lesz a társuk. Ez a két fiú már ismeri őt. Beszélhet majd velük. Egyszer már együtt evickéltek ki a bajból. Ha pedig tűzharcra kerülne valahol a sor, ő céloz majd először az asszonyra. S nem fogja elvéteni.

Visszakanyarodtak a parkoló felé. Szabad helyet nem találtak. Kemenes az áruház elé hajtott. A két fiú még mindig ott álldogált. Amikor az autó lassított előttük, visszahúzódtak a bejáráshoz.

— Hülyék — sziszegte Kemenes. — Felvehettem volna őket itt.

— A parkoló volt előírva — jegyezte meg az asszony. — Ők tartják magukat az utasításhoz. Nem úgy, mint egyesek...

Eltelt félóra is, amíg végre üres helyre akadtak a szálloda háta mögött. Kemenes azonnal kiszállt. Nyújtózott.

— Iszunk majd egy kávét — mondta.

— Persze — szúrta meg Clear úr —, hogy minél többen lásanak együtt a fiúkkal, hátha jó lesz később valamire a rendőrségnek...

Kemenes legyintett.

— Nem kell mindent túlkomplikálni... Ha nem jössz, majd megyek én egyedül.

Erre nem került sor. Csandra és Dagadt állt meg a parkoló bejáratánál, az autóhoz sétáltak.

— Szia! — örvendezett Dagadt. — Régen láttunk! Nagyszerű, hogy újra találkozunk! — Összeölelkeztek.

Csandra is lelkesen rázta Kemenes kezét.

— Gyertek, üljetek be — nyitotta ki az ajtót Kemenes.

— Várj — fogta meg a beszállni készülő Dagadt karját Csandra. — Várj, van még egy kérdésünk.

— Persze, majdnem elfelejtettem.

— Erre kell menni Egerbe? — kérdezte Csandra nevetve.

— Helyes — bólogatott Kemenes. — Tudtam, hogy ti lesztek a kísérőink.

Amikor már beültek, Kemenes bemutatta Clear urat.

— A feleségem.

Dagadt nem állta meg nevetés nélkül. Kemenes is tudta, miért röhög, ezért aztán csak ennyit válaszolt.

— Kuss!

Csandra tisztességesen köszönt az asszonynak.

— Kezét csókolom... Tetszik beszélni magyarul?

— Igen, drágám. Beszélek magyarul. Vigyázzon, ne mondjon csúnyát rólam, ha hallom.

Csandra úgy ítélte, hogy kellemes mosolya van a nőnek. De az arcán nagyon kemények a vonások, mélyek az árkok. A kézfogásából pedig erőt érzett.

— Hogyan szólíthatjuk? — kérdezte.

— Magának, drágám, Bernadett.

— Köszönöm — kedveskedett Csandra.

Dagadt is meghajtotta magát a nő felé.

— A Bernadett nagyon hosszú, nem lenne elég Adett?

Clear úr elégedetten nézegette a két fiút. Emberi pofájuk van, nem vének, ez a Dagadt nevű kifejezetten csinos, a szemé huncutsága elárulja, mindenre kapható. Csandra pedig... Nos, ezzel lehet majd valamit kezdeni.

Jó hangulatban utaztak Nagykanizsa felé. Amikor már ki-nevetgálték magukat, és véget ért a találkozás feletti nagy öröm is, Kemenes az egyik parkolóban megállította a kocsit.

— Fiúk — mondta —, illene néhány komoly dolgot megbeszélni. Nem tudom, mit tudtok erről az egész ügyről?

Dagadt egyszerűen válaszolt. Elővette a lábánál fekvő sportszatyorból a géppisztolyát.

— Ezt.

Kemenest nem elégítette ki ez a válasz.

— Jó, ezt látom. De mégis, ugye, meg kell beszélnünk a taktikát.

Az asszony közbeszólt.

— Ő — mutatott Kemenesre — figyelmeztetett, hogy ne lo-csojgjak. Tessék, most pedig...

Csandra halkán mondta.

— Elmondták, hogy mi a feladatunk. Mi ahhoz tartjuk magunkat.

A két fiút Sámson, a Párna-bár tulajdonosa hozta újra össze. Amikor Csandra a nénjét halva találta, autóstoppal visszautazott Budapestre, tudta ugyan, hogy őt fogják gyanúsítani, de úgy ítélte, nem tehet mást. Hallotta, hogy járkálnak a házban, később arra is rájött, hogy a pincébe mentek le, talán bort folyattak a nagy demizsonba, s addig ő kiszökött a temetőbe. A ház kerítésétől nem messze, a fasorban egy autó álldogált, a rendszámát sárral kenték be. A temetőből még látta, hogy két férfi újra bemegy a házba. Tudta, őt keresik. Nem sokat teketóriázott, kilopakodott az országútra, felkérérdzkedett egy teherautóra, s Budapest határában szállt ki. Éjszaka volt, el akarta kerülni az esetleges igazoltatást, besettenkedett a Párna-bárba. Sámson bújtatta el. Adott neki enni, megengedte, hogy az irodai sezlonon aludjon, s amikor valahonnan, külföldről vendége érkezett, megkérdezte tőle, vállalna-e egy kisebb szolgálatot, mondjuk Dagadtal közösen. Csandra úgy gondolta, hogy íme, az istenek a kezére játszanak! S amikor már Dagadtal együtt hallgatta az utasításokat, s megtudta, miről van szó, mondta is Sámsonnak: ez Te deumot érdemelne. Tény ugyan nem támasztotta alá a sejtését, de ő makacsul kitartott a feltételezése mellett: Guibourg akarta őt megöletni. Guibourg. A feladat tehát nagyon összevágott az elképzelésével. Dagadt is mosolyogva nyugtázta.

— Na, látod! Elintézzük ezt az urat!

De közben Sámson úr testőre elintézett egy másik urat. Akit Csandra ismert fel. Ő tette a fiú kezére a bilincset, amikor belökdösték a teherautóba a vagonrakodás után. Figyelmeztette Sámson, hogy Guibourg embere üldögél a hátsó boxban. Mivel a fickó igen jól védekezett, s már majdnem elmene-kült, a testőr rálőtt. A tarkóját találta el. Sámson úr nagyon mérges volt, csapkodta tenyerével az asztalt. Nem azért, mert meghalt a szerencsétlen, hanem mert nem volt alkalma ki-szedni belőle, hogy mit akart, ki küldte. Nem tehettek mást, becsavarták egy szőnyegbe, s egy furgon elszállította. Ezt lát-ta Lula, aki azt hitte, hogy Jenőke hulláját szállítják valaha-vá. Bár igaz, hogy abban a cipőben is rózsaszínű volt a fűző. Csak sokkal szélesebb, mint amilyent Lula adott Jenőkének. Csandra a szomszéd szobából végighallgatta Sámson és Lula beszélgetését, szerette volna megvédeni a lányt a pofontól, de nem fedhette fel magát. De haszna is volt annak, hogy a lány megjelent a bárban. Még aznap éjszaka az erzsébeti albérle-tébe költöztették Csandrát. Lula öröme azzal vált teljessé, hogy az egyik hajnalban bekopogott hozzá Dagadt is. A lány olyan szertelenül, vidáman ugrált, mint egy kis kecske az any-ja körül. És zokogott, amikor a két fiú elhagyta a lakást. Hi-ába vigasztalták, hogy pár nap, talán egy hét múltán újra ta-lálkoznak, szinte jajgatva mondta.

— Nem látlak én benneteket soha többé. Vigyetek magatokkal — könyörgött. Letérdelt, s úgy fogta át Dagadt lábát. — Ne hagyjatok itt! Kérlek, vigyeket magatokkal!

Dagadt szelíden kibontakozott a lány szorításából.

— Jó, jó — vigasztalta. — Visszajövünk érted, de most nem lehet, értsd meg. Nem hagyunk el, ne félj.

Csandra is simogatta a lány fejét.

— Ne vacakolj már... Így nem tudunk elmenni... Szedd össze magad! Hallod?

A fiúk vonaton utaztak le Székesfehérvárra. A fülkében egyedül ültek, még mindkettőjük fülében ott rezgett Lula sírása.

— Mit csinálunk ezzel a lánnyal? — kérdezte Csandra. — Mert nem hagyhatjuk csak így, egyszerűen a szarban...

Dagadt a tájat bámulta, ő sem tudott szabadulni Lula jajgatásától. De azért azt mondta.

— Se nem feleségem, se nem...

Sokáig csak a vonat kerekének kattogását hallgatták. De az is úgy koppant a fülkében, mintha Lula nyögése lenne. Aztán Dagadt elnevette magát.

— Van egy ötletem, hallod?

— Na?

— Ezt a Lulát, ha sikerül az akciónk, ide telepítjük.

— Hová?

— A kastélyba. Sámson azt mondta, hogy panziót akarnak itt nyitni. Hát Lula akkor idejöhet valaminek, nem? Sőt kell, hogy ő itt működjön.

— De tudod, milyen panzió lesz ez itt...

— Gondolom. Sőt nem csak gondolom. Sámson pontosan elmondta.

— Lula itt teljesen tönkremegy — aggályoskodott Csandra.

— Itt aztán korlátlanul hozzájut a szerhez.

— Ez igaz.

Hallgattak tovább.

— Tulajdonképpen mi van a férjével? — kérdezte később Csandra. — Te tudsz valamit róla? Nem te bújtattad el?

Dagadt köhécselt, a zsebkendőjét is elővette, az orrát törülgette, csak később válaszolt, mert hirtelen maga előtt látta Szekeres görnyedt alakját, ahogyan szinte reszketve elindult a rendőrkapitányság vasajtaja felé.

— Igen, én bújtattam — erősítette —. A szobámban lakott, hordtam neki az élelmet, még mostam is rá! Akár hiszed, akár nem! De nem volt normális az a pasas. Féltékenységében engem is meggyanúsított. Követelte, hogy vigyem oda Lulát. De ez lett volna a vég.

— Persze... És most hol van?

Dagadt a nyakához húzta a vállát.

— A franc tudja. Egyik reggel még az ágyban hagytam, es-

tére már nyoma veszett. Lehet, hogy a Dunába ugrott. Vagy beállt remetének.

— Lula sem tud róla — jegyezte meg Csandra. — Megkérdeztem. Lehet, hogy valóban meghalt. Ha él, biztosan megkeresi Lulát.

— Igen, én is azt hiszem. Néztem is az újságokat, hátha találok valami hírt. Volt is nem egy, hogy ismeretlen férfit húztak ki a Dunából, meg valami bányatóból. De aztán már nem foglalkoztam vele.

— Persze... Múlik az idő. De ezzel a Lulával tenni kellene valamit... Tudod, az az érdekes, hogy sok ilyen intézeti lány csapódott a bandához annak idején, de az a Lula valahogyan más volt. Ez úgy ragaszkodott hozzánk, hogy... — Elhallgattott, s kis mosollyal folytatta. — Jobban mondva, hozzád, meg hozzám... Pedig én le sem feküdtem vele.

— Én sem dugtam meg — bizonygatta Dagadt.

Csandra az ujjával megfenyegette.

— Na, na, azért mindent nem eszünk meg.

Dagadt kitartott az állítása mellett.

— Akár hiszed, akár nem, ez az igazság. Csak sajnálom. És mégis azt javasolom, ha elintézzük ezt az ügyet, ajánljuk Sámsonnak a lányt. Legalább otthona lesz. És úgy spekulálok — hajolt Csandrához —, hogy talán mi is maradhatunk a kastélyban. Nem?

Csandra a fejét rázta.

— Én nem. Ezt az ügyet becsületből segíték elintézni. De aztán én elvágok minden szálat. Szeretném befejezni az egyetemet. Lehet, hogy te hülyeségnek tartod, de én már döntöttem.

— A te dolgod. Én nem bánnám ezt a kastélyt... Lehet, hogy még lovagolhatnék is. Régen szeretnék már egy lovat. — Dagadt tovább ábrándozott. — Nem fehéret, nem is feketét. Egy szép barnásat. Fényes szőrűt. Már nevet is adtam neki. Gidrány.

— Micsoda?

— Gidrány. Ez egy lónév. A nagyapámnak volt egy Gidránya. Raffiával volt befonva a sörénye. Nyaranként én vittem

itatni a kúthoz. Egyszer meg is rúgott, rám vigyorgott és belém rúgott. Hogy mi baja volt velem, máig sem tudom. A combomat rúgta meg. Én jajgatva elengedtem a kötőféket, ő meg a hátára feküdt, s mind a négy lábával az ég felé kalimpált. Lehet, hogy játszani akart.

Csandra csak félig-meddig figyelt Dagadt meséjére, ő Lulára gondolt. Olvasta, hogy nyílt az országban egy drogelvonó klinika. Oda kellene Lulát beadni. Mondta is.

— Én jobb helyet találtam a lánynak.

— Micsodát?

— Olyat, ahol nem rászoktatják a kábítóra, hanem módszeresen megszüntetik az ilyen igényét. Nem régen nyílt egy intézet.

— Intézet? Te oda sohasem fogod bedugni Lulát. Még a szótól is irtózik.

— Jó, akkor nem intézet. Kórház.

Dagadt nevetett. De Csandra érezte ebből inkább biztatás csendül.

— Látom, már valóban orvos leszel — heherészett Dagadt.

Csandra oldalt hajtotta fejét. Szinte mentegetőzve mondta.

— Én ellene vagyok ennek az izének... De jó üzlet... A pénz meg kell. — Később hozzátette. — A hóhér sem azért csinálja, mert élvezi. Lehet, hogy a halálbüntetéssel sem ért egyet.

— Igaz — bólogatott Dagadt. — A pénz beszél, a kutya ugat. Még ha lelkiismeretnek hívják is.

Csandra kerekre nyitott szemmel bámult Dagadtra. Nem hitte volna, hogy ez a szép fiú, aki onnan kapta a nevét, hogy a verekedésekben dagadtra vert mindenkit, ilyen gondolatokat is megformál magában.

Dagadt észre is vette, hogy valamit elárult magából. Ezért gyorsan hozzátette.

— Egyébként leszarom az egészet.

Újra hallgattak. Később Dagadt megkérdezte.

— Mi lesz, ha lefog téged a rendőrség? Mert biztosan kötöznek.

Csandra elég furcsán válaszolt.

— Nem is bánám. Mert azt kiderítenék, hogy nem én voltam. Te is tanúskodhatnál.

— Én? A rendőrségen? Ne viccelj! — Olyan felháborodott hangon mondta ezt Dagadt, hogy Csandrában azonnal újra a helyére került. Ilyennek ismerte.

— Más nem tudná igazolni, hogy... Szóval az alibimet. Hagynád, hogy a börtönben rohadjak meg?

Dagadt nem válaszolt. Csak jóval később mondta.

— Még jó, hogy nem jelentkezel önként.

— Gondoltam rá. De ez a Guibourg nagyon a begyemben van.

Dagadt gúnyolódott.

— Te szép lélek! Olyan vagy már, mint egy kisasszony. — Aztán komoly hangon, szinte fenyegetően megkérdezte. — Remélem, akció közben nem gondolod meg magad?

— Nyugodj meg! Amit vállaltam, azt... Te csak légy nyugodt. — Csandra érezte, hogy ez nem elég a társának, ezért hozzátette. — Nekem ilyen hülye lelkem van.

Később még egy témáról beszélgettek. Ezt Dagadt kérdése indította el.

— Mit gondolsz, miért hangsúlyozták annyira, hogy az a bizonyos nő, a Frau Hofer a parancsnok? Miért nem Kemenes?

— Az ő dolguk. Nem mindegy, hogy ki parancsol?

— Nekem nem — szögezte le Dagadt. — Nekem nő ne parancsolgasson.

— Pedig most fog.

— Majd meglátjuk.

Amikor megismerték Frau Hofert, s összehasonlították Kemenesssel, egyetértettek a döntéssel. Ez a nő erős lélek, Kemenesből pedig áradt valami bizonytalanság. Olyan zavartság tükröződött a szeméből, hogy Csandra legszívesebben megsimogatta volna a fejét.

— Nem kell félni, kisfiú, nyugodj meg...

A parkolóban, amikor a taktikát akarta megbeszélni, a nagy hévvel kezdett mondatot is lehűtötte az asszony. Nem is lett a tanácskozásból semmi.

— Itt mindenki ismeri a feladatát, nem kell kongresszust összehívni.

Végül azonban mégis tanácskoztak. Clear úr kezükbe nyomta Guibourg házának az alaprajzát.

— Nézegessétek — tért át tegezésre.

Kemenes mérgesen nézte az asszonyt. Máris kezébe vette az irányítást. De majd ő beszél a fiúkkal!

Nagykanizsa felé indultak ugyan, de Siófoknál dél felé fordultak. Még mindig Kemenes vezetett, habár Dagadt kétszer is felajánlotta: ül ő a volán mellé.

— Nem vagyok fáradt — válaszolta szinte mérgesen Kemenes. — És te nem tudod, hová megyünk.

Ez igaz volt. Csandráékkal nem közölték a várost. Csak Székesfehérvárt.

— Hová megyünk? — kérdezte.

Az asszony válaszolt.

— Most már tudhatod. Pécsre.

— Erre?

— Erre.

— Tudjátok az alapvető szabályt — fordult hátra Kemenes. — Ne arra indulj, ahová menni akarsz.

Clear úr úgy nézett a férjére, mint aki már türelmét veszítette a hülyeségei miatt, s legszívesebben azt mondaná a fiúknak: ez van, látjátok, ez van...

Kemenes a hegyekben megállította az autót.

— Gőzeresztés!

Begyalogolt a bokrok közé. A két fiú követte. Dagadt nagy hangon adta ki a parancsot.

— Mindenki dobja el, amit fog!

— Jaj, de szellemes vagy — róttá meg Kemenes, aztán halkabban folytatta. — Fiúk, szeretnék valamit bizalmasan... Egy pillanatra figyeljetek rám! — Kikukucskált a bokrok mögül, Clear urat kereste. Az asszony valahol a túloldalon gugogholhatott, mert nem látta.

— Mit akarsz? — kérdezte Dagadt.

— Ez a nő — bökött a fejével az autó felé —, a rendőrség embere. Vigyázzatok!

— Komolyan mondod? — álmélkodott Csandra.

— Nem viccelek! Biztos vagyok benne.

— Honnan veszed ezt?

Kemenes tovább suttogott.

— A szállodában... Azt hitte, alszom, s telefonon valahová bejelentkezett. Csak két-három szót beszélt, de ez elég volt. Azért szólok, mert be kell kombinálni! Értitek?

Dagadt bólogatott. S biztatóan mondta.

— Kiláboltunk már nagyobb szarból is együtt. Ne félj, most nálunk a fegyver.

— Köszönöm, fiúk.

— Mi köszönjük — ölelte meg Csandra.

— Gyerünk, mert gyanús lesz — indult az autó felé Kemenes. Elégedetten mosolygott: na, ezt elintéztem.

De ha hátranéz, az öröme befelhősödött volna. A fiúk komoran bámultak utána.

— Ez becsinált — suttogta Dagadt.

— Be. Még hozzá nagyon.

— De nem ez a baj — állt meg az árok partján Dagadt —, hanem az, hogy nincsen rend kettőjük között...

Csandra már az árok túlsó oldaláról szólott vissza.

— Csak nehogy mi igyuk meg a levét!

Hangosan nevetgélve, jókedvet színelve ültek be az autóba. Mielőtt elindultak volna, az asszony hátrafordult.

— Most autózunk egy kicsit itt, a hegyek között. Elmegyünk például Komlóra... Aztán majd meglátjuk, hogy még hová.

— Ismerd meg hazádat? — kérdezte vigyorogva Dagadt.

— Várni kell. Pontosan éjfélkor kezdünk.

— Mi leszünk a kísértetek? — Ezt is Dagadt kérdezte.

— Ahogy vesszük — bólított az asszony. — Azt remélem, így egyszerűbb. Megnéztem a televízió mai műsorát, tizenegykor kezdődik egy izgalmas film. Mindenki a készüléke előtt fog ülni, tehát...

— Lesz egy fél óránk — fejezte be a mondatot Csandra. — Elég ennyi?

— Elég. — Az asszony hangja határozott volt s kemény.

Kemenes a száját harapdálta, mérgében olyan erősen szorította a volánt, hogy elfehéredtek az ujjai. De csak ennyit mondott.

— Nem biztos, hogy jó ez így.

— Mi nem jó? — kérdezte Clear úr.

— Az egész.

Az asszony a táskájában kotorászott. Kemenes azt hitte, hogy a kis pisztolyát keresi, le is vette a lábát a gáزرól, s arra készült, hogy kiüti a nő kezéből a fegyvert. Clear úr azonban csak rágyújtott. Hosszan, megfontoltan.

— Ha nem jó — jelentette ki —, akkor is így lesz.

Kemenes utoljára tett kísérletet arra, hogy átvegye a vezérlést. Az út szélére kormányozta az autót. Megállt.

— Frau Hofer — fordult az asszonyhoz szigorú, érdes hangon, s úgy nézett rá, mint aki azonnal megfojtja —, egy-két szót, ha szabad... — Kikapcsolta a biztonsági övét, kiszállt, s intett Clear úrnak, hogy kövesse.

A fiúk feszülten figyeltek. Dagadt a géppisztolyát is elővárársolta. Kinyitotta az ajtót.

— Még megölik egymást...

— Ilyen rohadtul megszervezni valamit — csóválta a fejét Csandra. — Kedvem lenne itthagyni az egészet!

Nem hallották, hogy mit sziszeg gyűlölettől eltorzult arccal Kemenes, s mit válaszolgat gúnyos kacajok kíséretében az asszony, de látták, hogy mind a kettő, szinte vívóállásban, arra számít, hogy verekednie kell.

Aztán hirtelen, egyik pillanatról a másikra, megölelték egymást, s felhőtlen arccal indultak vissza az autóhoz.

Clear úr csak ennyit mondott.

— Tisztáztunk néhány dolgot. De minden rendben.

Csandra viszont megjegyezte.

— Már majdnem itthagytunk benneteket.

— Ugyan! — legyintett az asszony. — Semmi baj. Igaz, Hofer úr?

Kemenes a fiúkra kacsintott.

— Természetesen. Minden rendben.

— Akkor jó — hagyta helyben Csandra, de hangjából csak a süket nem érzékelhette a kételyt.

Még Komló előtt, a kanyargós hegyi úton, lassításra kényszerültek. Egy rendőrségi autósor cammogott el mellettük, két személygépkocsi és két teherautó. Az egyik teherautón kutyákat szállítottak, egy kövérkés, alacsony rendőrtiszt baktatott mellettük, Rá sem hederített Kemenesék autójára, minden figyelmét a kutyák kötötték le, nevükön szólítgatta őket, s nem fukarkodott a dicsérettel, ha megfelelőnek tartott morgással köszönték meg a becézést.

Clear úr kijelentette, hogy ő utálja a kutyákat. S általában a haszontalan háziállatokat. De főképpen a macskákat.

— Szentelenek, bizalmaskodóak, semmirekellők...

Dagadt macskapárti volt.

— Én még mindig emlékszem nagyanyám aranszínű macskájára, Binire. Én voltam a keresztapja, mert hátulgombolós koromban rámutattam az akkor született kismacskára, és azt mondtam: nini, egy cica. Nagyanyám megesküdött rá, hogy nem azt mondtam: nini, hanem azt, hogy bini. Ez a macska lett a játszótársam. Elkísért még az iskolába is.

Clear úr finnyásan megjegyezte.

— Nem szeretem a nőlelkű férfiakat.

Dagadt azonnal válaszolt.

— Én meg a férfilelkű nőket. — Mivel az asszony nem szólt, folytatta. — Én azért szeretem a nőket, mert..., nők. Mert szoknyát hordanak, s alatta csipkebugyi van, mert puhák, mert dorombolnak, mint a macskák. Ha tábornokot akarok látni, megnézek egy díszszemlét...

Clear úr vonásai megkeményedtek, a szája széle legörbült, szemöldökét összevonta.

— Az én férjemet egy dagadt férfi parancsára egy nő ölte meg — mondta csendesén. — Szoknyában. Én meg őt. És én is szoknyát viseltem. Azóta vagyok a férjem helyett én az úr. Clear úr. És legszívesebben azt a melléknevet szeretném magamnak, amit a minden oroszok cárja, Iván kapott. A Rettgett...

Kemenes arcán látszott, hogy komolyan megijedt. Eddig sem voltak illúziói Clear úrról, de most... Ez valóban hidegvérű gyilkos. És hiába biztosította őt az előbbi összekoccanáskor arról, hogy Kemenes a főnök, ő csak Guibourg lefogását irányítja, a többi már nem az ő dolga. Bizonyos, hogy hazudott. S ha igaz, hogy az asszonyra azt is rábízták, végezzen vele, akkor meg is fogja kísérelni. Neki tehát nem szabad semmit sem a véletlenre bízni. Ha lőni kell, akkor az első golyót Clear úr kapja...

Dagadt nevetve ismételte.

— Rettegett Adett... Rettegett Adett... Sok benne a té... Nem? És a mekegő e...

— Te nyelvész vagy? — kérdezte az asszony.

— Nem — vigyorgott Dagadt. — Csak nyelvem is van, meg eszem is.

— De meddig? — kérdezte élesen az asszony. — Meddig? Erre gondold, nagyszű!

Dagadt válaszolni akart, de Csandra rászólt.

— Hagyd már a hülyeségeket.

— Köszönöm — nyugtázta Clear úr, s úgy mosolygott Csandrára, mintha valóban igazi nő lenne. A fiú hátán a hideg szaladgált.

Sokáig hallgattak, aztán újra az asszony kérdezett. Egyenesen Csandrához fordult.

— Ez a Sámson, ott Pesten, mennyiért vesztegeti a kis zacskókat?

— Ha jól tudom, talán ezer forint...

— Akkor ez még mindig a beetetés, mi?

— Lehetséges.

— Később majd emeli az árat. És nektek mennyit fizet?

Csandra tanácstalanul nézett Dagadtra. Ő pedig, szemtelen hangon csak ennyit mondott:

— Mindennél többet ér a jó szó.

Az asszony nevetve válaszolt.

— Akkor a jó szóból vacsorázzatok meg. Mi majd a tisztelt férjemmel valamelyik étterembe megyünk. — Később már ko-

moly hangon hozzátette. — Nem kell, hogy együtt lássanak bennünket. Itt valahol, a város előtt megállunk, kiszálltok, s három óra múltán ugyanitt találkozunk.

Még nem érték el a város szélső házát, amikor Clear úr megállította az autót.

— Na, isten veletek.

Dagadt önkéntelenül is a nagy sportszatyráért nyúlt. De az asszony rászólt.

— Hagyd csak, elfér. Mi a fenének cipelnétek?

Amikor az autó újra elindult, Csandra megfogta Dagadt karját.

— Érted te ezt?

Pintér Béla Széki hadnaggyal beszélt az URH-s készülékén.

— Jelentem, ott szorongtak a hátsó ülésen.

— Valami kapcsolat?

— Semmi, Béla bátyám. Semmi. Szerencsére.

— Jó. Ezek szerint minden rendben.

— Igen.

— Elhelyezkedni, Marci, s várni. A főhadnagy jelt ad, ha szükséges. Ha nem, akkor a terv szerint járj el. Ha valami rendkívüli történik, hívj fel.

— Értettem.

— Még valami. Lehetőleg vér nélkül kell befejezni az akciót, meg kell akadályozni minden felelőtlenséget. Érted?

— Igen.

— Akkor isten veled! Jó munkát!

Pintér alezredes arra gondolt, hazamegy és lefekszik aludni. Elege volt a sok megoldásra váró problémából. A kábítószeres csoport csak egy a vezetésére bízott egységekből. De az egyik legélénkebb tevékenységet követeli. Mert egyszerű lenne, ha azonnal lefoghathnának minden kábítószer-csempészt vagy -árust. De nem lenne elegendő, hisz csak egy-egy embert vonnának ki a „forgalomból”. S nem ez a lényeg. Az egész ügynevezett Balkán-utat kell felderíteni, sőt most már keleti útról is beszélhetnek. A Szovjetunió keresztül is érkeznek a kábítószeresek. Afganisztánból például. Türelmesen kell várakoz-

ni, figyelni a mozgást, s ha lehet, beépülni a szervezetbe. Úgy tűnik, most erre nagy esély kínálkozik. Csak el ne rontson valamit Hód.

— És ki ne lyukasszák a bőrét — morogta maga elé.

Elindult, hogy hazamegy, de az ajtóból visszafordult. Elővette a kábítószeres aktákat, az egyezményeket, amiket a külföldi rendőrszervekkel kötöttek, a köszönőlevelet, amit az előző akcióban végzett tevékenységükért küldtek az Interpoltól. Mosolyogva gondolt vissza az afganisztáni ügyre. Hagyták, hogy a kolumbiai maffia első kocsija akadály nélkül eljusson Gdanskba. S a lengyelek is elfordították a fejüket, amikor a hajó elindult Angliába. Londonig követték a rakományt, egészen a maffia egyik központjába. S ott lepték meg őket. De akkor már az egész útvonal ismert volt. S ezért gyors intézkedéssel, egyszerre kapcsolták le a nagy gonddal kiépített szervezetet. Ilyesmit terveztek a balkáni útra is. Guibourgot már figyelték, de egyelőre egyetlen ügynök sem kereste fel. Aztán megjelent Kemenes, vagyis Hofer és felesége. S néhány szót mondott Jenőke is... Egy másik informátor Isztambulból pedig azt közölte az olasz rendőrséggel, hogy szállítmány indult a magyarországi elosztó állomásra. A jugoszláv vámosok is táviratoztak. A megbeszélés szerint beengedték az országba a csempészeket. Kísérik tovább a határhoz. Ha Kemenesék nem kezdenek akcióba, Hódnak akkor is cselekednie kellett volna, hogy mire az isztambuli szállítmány Pécsre ér, ő fogadja őket.

Pintér az ablakhoz sétált. Égtek a lámpák a Duna mellett, a rakparton, távolabb a Lánchídon is. A Holdat felhők takarták.

— Lehet, hogy eső lesz...

Visszaült az íróasztalához. Visszatette a mappába az iratokat. Hátradólt a székén, csengetett Terikének, a titkárnőjének.

— Világos, hogy az olaszok is azért időzítették mostanra Kemenesék látogatását, mert tudják, hogy elindult Isztambulból az áru...

Pintér Béla félhangosan motyogta ezt a megállapítást. Te-

rike, aki közben belépett a szobába, előre nyújtott nyakkal, összeráncolt homlokkal, meredt szemmel figyelte. Azt hitte, neki mond valamit a parancsnok.

— Így igaz — fejezte be a monológiát az alezredes. Aztán Terikehez fordult. — Maga még itt?

— Amíg el nem tetszik menni, addig én is maradok.

— Nem kellene, Terike. Már legalább ötszázszor megmondtam. A munkaidő, az munkaidő...

Terike, aki egész életét arra áldozta, hogy segítsen Pintér Bélának, ha lehet, gondozza, s néhányszor ápolta is, sokáig élt abban a hitben, hogy valamikor feleségül veszi az alezredes. Most már csak lemondóan, kesernyésen gondolt erre az álomra. A szerelem már elégett, de a féltés, a gyengédség megmaradt.

— Mégis csengetni tetszett... Most is...

Az alezredesnek nagyon megfelelt volna Terike feleségnek, de ő mást szeretett. A régi parancsnokának a feleségét. Így maradt agglegény.

— Hány óra? — kérdezte.

— Tíz múlt.

— Akkor menjünk szépen haza...

Terike bólintott, de nem mozdult.

— Valamit kérni tetszik? Tessék mondani.

— Én?

— Hívni tetszett.

— Persze, persze... De majd holnap. Ráér.

A nyitott ajtón át hallani lehetett, hogy sípol, szaggatottan jelez a telefon. Pintér intett, hogy Terike vegye fel. A titkárnő rövid ideig beszélt, utána halálsápadtan állt meg az ajtóban.

— Mi van? — kérdezte az alezredes.

— Ha jól értettem — dadogta rémülten a lány —, ha jól értettem, egy távmondattal érkezett Marcitól, ami...

— Na, nyögje már ki!

— Csak annyi, hogy... Hogy Hód meghalt.

Pintér Béla lassan felemelkedett, borostás arcára fényeket varázsolt az elégedettség, s örömeiben nagyot csapott az asztalára.

Dagadtnak és Csandrának nem kellett sokat gyalogolnia, már az első utcában találtak egy vendéglőt, igaz, inkább kocsmának kellett volna nevezni. Két faragott asztala mellett lócák szerénykedtek, a söntés előtt még részben állt a régi kármentő. De bort, pálinkát és üveges sört árusítottak, szalonnát, uborkát és kenyeret kaphatott a vendég. Többségük azonban csak féldecizett, állva, gyorsan. A kocsmáros mindenkít a névén szólított, a pénzt a zsebébe gyúrta, s közben szénvásárlásról, sőt intim családi ügyekről értekezett nagy hangon, néha azonban még így sem lehetett érteni, hogy mit mond, mert csurgatta a vizet, öblögette a poharakat. A kármentő mögül szólt ki Csandrának is.

— Mi tetszik?

— Valamit ennénk — kiáltott vissza Dagadt, s leült az egyik asztal mellé. Szemben vele Csandra.

A kocsmáros nem válaszolt, de alig néhány perc múltán, csorba szelű porcelán kistányéron eléjük tett szalonnát és kenyeret. S egy-egy hegyétől megfosztott kést. Csandra próbált vele vágni, de nagyon kellett erőlködnie, mert éle sem volt. A kocsmáros felettük állt, s nézte a kísérletet.

— Nincs bicsakjuk? — kérdezte. — Éles kést nem adhatok. A szurkálás miatt... Mit isznak?

— Sört — válaszolt Dagadt.

A kocsmáros, fekete hajú, beesett arcú férfi volt. Látszatra

gyomorbajos, kicsit hajlottan járt, gumicsizma feketéllett a lábán. Pedig az ivóban meleg volt. Fülledt, furcsa szag terjengett, mintha sörrel és dohánnyal mosnák fel minden nap a kőpadlót.

— Milyet? — kérdezte.

— Milyen van?

— Pécsi.

— Akkor azt. Két üveggel.

Amikor a kocsmáros elment, Dagadt felállt.

— Kimegyek a budiba.

Csandra látta, hogy eltűnik a hátsó ajtón, s elnyeli a sötét-ség. S hirtelen az az érzés lepte meg: egyedül maradt. Kemes-nések is elhagyták, s most Dagadt is megszökik.

A kocsmáros hozta a söröket.

— Hol van a WC? — kérdezte Csandra.

— Itt a ház mellett... De igyekezzenek, mert zárok.

Csandra kióvakodott az ajtón. Megállt, s a szemét erőltet-ve bámult a sötétbe. Amikor a Hold elől elszaladt egy felhő, meglátta a társát. A kertben kuporgott egy fa alatt, görnyed-ten, előrehajolva ült, valamit a szája elé tartott.

— Mi van? — kiáltotta oda.

Dagadt felállt, de nem egyenesedett ki. Elvette a kezét a szája elől, valamit a nadrágzsebébe dugott, talán a zsebkendő-jét, Csandra nem látta világosan.

— Hányatnékom van — magyarázta. — Rosseb tudja, miért?! De most már jobb. A friss levegő...

Csandra bizalmatlanul szemlélgette Dagadtot. Amíg evett, azon gondolkozott, mi az, ami minduntalan olyan érzést sug-all, hogy ez a fiú nem játszik nyílt lapokkal..

Dagadt egy darabig még nyögdécselt, ivott pálinkát is, hogy rendbe jöjjön a gyomra, de szalonnát nem evett, csak kenyeret tördelt, pedig a tekintetén látszott, nagyon éhes. Később kije-lentette, hogy már semmi baja. Viszont már enni nem tudott, mert a kocsmáros kitessékelte őket.

— Zárok!

Csandra és Dagadt visszasétált a találkahelyre. Álldogál-

tak a sötétben, az út szélén. Csandrát valami arra ösztökélte, üsse le a barátját, kutassa ki, biztosan talál valami bizonyosságot adó iratot vagy mást. Kétszer is felemelte a kezét, amikor Dagadt elfordult tőle, de mégsem ütött. Akárki is ez a Dagadt, egymásra vannak utalva.

Kemenesék autója lassított előttük. Beültek. Indulás után Dagadt apró rugásokkal figyelmeztette Csandrát: nézze a sportszatyrokat. Kinyitották őket... Csandra intett, hogy látja. S lassan, mintha cipőjét igazgatná, lehajolt, s megtapogatta a fegyvert a szatyorban. Ott volt. Dagadt nem ilyen titokban ellenőrizte a sajátját. Felvette az ölébe a szatyrot, széthúzta a zárat, kivette a géppisztolyt.

— Fegyvervizit! — mondta. És Csandrához fordult. — Jó lenne, ha te is ellenőriznéd, nehogy majd akkor sírj, amikor már késő!

Sem Kemenes, sem Clear úr nem szólt. Úgy tettek, mintha nem is látnák, hogy a két fiú a fegyverével babrál.

Dagadt hamar észrevette, hogy a géppisztolya tárából jócskán szedtek ki golyókat. Pontosan annyi maradt benne, mint egy egyszerű ismétlő pisztolyban.

— Nézd meg a tárat — mondta Csandrának. — Valaki pus-kát csinált a géppisztolyból.

Clear úr nyugodt hangon szólt hátra.

— Én voltam. Nem akartam, hogy elkapjon benneteket a lövöldözés mámora.

— Bennünket? — kérdezte Csandra.

— Igen. Túlságosan fiatalok vagytok. Kezetekben egy ilyen géppisztoly, s lövöldöztök minden felé, felveritek az egész várost.

Dagadt beakasztotta a tárat a pisztolyba. A csövét az asszonyra irányította.

— Kérem vissza a lövedékeket! Vagy azonnal megállni! — Aztán kedves mosollyal hozzáfűzte. — Egyébként lövök. Mámor ide, mámor oda, jelenleg ennyi golyó is elég...

Kemenes lassított, az asszonyra szólt.

— Add vissza! Mondtam, hogy... — Nem fejezte be a mondatot.

— Állj meg! — utasította Kemenest Dagadt.

A kocsit lassított, s megállt. Az asszony felvette a kézitáskáját, bele akart nyúlni, de Dagadt gyors mozdulattal kitépte a kezéből. Clear úr csodálkozva nézett rá. Nem is az lepte meg, hogy elvette tőle a táskát, inkább az, hogy a hátsó ülésről egy pillantás alatt hogyan volt erre képes a fiú. Elismerően mondta.

— Te aztán érted... Ügyes vagy... Egyébként a golyók, a tartaléktárakkal együtt, a csomagtartóban vannak.

Csandra elvette a kulcsot, kiszállt, s visszahozta a tárákat, a nejlonzacskóba rakott golyókat.

— Nem szeretem, ha játszanak velünk — mondta csendesen Dagadt. — Nem vagyunk már gyerekek... S a zaj sem indok. Hangtompítónk van.

Clear urat látszólag nem zavarta ez a közbiztonsági játék, nyugodtan szívta a cigarettáját, arca mozdulatlan maradt. Kemenes azonban többször is hátrafordult, s különféle jelekkel adta tudtára a két fiúnak: na, látjátok, igazat mondtam!

Amikor már Pécshez közeledtek, az asszony a kocsit kormányozásból térképet vett elő, az ölébe terítette.

— Pontosan mondom majd, hogy merre fordulj — szólta Kemenesnek. — Nem szabad eltévednünk.

A Mecsekben, a tv-toronynál megállította az autót. Kemenes kikapcsolta a motort, a világítást is.

— Fiúk — suttogta az asszony —, már nem vagyunk messze. A terv egyszerű. Be kell hatolnunk a házba. Ha az ajtó zárva, mert már vagy alszik az úr, vagy tévét néz, akkor a hátsó bejáratnál próbálkozunk. Ha ott sem sikerül, akkor marad a pinceablak. Guibourgnak jelenleg két testőre van. De elég rosszul szervezett a védelem. Mert egymás mellett három sorházban élnek. Középen az úr, s az egyik házban is egy gorilla, s a másikban is. Ha csak nincsenek egymásnál vendégségben, együtt nem találjuk őket.

— A marha — jegyezte meg Kemenes —, mindig ilyen hülye volt.

— Még egyszer figyelmeztetek benneteket — folytatta az asszony —, nem kell lövöldözni! Guibourg élve szükséges. Vigyázni kell rá, értve? — Választ nem várt, mert azonnal hozzáfűzte. — A gorillák meghalhatnak. Sőt. Nem is árt, ha kapnak egy-egy golyót... S figyeljetelek rám! Ezt az akciót én irányítom! Igaz, barátom? — fordult Kemeneshez.

— Így van — jelentette kis kényszeredett mosollyal a férfi. — Ő a parancsnok. Én majd az autóban... Várok... Én csak majd az akció után következem...

— Van egy kérdésem — hajolt előre Dagadt.

— Nos? — kérdezte az asszony.

— Hogyan nézhet kimit Guibourg úr, ha nem is tud magyarul? Úgy gondolom, itt nincsen francia nyelvű adás.

Clear úr legyintett.

— Ez nem lényeges. Egyébként nézhet is, valamit már biztosan felszedett, megértheti, hogy miről van szó. A televízió elfoglalja a három ház szomszédait. Ezért fontos. — Később még hozzátette. — Én sem vagyok teljesen hülye... Más kérdés?

— Van — bólintott Dagadt. — Milyen feltételezés az, hogy nyitva lesz az ajtaja? Pont Guibourgnak...

— Egy ezrelék. Véletlen. Erre nem is spekulálhatunk komolyan. A legvalószínűbb a kert felőli pinceablak.

Dagadt hátra dőlt az ülésen.

— Nem szeretném, ha az én bőröm lyukadna ki.

Az asszony még mindig Dagadtat nézte. Némi elismerés csillant a szemében. De hangosan ezt mondta.

— A katona ne gondolkodjék, teljesítse a parancsot.

Erre Csandra válaszolt.

— Kútba azért nem ugrunk...

Clear úr hangja idegesen csendült.

— Oda is, barátom, ha én mondom!

— Jól van — hagyta helyben Csandra, de ez úgy hangzott: majd meglátjuk...

Az asszony zseblámpával világította meg a térképet.

— Eddig megyünk — mutatta az ujjával. — Itt megállunk. Te — fordult Csandrához — előremegy, megnézed a házat, a

környékét. Világít-e az ablak, nincs-e valaki az utcán, egyszerűen felderítetted a terepet. Érted?

— Rendben.

— A többi majd, ha visszajöttél... Indulhatunk!

Hosszas kacskaringózás után értek a kijelölt pontra, a keresett utca végére. A házak itt is a hegyoldalra épültek, szép villák, nagy kertek, rejtelmes, sötét koronájú, hatalmas fák. Enyhe szél játszott a levelekkel, meg-megcsillantak a holdfényben.

Kemenes megállította az autót, kikapcsolta a világítást.

— Mehetsz — bökte hátra Clear úr. — Harmincegy, harminchárom, harmincöt... Óvatosan, de alaposan!

Az utca nagyon hosszú volt, az autó a 101-es ház kerítése mellett állt. Csandrának jócskán kellett gyalogolnia, hogy a harmincasokhoz érjen. Mégis elég hamar visszatért.

— Mi van? — kérdezte rosszat sejtve az asszony. — Valami baj van?

— Semmi... Minden rendben. Mind a három ház sötét. Az egyik szomszédnál villog a televízió fénye, a másik szomszéd alszik... A kertbe könnyű bejutni, de a felső utcáról... Azt hiszem, ott kellene kezdeni.

— Járókelő?

— Messzebb ül egy pasas, üres sörösüvegek közt alszik az egyik padon. De nekünk nem kell addig mennünk.

— Úgy gondolod, hogy... — Nem kellett a kérdést kimondani, Csandra válaszolt.

— Úgy... Úgy gondolom, hogy mehetünk.

— Itt álljak? — kérdezte Kemenes.

— Helyesebb lenne a felső utca végén — javasolta Dagadt.

— Ha ott megyünk be, ott is jövünk ki, ha valami baj van...

— Gyerünk oda — parancsolta Clear úr. — Igaza van a fiúnak. Ki se nézném belőled, hogy ennyi eszed van — nevetett.

Dagadt lebiggyesztette az ajkait, de nem szólt. Csak később, amikor már a ház felé settenkedtek, mondta halkan.

— Szerencséd, hogy két ilyen remek fickót adtak melléd...

Az asszony idegesen szisszent.

— Ne pofázz!

A kerítésen könnyen átjutottak. Betonba ágyazott vasrudakból állt, a keresztvasak szinte kínálták a helyet a mászóknak. Lekuporodtak néhány percre a bokrok közé, s figyeltek. De nem mozdult semmi. Clear úr intett, hogy induljanak. Először Dagadt szaladt a hátsó ajtóhoz, a falhoz lapult, úgy várta meg a többieket. Aztán óvatosan körültapogatta az ajtókezetet, nem rejtettek-e valahová riasztókészüléket. De sem érzékelőt, sem szirénát nem talált. Lenyomta a kilincset, s vállával a kemény, tölgyfa ajtónak támaszkodott. Zárva volt.

— Itt nem jutunk be — nógatta a fejét. — Legalábbis csendesen nem. Kilőhetnénk a zárat.

Clear úr a pinceablakra mutatott.

— Próbáljuk...

A pinceablak előtt vasrács díszelgett. Bevakolták a falba.

— Ezt nem lehet kiemelni.

Csandra erőlködött, rángatta a rácsokat.

Clear úr visszaparancsolta a fiúkat az utcára. Igaza volt, mert a holdfény éppen a háznak azt az oldalát világította meg, ahol be akartak hatolni. Sokáig nem mozoghattak ott, a felső házakból esetleg odaláthattak.

— Most mi lesz? — kérdezte Csandra.

— Majd kigondolok valamit — felelte bizonytalanul az asszony.

Dagadt már messzebbre sétált. Fegyverét a nadrágjából kihúzott inge alá rejtette. Úgy lógott a nyakában, mint kutyának a kolonc. Az autónál Kemenes izgatottan kérdezte.

— Mi van? Nem sikerült?

— Mint egy vár — tárta szét a kezét Dagadt. — Észrevétel nélkül nem tudjuk megcsinálni.

Clear úr beült az autóba. Komoran bámult a sötétbe.

Dagadt az órájára nézett.

— Mindjárt éjfél. Hiába lopjuk el a kísértetektől az időt.

Hallgattak.

A csendbe belekongattak a város templomainak toronyórái. Hosszan, kíméletlenül ütötték a tizenkettőt.

Szinte ezzel egyidejűleg egy férfi tűnt fel az utcában. Sietve haladt el mellettük, azt nézte, hová lép, nem bámult rájuk. Cipője hangosan koppant a betonon.

Amikor elfordult, s beleveszett a sötétségbe, Dagadt megszólalt.

— Van egy megoldás.

Az asszony kiszállt az autóból.

— Mondjad!

Dagadt akarattal húzta az időt, mintha élvezné, hogy ő lett a helyzet ura.

— Jó, mondom... A megoldás... Jobban fogalmazva, nincsen más lehetőség, mint...

— Mint? — türelmetlenkedett Clear úr.

— Hát, ő — mutatott a fiú Kemenesre. — Ő a megoldás.

Kemenes szinte felháborodottan kérdezte.

— Én?

— Igen. Te vagy. Ha nem haragszol.

Az asszony ingerülten kérdezte.

— Hülyéskedsz?

— Gondolod, Adett, gondolod? — Éles volt Dagadt hangja.

— Nem tudsz kitalálni semmi értelmeset, de azt sem várod meg, amíg elmondom, hogy mire gondoltam?

Clear úr mélyeket lélegzett, mosolyt erőltetett az arcára.

— Tessék. Tied a szó.

— Egyszerű — kezdte Dagadt. — Guibourg legjobb barátja Lajos volt. Nem?

— Igen — bólintott Csandra.

— Ha jól tudom, ezért is kapta ezt a feladatot. Hát akkor mi miért nem használjuk az eszünket?

— Vagyis? — kérdezte az asszony.

— Lajos egyszerűen becsenget. Nem létezik, hogy Guibourg úr ne engedje be. Főképpen, ha azt látja, hogy egyedül van. Ez a megoldás. — Kemeneshez fordulva lágyan folytatta. — Te hát ki kell szállni a kényelmes autóból, és...

— Mondom én — mosolygott elismerően Clear úr —, hogy ennek a fiúnak esze is van... Ezt kell tenni... A tisztelt férjem

így egyszerűen bejuthat a lakásba, s mielőtt az ajtó bezáródna... Helyes. Máris kezdhetjük.

Kemenes nem ellenkezett. Kényszeredetten kászálódott ki az autóból, megigazította a ruháját, s végigmérte a társaságot.

— Még ezt sem tudtátok megoldani nélkülem... — Nem ellenkezett, mert erre a megoldásra a gróf is felhívta a figyelmét.

Az autót bezárták, megvárták, amíg Kemenes tizenöt-húsz méterre elhalad, s indultak utána. Kemenes az út közepén ment, a többiek a kerítésekhez húzódva a járda szélén. Aztán a ház ajtajának két oldalához lapultak, ha Guibourg kinéz, csak Kemenest láthassa.

Kemenes határozottan lépdelt az ajtóhoz, de háromszor is elkapta a kezét a csengőről. Clear úr pisszent rá.

— Na!

A csengő éles hangját az utcán is lehetett hallani. Mégis kétszer kellett megszólaltatni, hogy világosság gyűljék a házban.

De kis idő múltán a két szomszédos házban is bekapcsolták a villanyt.

— A fene... — suttogta Csandra. — Ébrednek a gorillák...
Dagadt felemelt ujjal intett csendet.

Hallani lehetett, hogy valaki az ajtóhoz csoszog.

— Qui fu? Ki volt? — hangzott Guibourg rekedt hangja.

— Je suis, Lajos — válaszolt Kemenes.

— Lajos?

— Az. Nyisd ki, barátom.

Az ajtó kinyílt, de a biztonsági lánc rajta maradt.

— Te vagy? — kérdezte franciául Guibourg. — Mit akarsz?

— Nem engedsz be? — kérdezte Kemenes.

— Egyedül vagy?

— Nem. A királyi testőrség van velem! — Később hozzátette, nagyon meggyőzően. — Persze, egyedül. Bajban vagyok, engedj már be!

Guibourg kiakasztotta a láncot.

Abban a pillanatban azonban Dagadt belökte az ajtót, s

máris mind a négyen az előszobában voltak. Csandra visszaakasztotta a láncot, s gyors mozdulattal elfordította a kulcsot is.

Guibourg levegő után kapkodott, hátra tántorodott a falig. Köntöse szétnyílt, s úgy bámult a behatolókra, mintha már is az életéért könyörögne.

— Ne, ne — dadogta. — Mit akartok?

Amikor meglátta Clear urat is, rémület csillant a szemében.

— Maga is?

Clear úr fölényes hangon szólt rá.

— Húzza össze a köpenyét, uram!

Dagadt biztatóan veregette meg a vállát.

— Nem kell félni... A barátai vagyunk...

— Le sem ültet bennünket? — kérdezte az asszony. S ő is megerősítette. — Nincsenek rossz szándékaink... S tőlem se féljen. A mi leszámolásunknak nem most van az ideje. Nem most! — ismételte nyomatékkal.

— Tessék — dadogta Guibourg, keverte a franciát a némettel —, tessék befáradni... Ide a szalonba...

— Köszönjük, köszönjük...

— Tényleg nem akarunk bántani — erősítette Kemenes.

— Csak néhány kérdésünk lenne, aztán...

Guibourg már magához tért. A pamlag sarkába húzódott.

— Ismerem — mondta megadóan —, ismerem ezt a néhány kérdést, és főleg azt, ami utána következik.

— Bolond vagy — jelentette ki Kemenes, tudta, hogy Guibourg mire gondol. — A barátom vagy, nem?

— Az... De akkor miért hoztad magaddal ezeket?!

Clear úrnak más gondja volt. A szomszédok.

— Láttuk — mondta —, hogy kivilágosodtak a két szomszéd ház ablakai is. Maga jelzett nekik?

Guibourg szinte mentegetőzve dadogta.

— Nem tudhattam, hogy... Nem tudhattam, hogy ő az — mutatott Kemenesre.

— És akkor most mi következik? Idejönnek?

— Nem tudom... Lehet, hogy...

— Szóljon nekik, hogy tévedés volt. Csináljon valamit, ember! — kiáltott Clear úr a kövérkés, izzadó férfirra. — Na! Ha nem akar lövöldözést!

Guibourg nagyot nyögött, s reszkető kézzel mutatott a koloniál sublóra.

— Ott van a készülékem...

Csandra a kezébe adta az alig gyufásdoboz nagyságú adóvevőt. De Guibourg hiába nyomkodta a kis gombot, nem jelentkezett vissza senki. Fehérre vált arccal mondta.

— Már elindultak.

— Nem engedi be őket, érti?

— Jó — bólintott Guibourg, az asszony valami reményfélelőseget látott az arcán átsuhanni.

— Maga át akar bennünket verni! — Mondta fenyegetően. — Jobban teszi, ha vigyáz magára!

Ebben a pillanatban Dagadt felemelte a kezét.

— Csend!

A konyha felől enyhe zaj hallatszott. Mintha egy ajtó nyikorgott volna.

— Valaki jár ott... — mondta Dagadt. — Majd én megnézem!

Clear úr a fegyverével bökdöste Guibourgot.

— Kik azok? Szétlövöm a fejét! Ha nem küldi el őket, szétlövöm a fejét!

Guibourg nyöszörgött, alig hallhatóan mondta.

— Én nem tehetek róla, én nem...

— Szóljon nekik!

Dagadt kisettenkedett a szobából, intett Csandrának, hogy kövesse. Eltűntek mind a ketten.

— Álljon fel! — parancsolta az asszony Guibourgnak. — Kimegy és elküldi a látogatókat, érti?

Guibourg lassan feltápászkodott. Amikor felállt, látni lehetett, hogy félelmében összevizezte magát.

— Indulás!

Ebben a pillanatban tompa csattanás hallatszott. Először egy, majd több is. Működtek a hangfogós pisztolyok.

Guibourg és az asszony már az előszobában járt. Clear-úr gyorsan döntött. Éppen a WC mellett álltak, kirántotta az ajtót, belökte Guibourgot a fürkébe, s elfordította a kulcsot, aztán fegyverét maga előtt tartva a konyha felé óvatoskodott. Már éppen belépett volna a konyhába, amikor furcsa, puha ütést érzett a hátán. Lassan visszafordult. Még látta, hogy Kemenes áll a szalon bejáratánál. Aztán összecsuklott.

Dagadt és Csandra a konyhaasztalt borították fel, a lapja mögé húzódtak, de ez csak takarta őket, a golyók nagy lyukakat ejtettek rajta. Próbáltak még székeket húzni az asztal mögé, de csak egyet sikerült. Ha megmozdultak, a konyha másik végéből azonnal tüzeltek. A barna, kerámiapadlóra tapadtak. A villany nem égett a konyhában, félhomály derengett, de azért a mozgást látni lehetett. A gyors lövöldözést hosszabb szünet követte. Dagadték könnyen megállapíthatták, hogy két fegyverből lőnek rájuk, talán öt-hat méterről, az éléskamra ajtaja felől.

— Hé, mi lesz?! — kérdezte hangosan Dagadt.

Lövések válaszoltak.

— Ne marhászkodj — sziszegte Csandra, s viszonozta a tüzet. Hosszan. A kamra ajtajánál valaki halkán káromkodott. S ugyanakkor újra pattogni kezdtek a golyók az asztal lapján.

Suttogás, pöszmötölés hallatszott a hirtelen beállt csendben. Később újra felzúgott a golyóáradat. Aztán nagyot csapódott az éléskamra ajtaja. S elhallgatott a géppisztoly is.

Dagadték füleltek még egy kis ideig, feltápászkodtak a földről. Csandra a villanykapcsolóhoz nyúlt, hirtelen vakító világgosság árasztotta el a konyhát.

A kamra ajtaja előtt hatalmas vérfolt piroslott.

— Eltalálhattuk az egyiket — suttogott Csandra.

Dagadt az éléskamrára mutatott.

— Ott vannak!

Csandra bólintott.

Dagadt megkopogtatta az ajtót.

— Kijönni! — Mosolyogva, de kemény hangon tette hozzá.

— Bedobok egy gránátot! — Nem volt gránát náluk. — Három számolok, s aztán dobom! Egy..., kettő..., há-három!

Belökte az ajtót. Csandra össze-vissza lövöldözött a kis helyiségben, üvegek csörrentek, edények estek a földre. A lövésre nem jött válasz. Dagadt felgyújtotta a villanyt. Senki sem volt a kamrában.

De az egyik polc keresztben állt a fal előtt. S mögötte egy vasajtó. Fehérre mázolja, mint a fal.

— Megyünk? — kérdezte Csandra és az ajtóra mutatott.

Dagadt megnyomta a vállával az ajtót. Zárva volt.

— Hagyjuk a fenébe! — intett. — Ezek már árkon-bokron túljárnak.

Csandra bólintott.

— Egye meg őket a fene.

Gondosan kulcsra zárták a kamraajtót, el is torlaszolták a konyha bútoraival.

— Még egyszer nem leptek meg bennünket...

Az előszobában a szőnyegen, összegörnyedve feküdt Clear úr. Mögötte Kemenes állt, mozdulatlanul, mint egy szobor. Kezében a revolvere, lógó karral a combjához szorította. Amikor meglátta Dagadtékát, csak annyit mondott.

— Meg akart gyilkolni.

Dagadt és Csandra döbbenetn nézte az asszonyt. A szeme nyitva volt, kegyetlen tekintete a semmibe szúrt.

— Te lőtted le? — kérdezte Dagadt.

— Ha egy pillanatot kések... A rendőrség embere volt! Titeket is kinyírt volna...

Csandra hitetlenkedve csóválta a fejét.

— Ebből még bajunk lesz.

Dagadt belépett a szobába. Visszafordulva kérdezte.

— Guibourg?

Kemenes a fejével a WC felé intett.

— Bezártam. Még hátba támadt volna benneteket...

Dagadt az ajtóra irányította a fegyverét, s lassan kinyitotta. Furcsa, fehér felhő töltötte be a fülkét. Guibourg a földön ült, hátát a falnak támasztotta. Feje a mellére bukott.

— El innen! — kiáltotta Dagadt. S a bejárati ajtóhoz ugrott. Gyors mozdulattal kinyitotta, s ő is kilépett. De csak egy pillanatra, aztán visszahúzódott.

Mert a szomszéd ház előtt egy kövérkés, alacsony rendőrtiszt, s három segítője éppen akkor tuszkolt be valakit az autóba. S az alacsony tiszt mellett üldögélő kutya farkcsóválva, örömteli vakkantással futni kezdett Dagadt felé.

— Ne az utcára szellőztessünk! — mondta Dagadt. — Itt, hátul!

Kinyitotta a kerti ajtót.

A gázfelhő hamar eloszlott. Visszamentek Guibourghoz, aki a tenyerén egy nyitott fedelű medált tartott. S ebből egy rémisztő férfi kicsike fényképe vigyorgott Dagadtra. Akár a sántán.

— Ez sem bízott az embereiben...

— Öngyilkos lett...

Kemenes bólintott.

— Mindnyájunknak van ilyen a nyakában. Végveszélyre. Azt hitte, hogy az a nő majd megkínozza... Úgy gondolom, ő ölette meg a férjét, Clear urat...

— De engem — mutatott saját magára Csandra —, engem ő miért akart elintéztetni, miért ölette meg a nénémet?! Most már sohasem fogom megtudni!

Dagadt csendes mosollyal válaszolt.

— Én azt tanultam, hogy mindennek megvan a maga elegendő oka... Reménykedhetsz, hogy egyszer majd fény derül rá. — Aztán egészen más hangon folytatta. — Akkor most hárman maradtunk.

— Meg az a kettő, aki elmenekült — egészítette ki Csandra.

— Mit csináljunk? — kérdezte Kemenes.

Az utcáról autóberregés hallatszott.

— Beszéljük meg — mondta Csandra. — Én segítek eltüntetni a... — Azt akarta mondani, hogy a hullákat, de elharapta a szót. — Abban még segítek, hogy eltüntessük a nyomokat, de aztán nekem ebből elég volt.

Kemenes leült az egyik fotelba, cigarettára gyújtott. S arra

gondolt, hogy az amszterdamiak szemében is kulcshelyzetbe került. Mégis jobb lenne, ha eltűnne. Azt hihetnék, hogy Clear úrral együtt ő is meghalt. S nem keresnék. Igen, így kell. Visszaautózik még ma éjjel Mariazellbe. Összeszed néhány dolgát, reggel kiveszi a pénzét a bankból, s eltűnik. Nem lesz gazdag, bár nem is fog éhezni, de mindennél fontosabb az élete...

— Én is elmegyek — mondta. — Igaza van Csandrának. Elég volt. Nem minden a pénz.

Dagadt alig leplezett undorral nézte Kemenest.

Kemenes megérezte, hogy nem a legjobbakat gondolja róla a fiú, ezért még egyszer erősítette.

— Az asszonyt le kellett löni, a rendőrség embere volt! Megmutatom a noteszát!

Clear úr táskája a pamlagon hevert. Kemenes kinyitotta, kivette a kis noteszt. Fellapozta.

— Tessék, nézzétek — mutatta Dagadtnak. — Itt áll a jel, hogy holnapután...

Dagadt bólogatott. Aztán csak annyit jegyzett meg.

— A holnapután nem ma van... De ez már mindegy.

— Nem szívesen tettem — zárta össze a noteszt Kemenes.

— Ki tesz ilyet szívesen? — vonogatta a vállát Dagadt. — Ha meg kellett tenni, meg kellett...

Kemenes úgy érezte, hogy meggyőzte a fiúkat, vissza-süllyesztette a noteszt a kézitáskába. Bekattintotta a zárát is.

— Nincs valami innivaló? — fordult Csandrához. — Nézzél már valamit... Legjobb, ha leöblítjük az elmúlt órát...

Konyakot találtak és valami édes likórt. Ittak egy pohár konyakot. Csandra még tölteni akart, de Kemenes elutasította.

— Nem, köszönöm. Mindjárt autóba szállok. Megszondáz-
nak, aztán kész!

— Most akarsz elmenni? Rögtön? — kérdezte Dagadt.

— Igen. Nincs itt keresnivalóm.

— És mi?

— Ti? Hát ti megkapjátok a pénzt Sámsontól. Persze, eze-

ket el kell tüntetni. De el lehet ásni őket a kertben is. Éjszaka. Senki nem fogja őket keresni, ebben biztosak lehettek.

Dagadt hümmögött.

— Először is — mondta —, fogják Guibourgot keresni. Ezt te is tudod. Hoznak valamit, aztán visznek valamit. Ezért küldtek ide téged... Másodszor, ha ide, a kertbe temetjük őket, az első rendőrkutya megtalálja a sírt... El kell őket szállítani.

Kemenest már csak egy valami érdekelte: minél hamarabb autóba ülni, s irány Mariazell...

— Jó, majd holnap visszajövök — mondta. — De most el kell mennem. Higgyétek el, fontos. — Magyarázatképpen hozzáfűzte. — Nem köthetek mindent az orrotokra...

Csandra kedvetlenül nézegette a fegyverét.

— Lehet, hogy én is megöltem valakit.

— Nem — tiltakozott Dagadt. — Odasóztál nekik, lehet, hogy az egyik megsebesült a karján, lábán... Nem hiszem, hogy halálos a seb... — Kemeneshez fordult. — Akkor most mi lesz?

— Elmegyek. De holnap visszatérek, várjatok itt meg.

— Én nem — jelentette ki Csandra. — Én a reggelt sem! Dagadttal elintézzük ezeket... De ehhez kell a kocsid.

— Nem adhatom — fortyant fel Kemenes. — Megmondtam. Holnap visszajövök, akkor tietek az autó.

Felállt, s indult is. Még mindig kezében szorongatta a revolvert.

— Isten veletek! Holnap vacsorára itt vagyok. Majd három hosszút meg egy rövidet csengetek.

Kinyitotta az utcai ajtót, de nem lépett ki a sötét, gyéren világított utcára. Visszaszólt.

— Valamelyikőtök kísérfen el az autóig, hátha Guibourg gorillája mégis leselkedik...

— Menj te — mondta Dagadt Csandrának. — Bár ezeknek már elég volt a harcból.

Amikor Dagadt egyedül maradt, a zsebéből kivett egy kis készüléket, nyomkodni kezdte rajta a piros gombot.

— Itt Hód! Hód! Válaszoljatok már, a fene eye meg! Jó...

Most rendben... Hód azt üzeni, hogy továbbra is halott marad, mert Dagadtnak a 2-es terv szerint élnie kell. Lajos barátunk egyedül utazik... Nem kell, hogy messzire jusson... Köszönöm a biztosítást. Reggel egyedül megyek majd tejért... Viszontlátásra!

Mire Csandra visszatért, Dagadt már egymás mellé fektette a két halottat. Ült a fotelben, s úgy bámulta őket.

A halálról mindig a saját élete jut eszébe az embernek. Dagadt is erre gondolt. Hogy lényegében jól elfuserálta az életét... És a Katiét is...

*(Következő kötetünk: Hód és az elfuserált magánélet,
avagy pártában elfonnyadnak a lányok)*

Mi Világunk és Szerkesztősegei

SZÓRAKOZTATÓ MAGAZINOK

EZ A MI VILÁGUNK

Különleges érdekességek magazinja

Megjelenik: havonta 64 oldalon, sok-sok ábrával, képpel

Ára: 28 Ft

KÉPES REJTVÉNYKURÍR — AGYGYAKORLATA

Humoros fejtörő magazin

Megjelenik: havonta, 36 oldalon

Ára: 36 Ft

SZEXPRESSO

Az örömteli szerelmek erotikus, színes magazinja

Megjelenik: negyedévenként

Ára: 118 Ft

KÁNIKULA

A Mi Világunk nyári magazinja

Több, mint 100 oldal terjedelem, különleges melléklettel, megjelenik júliusban

Ára: 118 Ft

ZIMANKÓ

A Mi Világunk téli magazinja

Több, mint 100 oldal terjedelem, megjelenik novemberben

Ára: 118 Ft

**A MAGAZINOK MEGVÁSÁROLHATÓK
A HÍRLAPÁRUSOKNÁL!**

A szerkesztőség címe:

Mi Világunk és Szerkesztősegei

Budapest XIII.,

Pannónia u. 12. I. 1.

Telefon/Fax: 111-4020

Levélcím: Budapest 1440. Pf.: 241.

Mattyasovszky—Kulcsár

Hód és az elfuserált magánélet, avagy pártában elfonnyadnak a lányok

A Hód-sorozat legújabb kötetében a kissé vagány, fiatal nyomozó újabb kalandokba keveredik, félreértések, előre elhatározott, megtévesztő cselekmények a kábítószerkeskedelem ún. „Balkáni útja” központi figurájává teszik. De magánéletében, az évek óta állandóan elhalasztott esküvője miatt, sűrűsödnek a problémák. Megnősül-e Hód? Az izgalmas kötet előreláthatóan 1991 novemberében jelenik meg.

Kb. 8 ív

Ára kb. 118 Ft

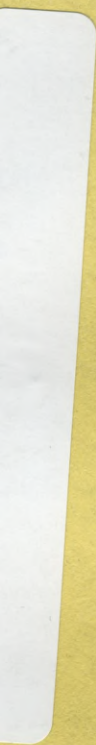
Mattyasovszky—Kulcsár

Hód és a szerencse ördöge

A népszerű nyomozó először jelenik meg előttünk színes képregényen. A közkedvelt Hód-sorozat nyomozója ezúttal is lélegzetelállító kalandokon keresztül jut el a bűnös végső leleplezéséhez.

Terjedelem: 2 ív

Ára kb. 68 Ft

Clear úr a ruháit nézegette, kiválasztott egy nyakig gombolt selyemruhát, maga elé tartotta, közben Kemenesre bámult, vajon helyesli-e, hogy ezt vegye fel, de nem kérdezte meg.

— Egy negyedóra — közölte, s bement a fürdőszobába.

Amikor becsukta maga mögött az ajtót, Kemenes lassú mozdulattal az asztalon hagyott kézitáska után nyúlt. Magához húzta, s belekotort. Érezte a zsebkendő puhaságát, a kis pénztárcát, a pisztolyt, a tollat. A keze egy kis noteszon állapotodott meg. Kihúzta. Belepörgetett, látta a napok mellett a bejegyzéseket. De csak jeleket. Betűket és számokat. Kikereste az aznapit. Egy nyilat rajzolt az ABB betűk közé az asszony. A következő napokon B volt a jelzés. Kemenes elégedetten nyugtázta, ez Budapest. Az A pedig Amsterdam lehet, a középső B pedig Bécs.

— Ez sem valami nagy ész...

Fordított a lapon. Megtalálta az Sz-jelzést is. Székesfehérvár. A lap alján viszont egy kicsike keresztet látott. A halál jelét. És mellette egy K betűt.